

ကလျာ (ပိဋက/သိပ္ပံ)

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၅ ခု ဇူလိုင်လ ၁ ရက်

အမှတ် ၁၀၀

ဒို့တာဝန်အရသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ချုပ်
နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်
အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် ဝင်ရောက်စွက်စက် နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး
- လက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၁၀၄၇ / ၂၀၀၃ (၇)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၁၇ / ၂၀၀၄ (၅)

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင့်လွင်

အမှတ် (၆၀၅)
သုတေသနလမ်း

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ဒုတိယအကြိမ်-၂၀၀၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

အုပ်စု ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အခန်း(၁)

“နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မေမေတားချင်သေးတယ်...ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်
ဆင်းခဲ့ပါလားသမီး...ချော”

“မေမေရယ်...သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးခံစားနေရတာတွေကို
မေမေနားလည်နိုင်ပါစေလို့ပဲ သမီးဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ သမီးဟာ
မေမေ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မေမေ အသိပါ... ဒီလောက်
မမိပေမယ့် ဖခင်ဆိုတဲ့...”

“တော်...တော်တော့...သားသမီးကြီးလာရင် မိဘစကား အရာ
မရောက်လှတော့ဘူးပေါ့လေ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့မေမေရယ်...တစ်သက်လုံး မေမေ့စကားကို နား
ထောင်လာခဲ့တာ မေမေအသိပါနော်...အခုဟာက...”

“အင်း...ကောင်းပြီလေ၊ သမီးကို မေမေယုံတယ် စိတ်ချတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ သူတို့ကို မယုံဘူး၊ စိတ်မချဘူး၊ တားမရရင်တော့ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ပါလို့
မေမေပြောချင်တယ်...ဒါပဲ”

“စိတ်ချပါမေမေရယ်...မေမေ့မျက်မှောက်မှာ နေတာထက်ကို သမီး
ပြုံး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေပါ့မယ်၊ မေမေမှာလိုက်တာတွေကို သမီး
အမြဲတစေ သတိရနေပါ့မယ်။ ကဲ... ရထားတောင်ထွက်တော့မယ်...
မေမေပြန်တော့နော်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ နေရာမရရင် တစ်ချိန်လုံး မေမေ
မတ်တတ်ရပ်ပြီး လိုက်နေရပါဦးမယ်။ မေမေသွားတော့နော်...သမီးလည်း
အားလုံးကိုပဲ သံသယစိတ်နဲ့ ကြည့်ပါ့မယ်။ သတိပီရိယနဲ့ နေပါ့မယ်၊
စိတ်ချပါမေမေ၊ အစစအရာရာကိုပဲ စိတ်ချပါ”

စိတ်ချပါဆိုသော ကတိစကားကို မေမေအား အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း သတိဝိရိယ လုံ့လ ဝါယမ စသော အားထုတ်ခြင်း များကို အရင်းပြု၍ ကျွန်မသူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အစခရီးလမ်းကို မျက်နှာ မူခဲ့ရပါချေပြီ...။

x x x x

မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် မီးရထားလမ်းကို မကြာခဏရောက်ဖူးနေပါ၍ အမြင်က မဆန်းတော့သလိုပင်သော်လည်း ဇင်းကျိုက်တောင်နှင့် စမ်းရေကျ တောင်စွယ်များ၊ မြူခိုးဝေနေသည့် တောင်ထွဋ်များကို ကျွန်မ အားမရ နိုင်သော အကြည့်များဖြင့် ရထားလွန်မြောက်သွားသည်အထိ လိုက်လံ ကြည့်နေမိဆဲပင်။ ကျွန်မစီးသည်က အမြန်ရထားဖြစ်ပါ၍ ခုံနံပါတ်နှင့်မို့ အနေသန်ပါသည်။ လူ မရှုပ်ထွေး၊ ပစ္စည်းများ မကျပ်ညပ်ပါ။ ကျွန်မ တစ်ယောက်စာ ထမင်းကို ထမင်းချိုင့်လေးနှင့် ထည့်လာသည်။ နေ့ခင်း စာအတွက်လည်း ပါလာသည့် ပေါင်မုန့်ကြော်ဖြင့်သာ ဖူလုံပါမည်။ ရပ်နား လေရာ ဘူတာစဉ်အတိုင်း ကျွန်မအောက်သို့ မဆင်းတော့။ ပဲခူးကျော်လျှင် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ပြီး ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေချရန် စိတ်စောရပါပြီ။

“သူတို့မှ လာကြပါ့မလား”

“သူတို့လာမကြိုရင်တော့ ‘စိတ္တသုခမြိုင်’ကို ငါမသွားဘူး”

“တစ်နေရာရာက တစ်ထောက်နားပြီးမှ ဆက်သွယ်ကြည့်ရမှာပဲ”

ယင်းသို့သော အတွေးများ စိုးရွံ့မှုများ မပျောက်သေးမီ ငါးနာရီထိုး ပြီးသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ မော်လမြိုင်အမြန်ရထားဆိုက်ရပ်ပါလေပြီ။

အဝတ်ထည့် သားရေအိတ်လုံးကို ပန်းထက်တွင် ချိတ်လွယ်၍ ထမင်း ချိုင့်၊ ရေဘူး စသည်တို့ပါသည့် ယိုးဒယားပလပ်စတစ်ခြင်းကို လက်မှ ဆွဲလျက် ရထားထက်မှ ကျွန်မ ဆင်းသက်ရပါပြီ။

စကြိုအပြင် သံဆန်ခါနောက်ကွယ်မှ မျက်နှာများကို တစ်ယောက် ချင်း လိုက်လံရှာဖွေပါသော်လည်း ကျွန်မကို လာကြိုသည့်သူများ ဖြစ်ပုံမရ။ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်နှင့် လွှဲသွားကြကာ သက်ဆိုင်ရာ သူတို့၏ ခရီး သည်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြဟန်၊ ခြေဖျားလေးများထောက်လျက်၊

လည်လေးများ ဆန့်လျက်...။

‘သူတို့လာမကြိုလည်း ဘူတာရုံနဲ့နီးတဲ့ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းက ‘အမာ’တို့ဆီကိုပဲ သွားရမှာပဲ’

ယင်းသို့ တွေးတောရင်း လက်မှတ်စစ်များ ရှိသည့် လူထွက်ပေါက်မှ ကျွန်မတိုးဝှေ့ထွက်လာရသည်။ လူအုပ်စုတွင်းမှ လွန်သည်နှင့် အောင်ဆန်း ကွင်းရှိသည့် လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ သုံးဘီးကား၊ ဖယ်မလီယာ အငှား ကားများရှိနေရာသို့ ကျွန်မအာရုံစိုက်၍ လျှောက်လာနေစဉ်...

“မမဟာ...မမချော...ဆိုတာ မဟုတ်လား...ဟင်”

“အင်...”

အသံကြားသည်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် လူငယ်အမျိုးသား တစ်ယောက်နှင့် တိုးတိုက်မိမတတ် နီးကပ်သော အနေအထားနှင့် တွေ့ လိုက်ရပါ၍ ကျွန်မက အမှတ်မထင် ‘အင်’ဟူသော အသံထွက်သွားခြင်း ပါ။

အမျိုးသားငယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်မှ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ကို စွန်း သည့်အရွယ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ယင်း အသက်ကို မျက်နှာမှ ခန့်မှန်းယူ၍သာ သိနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းကမူ အရွယ်ရင့် အမျိုးသား တစ်ဦးလိုပင် ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မြင့်မားသော အရပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ အသားမှာ ရှမ်းအမျိုးသားတို့အသားအရေများလို အဝါရောင်နေရာ၍ ဖြူ သည်။ နဖူး ပြေရုံလေး ကျယ်ပြီး ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ကျဲကျဲ ရှိသည်။ နှာခေါင်း ခွန်မြပေါ်ထင်၍ ရွှန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းနှင့် ပါးလှုပ် ရှည်လျားသော နှုတ်ခမ်းနောက်ကွယ်တွင် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားနှင့် သွားစွယ်တွင် သွားထပ်ကလေး ရှိကြောင်းကို ကျွန်မက သတိပြု၍ အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်ပြီ...မှ...

“ဟုတ်ပါတယ်...မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ‘ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်’ရဲ့သားပါ...စိတ္တသုခမြိုင်က အကြို လွှတ်လိုက်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်...မောင်လွမ်းမိုးပါ။ အိမ်မှာတော့ ‘ဇော်’လို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ရဲ့သား၊ ကျွန်မမေမေ၏ အသည်းနှလုံးကို ကွဲကြေ

စေအောင်၊ ရင်နှင့်ယူကြိုးမရလေအောင် နှိပ်စက်ခဲ့လေသူ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်...

ရာဇဝင်ကြွေးနှင့် အမုန်းတေး မဆုံးနိုင်ခဲ့ပါသော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၏ သား ဆိုပါသော်လည်း အမုန်းမျိုးပွား၍ မရစကောင်းစရာ သူ့မျက်နှာနုနုလေးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်ရင်း 'မောင်နှမ'ဟူသော သွေးစိတ်ကြောင့် လားမသိ၊ တွေ့ တွေ့ ချင်း ကျွန်မမုန်းမရနိုင်တော့ပါ၍ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးများကို တုံ့လှယ်မိရင်း...

"ဒါဖြင့်...မမချောကို လာကြိုတာလား မောင်လွမ်းမိုး"

"ဟုတ်ပါတယ် မမ...ပေးပါ ကျွန်တော့်ကို အိတ် ကျွန်တော်သယ်ခဲ့ပါ့မယ်"

"နေပါစေလေ...ရပါတယ်...လာ သွားကြတာပေါ့"

"ဟာ...မဟုတ်တာ...ပေးပါ မမချောရဲ့"

မောင်လွမ်းမိုး...ဆိုသည့်အတိုင်း...

ပထမဆုံးအကြိမ် လွမ်းမိုးခြင်း ခံလိုက်ရလေသလားပင်။ ကျွန်မ၏ ပခုံးထက်မှ လွယ်အိတ်ကြိုးကို သူကဖြုတ်ယူပြီး အိတ်ကို လွယ်ရုံမက ကျွန်မလက်မှ ခြင်းလေးကိုပါ လှသလိုဆွဲယူလိုက်ပြီး...

"လာ မမချော... ဖေဖေ မကျန်းမာလို့ ဆုံရတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ မမချောရောက်လာတာကို သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေပါတယ်... တကယ်ပါပဲ၊ မမချောကို မှာကတည်းက လာဖြစ်ပါစေဆိုပြီး ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေတာပါ"

လူအမူအရာက သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးခြင်း၊ ဖော်ရွေရင်းနှီးခြင်း ရှိရုံမက အပြောအဆိုကလည်း သွက်လက်ချက်ချာသည်။ အပြုံးနှင့်ရော၍ ပြောသော စကားဖြစ်၍လည်း ဒေါသသင့်ခြင်း ပရိယာယ် သွယ်ဝိုက်ခြင်း ကင်းလေသည်။

ဘူတာရုံအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်ပြီး ကားများစိတန်းထားရာနေရာသို့ မောင်လွမ်းမိုးက ရှေ့ဆောင်သွားပါ၏။ အပြာနှင့် အဖြူရောင်ပါရှိသည့် ဒတ်ဆန်းဘလူးဘတ် ထောင့်နှစ်ရာ ဆိုသည့် ဆလွန်းကားကို သော့နှင့် ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မရှိနေရာဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်၍ ကြိုလင့်သည်။

မောင်လွမ်းမိုးဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်မဝင်ထိုင်ပြီးလျှင်ပင် ကားက စထွက်သည်။ မောင်လွမ်းမိုးသည် ကားကို ကျင်ကျင်လည်လည် မောင်းတတ်ပုံရလေသည်။ သမ္မတရုံသို့ မျက်နှာမူနေရာ လမ်းခွဆုံတွင် ကားထွက်ရန် ခက်ခဲနေပါ၍ မောင်လွမ်းမိုးက ဂရုတစိုက် ဝေ့ကြည့်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ရဟန်ဖြင့် ကားကို လျှပ်တစ်ပြက် မောင်းထွက်လိုက်သည်။ အာရုံက ကားပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် ထားရှိနေဟန် ရှိပါသော်လည်း သူ့မျက်နှာက ပြုံးထားသည်။ ယင်းအပြုံးက ဖြစ်မြောက်အောင် တည်ဆောက်ထားရခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ နှလုံးသား ကြည်လင်ရာမှ မျက်နှာတွင် ဟပ်ထင်လာခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မသည်လည်း မောင်လွမ်းမိုးကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုမြင်ရသည်၌ ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်နေမိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ဂရုတစိုက် ဖိတ်ခေါ်မှု၊ နွေးထွေးသော ကြိုဆိုမှုများက ကျွန်မ၏ ရင်ကို ရွှင်သာကြည်မြစေခဲ့ပါသည်။

သွေးဆိုသော အသိ၊ မောင်လေးဆိုသော သံယောဇဉ်စိတ်များဖြင့် မောင်လွမ်းမိုးကို မြင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်မစိတ်တွင် ချစ်ခင်စိတ်ဝင်သွားမိခဲ့ပါလေပြီ။

"မမချောကို အိမ်ကို ချက်ချင်းကြီး ခေါ်မသွားရဲသေးဘူး။ အိမ်ရောက်ရင် ပြောဖို့ ဆိုဖို့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့တွေ ဇာတ်တိုက်ရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုင်စွမ် ခဏဝင်ကြရအောင်ပါနော်... ညစာလည်း စားရင်းပေါ့"

ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းပေါ်၌ မောင်လွမ်းမိုးက ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသို့ ကွေ့ချိုးရန် နီးလေပြီ။ ထိုလမ်းထိပ်နား၌ ဟိုင်စွမ်စားသောက်ဆိုင်ရှိကြောင်း ကျွန်မသိပါ၏။ ထိုမင်းက အရေးမကြီး၊ သူပြောသည့်စကားက ပို၍ အရေးကြီးပါ၍ ကျွန်မက...

"နေပါဦးကွဲ့... အိမ်မဝင်ခင် ပြောဖို့ဆိုဖို့ နေဖို့ထိုင်ဖို့တွေကို ဇာတ်တိုက်သလို လေ့ကျင့်ရဦးမယ် ဆိုတာတော့ မလွန်ဘူးလား မောင်လွမ်းမိုးနန်းရင်ပြင်မှာ ဘုရင်ကို ဝင်ဖူးတာထက် ခက်နေရမယ့် အခြေအနေမျိုးပါလား။ မောင်လွမ်းမိုးတို့ကို တစ်ခုတော့ ကြိုတင်သိထားစေချင်ပါတယ် ဘာလဲဆိုတော့ မမချောလာတာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါဘူး... ဖခင်ကြီး"

ကို တွေ့ချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်း ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မောင်လွမ်းမိုးတို့ အကြွင်းမဲ့ယုံပါ”

မောင်လွမ်းမိုး၏မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ စွန့်လွှတ်ရသည့် ခံစားမှု မျိုးလို အားငယ်စိတ်ဝင်သွားဟန်လည်း ရှိပါ၏။

“မမချောရဲ့ သံသယစိတ်တွေပြေပျောက်အောင် ဟိုတယ်ရောက်မှ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်...မမချောရယ်”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ဟိုင်စွမ်ဟိုတယ်ထဲသို့ ချိုးကျေခဲ့ပါပြီ။ ညနေပိုင်းဖြစ်၍ လူသူတို့ စည်ကားနေပါ၏။ အရက်ပါရသည့် နေရာဖြစ်၍လည်း သောက်စားမူးယစ်သူတို့အသံက ညံ့စိန်နေပါ၏။ မောင်လွမ်းမိုးက ဟိုင်စွမ်၏ဘယ်ဘက်ခန်း လူရှင်းသည့်နေရာတွင် နေရာယူပါ၏။ အခန်းက ကျယ်ဝန်းပါသော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ကျွန်မမှာ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပရသည်ကို စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ ယခုလိုနေရာမျိုးသို့ ရောက်လာရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပါသည်။

မောင်လွမ်းမိုးက ကျွန်မ၏စိတ်မရွှင်ပျမှုကို တွေးထင်နိုင်စွမ်းရှိပုံရပါသည်။ ဟင်းသုံးလေးပွဲကို အမြန်ဆုံး မှာကြားလိုက်ပြီးမှ ...

“မမချောများ စိတ်ညစ်သွားလားပဲ...ညနေစာကို ဒီမှာကျွေးချင်လွန်းလို့ ခေါ်လာရတာပါ။ ဒီအခန်းထဲမှာကတော့ အသံကြားရုံက လွဲလို့ အမြင်ရှင်းပါတယ်”

“ရပါတယ်လေ...မမချော ထမင်းလည်းမဆာလှပါဘူး စားချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်လွမ်းမိုးပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မမချော နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“မမချောကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်တောင်းပန်ပါရစေလားမမချော”
“ပြော”

“ကျွန်တော့်ကို မောင်လွမ်းမိုးလို့ မခေါ်ပါနဲ့လားနော်...အမှန်တော့ မမချောနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခုမှတွေ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် မောင်နှမချင်း သွေးအရင်းပါနော်၊ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်သူအိမ်သား သွေးသားများခေါ်သလို တခြား အဖေတူ အမေကွဲ ညီမလေးများခေါ်သလို အိမ်နာမည် ‘ဇော်’ လို့ပဲ ခေါ်ပါလား

မမချောရယ်”

မောင်လွမ်းမိုး၏အသံက ချဲ့နဲ့တိတာသည့် အသံမျိုးဖြင့်စကားကို အဆုံးသတ်သည်။ မောင်လွမ်းမိုးသည် ပါးနပ်လိမ္မာရုံမက လည်ပတ်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ အမည်များကလည်း တင်စီးလွန်းလှပါသည်။ ‘မောင်လွမ်းမိုး’ ပြီးတော့ ‘ဇော်’၊ ကျွန်မကိုမူ မောင်နှမအရင်းမို့ ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံသည့် သဘောမျိုးရှိပါ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဇော်...ကောင်းပါပြီလေ”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟုတ်ပြီ...ဇော်ရဲ့ မမချော”

စကား၏လိုရင်း မရောက်နိုင်ခင်မှာပင် ဟင်းလျာအချို့ ရောက်လာပါပြီ ဘဲသားနှင့် ခရုဆီ မှိုပွင့်တို့နှင့် အချိုချက်တစ်ခွက် ငါးခေါင်းနှင့်မျှစ်၊ ခိုဥ စသည်တို့ပါသည့် အစပ်ဟင်းချို၊ ကြက်သားကုန်းဘောင်ကြီးကြော်နှင့် ပုစွန်ချိုချဉ်ကြော်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဟင်းလျာများကို ကျွန်မမပန်းကန်တွင်းကိုချည်း ဇော်က ထည့်ပေးပါ၍ ကျွန်မ၏ထမင်းပန်းကန်ပြားတွင် ဟင်းလျာများက လှုံ့နေသည်။ သူ၏အပြုအမူများက ဝတ္တရားကျေထိုက်စရာ ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးနေသည့် သဏ္ဍာန်မျိုးလို ပြုစုနေပါ၍ ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို...

“ဒီမှာဇော်...မမချောဟာ မင်းတို့ရဲ့ စိတ္တသုခမြိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားကိုသိပ်သိချင်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းဘာလို့မေ့ထားတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ္တသုခမြိုင်လို့မပြောပါနဲ့လား မမချော၊ ကျွန်တော် ဆိုင်သလို မမချောလည်း ပိုင်ပါတယ်လေ”

“အဲဒါကိုတော့ ထပ်ပြီးပြောမယ်ဇော်...မမချောလာခဲ့တာ ဘယ်လို လောဘသက္ကာယမှ မပါဘူးဆိုတာတော့ သံသယရှင်းရှင်းနဲ့ မင်းယုံပါ ဇော်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ မမချောရယ်”

“ကဲ...မင်းပြောမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဒီနေ့ပြောဦးမှာလား ဇော်”
ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်ပါ၍ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ ဇော်သည် ဆရာမက လက်ညှိုးထိုး၍ စာမေးခံရသော ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်လို လေးစားရွံ့ထိတ်ဟန်ဖြင့်...

“ဪ...ဒီ...ဒီလိုပါ မမချောရယ်...ရုတ်တရက်ပြောလိုက်မိရင် မမချော ချက်ချင်းကြီးအနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမလားလို့ပါလေ။ မမချောကို ရန်ကုန်လိုက်လာဘို့ စာရေးခေါ်တာ ဖေဖေအနေနဲ့ ခေါ်ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ သူ့ကိုယ်တိုင်အနေနဲ့ ရေးတဲ့စာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရေးက လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခေတ်မီလက်ရေးပဲ ဟို...ဖေ... ဖေဖေက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေးခိုင်းတာပဲထင်တယ်”

“ဦးသုခ”သည် ကျွန်မ၏ကျေးဇူးရှင်မွေးသဖေခင် ဆိုပါသော်လည်း ကျွန်မဆယ်နှစ်သမီးကတည်းကပင် ကွဲကွာ၍ တသီးတခြားစီနေခဲ့ရသည်မှာလည်း ဆယ့်ငါးနှစ်တာကြာလေပြီ။ ယခု ဦးသုခဆိုသည်မှာ ဇော်ခေါ်ရသည့် မောင်လွမ်းမိုး၏ ပိုင်နိုင်သောဖခင်လို အတူနေဖြစ်နေပါ၍ ကျွန်မက ‘ဖေဖေ’ ဟူ၍ပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့မခေါ်ရဲသလိုရှိနေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မစကားအပြီးတွင် ဇော်က စကားဆက်သည်။

“အဲဒါ...ကျွန်တော့်လက်ရေးပါပဲ မမချော၊ ဖေဖေဟာ စာမရေးနိုင်ရုံ မဟုတ်ဘူး...နှုတ်ကလည်း သိပ်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီစာပါအကြောင်းအရာမျိုးကိုလည်း တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးမရှိတော့ပါဘူး မမချော”

“ဟင်...ဘာ...ဘာရယ်”

ဇော်၏ စကားလုံးတိုင်းက ကျွန်မအတွက် ဆန်းသစ်နေသည် ချည်းပင်...။

“ဒီလိုပါမမချော...ဖေဖေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လောက်ကပဲ လေဖြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာလိုသာ လေဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ရောဂါ အမည်ပေးရတာပါ။ အမှန်တော့ အရက်သောက်လွန်လို့ ဦးနှောက်ကြောထိခိုက်ပြီး မေ့မော့တက်ချက်သွားရာက ပြန်ကောင်းသွားတော့ အောက်ပိုင်းလည်းသေ... နှုတ်လည်း ဆွဲအပြီး စိတ်ဓာတ်အသိဉာဏ်လည်း ချို့ယွင်းသွားခဲ့တာပါပဲ မမချော”

“အင်း ဒီလိုမျိုး နီးစပ်တဲ့ ရောဂါအကြောင်းတော့ သူ...အဲ...ဖေဖေ စာထဲမှာပါသားပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမီးကြီးမို့ လာရောက်ပြုစုစေချင်တယ်” ဟိုတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ ဖေဖေရဲ့အဘော်မဟုတ်ဘဲ ဇော်ရဲ့

အဘော်ပေါ့နော်...တကယ်တတ်နိုင်တယ်ကွယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မစိတ္တသုခမြိုင်သို့ ရောက်ရှိလာဖြစ်အောင် အဖွဲ့အနွဲ့ကောင်းစွာဖြင့် ရေးသားတတ်ပါသော ဇော်၏အရေးသားကို ကျွန်မက ပြီး၍ ချီးမွမ်းလိုက်မိပါသော်လည်း ဇော်က ကျွန်မနှင့်ရော၍ မပြုံး၊ တည်ငြိမ်ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားနှင့်ဘေးသို့ စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းလေးစောင်းငဲ့ပြီး...

“ကျွန်တော့် အဘော်ချည်းပဲလည်း မဟုတ်သေးဘူး မမချောရဲ့”

“ဒါဖြင့်ဘယ်သူ့ အဘော်ပါသေးလဲဟင် ဇော်”

သူ့လိုပင် ကျွန်မလည်းရော၍ မပြုံးနိုင်တော့ပါ။ စိတ္တသုခမြိုင်တွင် ဖေဖေ ဦးသုခနှင့် ဇော်သာလျှင် ကျွန်မ၏သွေးရင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ၏ ဒုတိယဖခိုး ဇော်၏မိခင်နှင့် ဖေဖေ၏တတိယဖခိုး တစ်အုပ်စုရှိသေးသည်ဟု ပြောသံကြားခဲ့ရသေးသော်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ မိသားစုဖွဲ့စည်းပုံ ဘယ်သို့ဆိုသည်များကို ကျွန်မဘာမှ မသိနိုင်ခဲ့သေးပါ။ ကျွန်မ၏မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ္တသုခမြိုင်ဆိုသည်ကို နားမှလေသံ အကြားမခံပါ။ သည့်အတွက် ကျွန်မနှင့်စိတ္တသုခမြိုင်သည် ဆယ့်ငါးနှစ်တာမျှ ကင်းကွာနေခဲ့ပါ၍ စိတ္တသုခမြိုင်၏ ယနေ့ပြဿနာများကို ကျွန်မဘာမှ မသိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးဦးမောင်ရဲ့ အကြံပေးချက်အရ ဇော်စာရေးရတာပါ မမချော”

ဇော်က ဖြည်းလေးစွာပြောပါ၍ ကျွန်မက...

“ဦးဦးမောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ဇော်”

“ကျွန်တော့်ဦးလေးပါ ဦးမြင့်မောင်တဲ့ မမချော၊ မေမေရဲ့ မောင်ပါ... သိပ်သဘောကောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိပ်ချစ်တဲ့ဦးလေးပါပဲ။ ဖေဖေက သုံးမရလောက်အောင် မကျန်းမမာ၊ မထနိုင်တဲ့ဘဝမျိုး ရောက်သွားတော့ ဦးဦးမောင်ကပဲ အားလုံးတာဝန်ယူနေရပါတယ်မမချော”

“သုံးမရလောက်အောင် မကျန်းမာတဲ့ ဘဝမျိုး” ဟူ၍ ဇော်က ဖေဖေကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သည့်စကားသည် ကျွန်မ၏ရင်ကို နှင့်သွားစေပါသည်။ သူလည်းဖခင် ကျွန်မလည်းဖခင် အတူတူချင်းတော်စပ်ကြသည်မို့ ကျွန်မဘာမှမချေပတော့ပါ။

“နေပါဦး...မင်း ဦးဦးမောင်က ဘယ်လိုအကြံပေးလို့လဲ”

“မမချောဆီက ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့စာရဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သူက စိစဉ်ပြီး ရေးခိုင်းတာပါ။ ဦးဦးမောင် ဒီလိုရေးခိုင်းရတာလည်း ဖေဖေကြောင့်ပါပဲ မမချော။ ဖေဖေဟာ လက်ရှိဇနီးနှစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းတတ မရှိလှဘဲ...တစ်ချိန်လုံး မမချောရဲ့ မေမေ့နာမည်ကိုပဲ တစာစာ ခေါ်နေ ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ ‘သမီးကြီး...သမီးကြီး’ ဆိုပြီး အာလေး လျှာလေးကြီးနဲ့စာည်း အမြဲလိုခေါ်နေတာပဲ။ ဟိုကျ...မမချော မြင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မရန်ကုန်ရောက်လာမိခြင်းကို နောင်တမရနိုင်တော့ပါ။ ဝေဒနာကြီးစွာ ခံစားနေရရှာသည်ဆိုပါသော ဖေဖေရှိရာ စိတ္တသုခမြိုင်သို့သာ အမြန်ဆုံး ပြေးသွားလိုလှပါပြီ။

ဖေဖေသည် အရွယ်ကောင်းစဉ်က စီးပွားရေးအရှာဖွေ သိပ်တော်သည်။ တစ်နေ့တခြား ငွေကြေးပမာဏက များပြားလာခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေတို့ စတင်အိမ်ထောင်ကျစဉ်က ဘာမှထုထုထည်ထည်မရှိ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ဒုက္ခကို အတူလက်တွဲခံလာကြပြီး ငွေကြေး ချောင်လည်ခါမှ အရံသင့် စံစားမည့်နောက်ထပ်ဇနီးတို့ကို ကောက်ယူခဲ့သည်။ ငယ်ချစ်လည်းဖြစ်၊ အနစ်နာခံခဲ့ရသူလည်းဖြစ်ပါ၍ မေမေသည်ဖေဖေအပေါ်တွင် စိတ်အနာကြီးနာကာ ဖေဖေနှင့်အတူရှိပစ္စည်းအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်၍ ဆယ်နှစ်ရွယ်သမီးလေး ကျွန်မကိုလက်ဆွဲပြီး စိတ္တသုခမြိုင်ကို အပြီးတိုင် ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဇာတိရပ်ဖြစ်သော မော်လမြိုင် ဒိုင်းဝန်ကွင်းရပ်အလွန် အတ္တရံမြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်း ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာလေးသို့ လာရောက်၍ အခြေချနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မေမေ၏ မေတ္တာရိပ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး အခြေခံပညာရေးအထက်တန်းအထိ မေမေ၏ ရှာဖွေမှုဖြင့်ပင် ပညာသင်ကြားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် စိတ္တသုခမြိုင်ကို ကျောခိုင်းစွန့်လွှတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မေမေက ရန်ကုန်တွင်မနေလိုဟု ဆိုကာ သူ့မိဘများ၏ဇာတိရပ်ဖြစ်သော ဤညောင်ပင်ဆိပ်ရွာလေးသို့ လာနေပြီး နောက်မှ မော်လမြိုင်ဈေးကြီးတွင်း၌ ဆိုင်တစ်ခန်းဝယ်ပြီး ကုန်ခြောက်ဆိုင် တည်ထားပါ၏။ စာမေးပွဲကျသော ကျွန်မက ဆက်မဖြေတော့ဘဲ

မေမေနှင့်အတူ ဈေးဝိုင်းရောင်းရင်း မိုင်ဒါကွင်းရှေ့တွင် အိမ်ငှား၍ နေကြခိုက် ဖေဖေ၏စာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စာမှာ...ဖေဖေသည် လေဖြတ်ခံရပါ၍ လုံးဝမထနိုင်၊ မလှုပ်ရှားနိုင်၊ ဤရောဂါဖြင့်ပင်ကွယ်လွန်လေမည်ဟု ဖေဖေယုံကြည်ကြောင်း၊ သည်အတွက် မသေမီ သူ့မှာဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့နေရပါကြောင်းနှင့် မေမေ့ကို ဝန်ချ တောင်းပန်သွားလိုပါကြောင်း ပါရှိပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ချစ်လှစွာသော သမီးကြီး၏ မျက်နှာလေးကို မြင်လိုပါကြောင်း၊ သူယခုလို ဒုက္ခရောက် နေချိန်မျိုး၌ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ဖိစီးစီးပြီးစုမည့်သူမရှိပါ၍ ဖေဖေ နားတွင် တစ်ပတ်လောက်ပင်ဖြစ်စေ လာရောက်ပြုစုပေးမည်ဆိုလျှင် ဖေဖေသေပျော်ပါပြီဟု ပါရှိသည်။

ယင်းစာရစဉ်က ကျွန်မသည် ဖေဖေ၏စိတ်ဒုက္ခ၊ လူဒုက္ခများကိုတွေ့ပြီး မေမေမသိအောင် ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည်။ မှတ်မိသော အရွယ်ရောက်ခါမှ ဖေဖေနှင့်ခွဲလာခဲ့ရပါ၍ ဖေဖေ ကျွန်မငယ်စဉ်က ချစ်မြတ်နိုးရှာခဲ့ဖူးများကိုလည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မြင်ယောင်တမ်းတ မိခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေအပေါ်တွင် ကြီးမားသောမေတ္တာ ကရုဏာတို့ဖြင့် မေမေ၏ဆန္ဒကို ဖိဆန်ကာ ဖေဖေရှိရာသို့ ကျွန်မဇွတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မအသည်းခိုက်ရသည့် ရင်မြေ့ရသည့် စာမှာ ဖေဖေ၏နှလုံးသားမှ ယိုစိမ့်ကျလာသော အကြောင်းရာများမဟုတ်ပါဘဲ ဘေးလူ “ဦးမြင့်မောင်” ဆိုသူက စိစဉ် တီထွင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုပါ၍ ကျွန်မစိတ်အာရုံ လျော့နည်းသွားရပါသည်။ စိတ်တွင် ထင်သလိုလို ဟာသလိုလို ဖြစ်သွားမိသည် မှန်ပါသော်လည်း ဝေဒနာရှင်ဖေဖေဆီသို့မူ ပြေး၍ပင် သွားချင်မိပါပြီ။

“ဒီလိုပါ မမချော...မမချောဆီကို ပေးလိုက်တဲ့စာဟာ ဦးဦးမောင် စိစဉ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ကချရေးတယ်လို့ ပြောပေမယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်နဲ့က အနီးစပ်ဆုံးပါ။ ဖေဖေသာ စကားပြောနိုင် စာရေးနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် ဒီထက်တောင် ပွဲနဲ့ဦးမလားပဲ မမချော...ဖေဖေနဲ့ မကြာခင်တွေ့ရတော့မှာပါလေ”

ကျွန်မသက်ပြင်းချမိပါသည်။ ရသာစုံ ဟင်းလျာများကို စားမဝင်နိုင်

အောင် ရှိရပါပြီ။ ခရီးကပန်း စိတ်ကစွမ်းပြီး စိတ္တသုခမြိုင်သို့ လှမ်းဝင်ရမည့် အဖြစ်တို့ကြောင့် စိတ်မှာ မှန်မှိုင်းနောက်ကျနေပါသည်။ ဇော်က စကား ဆက်ပြန်သည်။

“ပြီးတော့ မေမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမချောကို ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားချင်တဲ့ အချက်ကလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“ပြောပါဇော်”

“စိတ္တသုခမြိုင်မှာဆိုရင် အခုချိန်မှာ မေမေဟာ အကြီးအကဲလိုဖြစ်နေ လို့ သူ့ဩဇာ လွှမ်းနေပါတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အကြီးအကဲ ဆို တာနဲ့အမျှ တာဝန်တွေကလည်း များလှပါတယ်။ စီးပွားရေး၊ အိမ်တွင်း ဆက်ဆံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး ဖေဖေကျန်းမာမှုကအစ အားလုံးတာဝန်ယူနေရ လေတော့ သိပ်ပင်ပန်းနေရှာပါတယ်။ နဂိုက ဒေါသကြီး၊ မာနကြီးတတ်တဲ့ မေမေဟာ တာဝန်ပိုင်းက များလာတော့ အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုသလို ရှိနေ တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မမချောဘက်က မေမေကိုများ မကျေနပ်နိုင်စရာ တွေ့ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် ကြိုပြီး တောင်းပန်ထား ချင်တာပါပဲ မမချော”

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ် ဇော်၊ မှန်တာတွေပြောရရင်တော့ ဇော် မေမေ “ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်”ဟာ မမချောရဲ့မေမေနေရာကို ရယူနိုင်ဖို့ မမချောမေမေရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို ခွဲ၊ ဘဝကို ဖြိုခွဲတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပဲ။ ဇော်မေမေဘက်က နာချင်လည်းနာ မမချော မှန်တာပြောတာ”

ဇော်က နာကြည်းဟန်မပြု၊ ကျွန်မစကားကို မကျေနပ်သည့် အသွင် မရှိ။ ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ညှိုးငယ်စွာသာ ခေါင်းကိုငုံထားရှာသည်။ တော်ပါ သေးသည်။ အကယ်၍သာ ဇော်က သဘောထားမကြီးပါဘဲနှင့် ဒီနေရာ တွင် သူ့အမေကိုယ့်အမေပြိုင်နေကြပါလျှင် ကျွန်မတို့ချင်း ဤဌာနမှ လမ်း ခွဲ၍ လာလမ်းသို့ လှည့်ပြန်ကြရန်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်မက နိဒါန်းချီထား သော စကားကိုဆက်ပြောနိုင်ပါ၏။

“ဒီတော့...အခု မမချောလာတာ ဖေဖေက တကယ်မှာတယ်ထင်ပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ဇော်မေမေက မကျေနပ်ရင် ဒီစိတ္တသုခမြိုင်ဝန်းကို မမချော ခြေတစ်လှမ်းမှ မချပါဘူးဇော်”

“ဟာ...ဒီလိုမဟုတ်ဘူး...ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မမချောရယ်၊ ဦးလေးက ပထမပိုင်းအနေနဲ့ အကြံပေးတာပါ။ ဒုတိယပိုင်းအနေနဲ့ ကျေးကျေနပ်နပ် လက်ခံတာက မေမေရယ်ပါ။ ဟိုမှာလည်း အမေပဲ ဒီမှာလည်း အစ်မပဲ... ဇော်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်”

သူ့ကိုယ်သူ ဇော်ဟူ၍ နာမိစားသုံးလိုက်ပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားသော စကားများကို ဆက်ပါသည်။

“အမှန်က...မေမေကိုယ်တိုင်က မမချောကို လာစေချင်တဲ့ စိတ်ရှိ နေတာ ဇော်သိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟို...မမချောတော့စိတ်မရှိ နဲ့နော်... မေမေဟာ ဖေဖေကို သိပ်ပြုစုချင်ပုံမရဘူး အနားတောင် သိပ် မကပ်ချင်သလိုပဲ။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး ဒါကြောင့် သမီး ရင်း မမချောက လာပြီးပြုစုပေးခဲ့ရင် မေမေကြိုက်မှာ သေချာပါတယ် လက်ခံချင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဓနပြောသလို... သူ့ဟာသူ တခြားအကြောင်းနဲ့ စိတ်တိုပြီး ဆူလားပူလားလုပ်နေရင် မမချောကို မကြိုက်လို့လုပ်တယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ မမချော။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး ပြောထားနှင့်ရတာပါ”

“သူ့ဟာသူ ဆူလို့ပူလို့ အိမ်ပဲကွဲကွဲ မမချောနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေ မဲ့ မမချောကို တိုက်ရိုက်ပတ်သက်လာရင်တော့ မမချောက ငဲ့ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဇော်တို့အားလုံး သိထားစေချင်တယ်။ သွေးနည်း ရင် စိတ္တသုခမြိုင်ကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လာပါ့မလဲ ဇော်ရဲ့”

“သိပါတယ်ဗျာ...မမက ရပ်လှသလောက် သတ္တိကောင်းမယ်ဆိုတာ မြင်တာနဲ့ သိပါရဲ့”

ဇော်က ပြုံးရုံမက ရယ်မော၍ပင် ပြောပါသည်။ ကျွန်မလည်း ဇော်နှင့် အတူရောနှောပြုံးရယ်မိပါ၍ စိတ်တွင်အနည်းငယ်ပင် ကြည်လင်သွား နှိမ်သလိုပါပင်။ ဇော်က ကျွန်မကိုယခုမှတွေ့ရသောအစ်မဆိုပေမယ့် ငယ်စဉ် ကပင် အတူတကွနေလာခဲ့ကြရသော မောင်ရင်းနှမအသွင် ဆက်ဆံရာ၌ ရဲတင်း ပွင့်လင်းလှသည်။ ယင်းသို့သော အမူအရာလေးများကို ကျွန်မ လည်း ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။

“ကဲ...ဒါပဲလား ပြီးတော့ ဘာတွေလေ့ကျင့်ထားရဦးမလဲဆိုတာ လည်း

ပြောဦးလေ”

“ဟဲ့ ဟဲ့...ဒါပါပဲ-မမရဲ့...။ ဪ...တစ်ခုရှိသေးတယ် တကယ်လို့ ဖေဖေက မမချော့ကို စကားကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနိုင်လာမယ် ဆိုရင်တော့ မမချော့က သူနေမကောင်းတာကို သတင်းကြားလို့ သနား တာနဲ့ လာခဲ့တာပါလို့ပဲ ပြောပေးပါနော်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးခေါ်တာကို ထည့်မပြောရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ မမက ခဏတစ်ပြုတ် ဖေဖေကြည့်ပေးပြီး လေးငါးရက် တန်သည် ပြုစုပြီးပြန်မယ့်လူပဲ။ ဇော်တို့ချင်း မပြေမလည် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ ရမှာကို မမချော့ မလိုလားပါဘူး”

“ဪ...ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

“ကဲ... စည်းကမ်းချက်တွေ တစ်ခါတည်း အကုန်ပြောစမ်းပါလား ဇော်ရယ်”

ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်သော လေသံနှင့် ပြောတော့မှ ဇော်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟိုဟာလေ...အခုလို စာရေးတာကို အန်တီ‘ခင်မာစန်း’လည်း မသိဘူး မမချော့၊ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူလည်း မျှော်လင့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်တီခင်မာစန်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲဇော်”

စိတ္တသုခမြိုင်တွင် ကျွန်မ၏ဖေဖေဦးသူခနှင့် ကျွန်မ၏မေမေနေရာကို ဝင်ယူထားပါသော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့်သားတစ်ယောက်တို့ ရှိကြလေ သည်ဟုသာ အကြမ်းဖျင်း သိရပါသည်။ ယင်းအမည်မှလွဲ၍ တခြားအမည် ဖိုများကို မသိရှိခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ဖခင်ရင်းရှိသော စိတ္တသုခမြိုင်၊ ကိုယ်ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့ရပါသော စိတ္တသုခမြိုင်ဆီသို့ စိတ်က မကြာခဏ သတိတရ ရှိနေ ဖို့ပါသော်လည်း ဘာဆကညွယ်မှုမှမရှိပါ၍ ဘာအကြောင်းမှ မသိခဲ့ရပါပေ။ ယခုဇော်ပြောသည့် အမည်သစ်တစ်ခုကိုလည်း ယခင်က မကြားဖူးခဲ့ပါ၍ ကျွန်မက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဇော်၏အဖြေကို ကြားရသည့်အခါ ကျွန်မ၏နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟသွားလောက်အောင်ပင် ကျွန်မ အံ့ဩရပါပြီ။

“ခင်မာစန်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မမချော့တို့ ဖေဖေဦးသူခရဲ့ တတိယ ဇနီးလေ...စိတ္တသုခမြိုင်မှာပဲနေတယ် သမီးလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“မမချော့ ဒါတွေကို ဘာမှ အသေးစိတ်မသိပါဘူး ဇော်၊ အေးလေ... သိသိ-မသိသိ မမချော့နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ မမချော့ လာရင်းကိစ္စက မိဘာပဲဖြစ်နေနေ...အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုပေးဖို့ပါပဲ ဇော်၊ ကဲ...အပြင်မှာ မှောင်လာပြီ မမချော့ ဘွဲ့သွားကြဖို့သင့်ပြီထင်တယ် မောင်လေးဇော်”

“ကောင်းပါပြီ မမချော့...၊ စိတ္တသုခမြိုင်ရောက်ရင်သာ မမချော့ အတွက် အရာအားလုံးဟာ စိတ္တသုခနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒပြု ပါတယ် မမချော့”

တစ် နက်ပြာတွင် အဖြူထုစာလုံးများ ဖော်ညွှန်းထားပေသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သည့်ပုံစံအတိုင်း နှစ်ထပ်တိုက် ဖြစ်ပါသော်လည်း သစ်လွင်သော ဆေးနှင့် ပန်းပေါင်းစုံဝေဆာနေသည့် ဥယျာဉ်က တိုက်ကြီး၏ အလှကို တန်ဆာဆင်ထားကြပါ၏။ ကားကိုဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ပြီးလျှင် ပင်...

အခန်း (၂)

ဟိုင်စွမ်းမှထွက်ပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအတိုင်း ကားအရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလာရာမှ အင်းယားလမ်းမီးပွိုင့်တွင် မီးနီမြင်ရ၍ထင်သည်။ ဇော်က ကားအရှိန်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မစိတ် တွင် ဝမ်းနည်းစိတ် ဝင်လာမိသည်။ အကယ်၍သာ ဤစိတ္တသုခမြိုင်တွင် မေမေ ဖေဖေတို့နှင့် အတူနေခွင့်ရပါလျှင် ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်မြေတွင် ခြေချ၍ ပြီးလောက်ပါပြီ။ သရုပ်ပြဆရာမ သို့မဟုတ် မဟာသင်တန်းသူ အနေနှင့် စာတန်းပြုစုနေချိန်မျိုးလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိဘနှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေပါလျှင် သားသမီးများ၏ ဘဝအညွန့်ကို ချိုးချ လိုက်သလိုရှိပေသည်ဟု ကျွန်မသဘောပေါက်ရပါလေပြီ။ မီးပွိုင့်မီးစိမ်း သည်နှင့် ဇော်က လက်ဝဲဘက်အင်းယားလမ်းရှိရာသို့ ကွေ့ချိုးလိုက်သည်။

ဤလမ်းမှထွက်ခွာလာပြီးမှ ကျွန်မ တစ်ခေါက်မျှပြန်မရောက်တော့။ ကမာရွတ်နယ်မြေတစ်ဝိုက်ကို ရောက်ပါသော်လည်း အင်းယားလမ်းသို့ လှည့်စောင်း၍မျှပင်မကြည့်မိ။ မေမေသွင်းထားသည့် စိတ်ဓာတ်ဝင်နေပါ၍ ဤလမ်း ဤအိမ်ရှိရာကို စိတ်က နာနေမိသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း များစွာပြောင်းလဲသွားလေသည်။ တိုက်များ ခြံများက ပိုမိုသစ်လွင်လှပလာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ အင်းယားလမ်း၏ အလယ်ကောက်အရောက်တွင် ဘယ်ဘက်သို့ ထပ်မံချိုးကွေ့လိုက်သည်။ အင်းယားလမ်း၏ လမ်းသွယ်ထဲမှာ ဖြစ်ပါ၏။

‘စိတ္တသုခမြိုင်’

ယခင်က အုတ်တိုင်တွင် ထွင်းထုထားပါသော်လည်း ယခုမူ ပလတ်

“ဆင်း...မမချော...ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်”

ကျွန်မ၏အိတ်ကိုလှမ်းဆွဲရင်း ဇော်က ပြောပါ၏။ ကျွန်မက ပလတ် တစ်ခြင်းလေးကိုယူ၍ ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းဖြစ်သော်လည်း အိမ်တွင်း မဝင်မိသေး။ မဝင်ရဲသလို ဇော်ကို စောင့်နေရပါသည်။

“ဒီတိုက်ကြီးကို ဖေဖေနဲ့မေမေဝယ်ပြီး စပြောင်းခါ ငါသိပ်ပျော်တာ ပဲ။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ငါကစားထားတဲ့ ငါ့ခြေရာတွေချည်းပဲ။ ဪ... ခုတော့ တိုက်ထဲတောင် ဇော်မပါဘဲ မဝင်ရဲရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါလားနော်။ မိဘနှစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတိုက်ပွဲမှာ သားသမီးဆိုတာ သားကောင် ပါပဲလား”

“လာပါ...မမချော”

ကျွန်မ၏ အတွေးမဆုံးမိမှာပင် ဇော်က ကျွန်မလက်ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင် ဆွဲယူပြီး အိမ်အတွင်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသည်။ ဇော်နှင့် လက် ချင်း ဆက်ထားရချိန်၌ ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ခံစားမှုဆန်းသစ်မိပါသည်။ မခံရဲဖြစ်နေပါသော အစ်မဖြစ်သူကို အားပေးသည့်အနေနှင့် ခေါ် ဆောင်သွားပါ၍ သူ့ကိုပင် ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်သင့်ပါသေးသည်။

“မေမေရောဟေ့...စိန်ထွေး”

အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်အား ဇော် က လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်စေ့ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

“အပြင်သွားပါတယ် အစ်ကို”

“ဦးဦးမောင်ရော ပါသွားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...ဒါငါ့အစ်မပဲ၊ ဖေဖေမယားအကြီးဆုံးရဲ့သမီး၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့အစ်မက ဘယ်လောက်လှလဲဟင်...စိန်ထွေး”

“ဟုတ်ပါရဲ့...လူမှဟုတ်ရဲ့လား အရပ်လေးကို အလှပြင်ထားသလိုပဲ နော် အစ်ကို”

“ဟား...ဟား...ဟား စိန်ထွေး နှင့်အပြောကိုတော့ ငါကြိုက်သွားပြီ ဘယ်နှိယ့်လဲဟင် မမချော”

“အို...ဇော်ကလည်း မမချော ဖေဖေနဲ့တွေ့ချင်ပြီ”

ဇော်၏ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းအမူအရာများကို ကျွန်မက မျက်မှောက်ကြိုက်၍ ဟန့်တားလိုက်မိသည်။ ခရီးမှ ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့နှင့် မျက်နှာစုံညီ တွေ့ခွင့်မကြုံပါ၍ ကျွန်မစိတ်မှာ ပျေသွားမိပါသည်။ ရင်တွင် တင်နေသော ဝန်ထုပ်တစ်ခု ပြေလျှောကျသွားသည်သို့ ရှိမိပါ၏။

“ဒါဖြင့် အပေါ်ထပ်က ဖေဖေအခန်းကိုပဲ ဇော်တို့ တန်းသွားကြတာ ပေါ့နော် မမချော”

ဇော်က ကျွန်မဘက်သို့လှည့်၍ နှစ်သိမ့်သလို လေသံနှိမ့်၍ ပြောသည်။ ကျွန်မလက်ကိုမူ ဆုပ်ဆွဲထားဆဲ။

“ကဲ...တက် ဇော်...မမချောနောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်မက သူ့လက်မှ ကျွန်မလက်ကို နုတ်ရုန်းရင်းပြောမိသည်။

ဇော်က မြူးကြွဟန်ဖြင့် ရှေ့မှလှေကားထစ်များကို နင်းတက်သည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်မက လိုက်ခဲ့ရသည်။ လှေကားလေးထစ်လောက်အရောက်တွင် ဇော်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို လှေကား၏ ကျွန်းပွတ်လုံးတိုင်ကြီးကို ကိုင်ပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပါ၍ ကျွန်မပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အောက်တွင် စိန်ထွေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးလေးက ရပ် ကြည့်နေဆဲ...

“ဪ...စိန်ထွေး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ငါမမချောအတွက် ငါပြင်ခိုင်းထားတဲ့ ငါနဲ့ကပ်လျက်အခန်းထဲမှာ ထည့်ထားပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမနာမည်က မမချောနော် ဟုတ်လား အစ်ကို”

မစိန်ထွေးသည် သွက်လက်၍ စပ်စုလိုစိတ် ရှိဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာလေးကပွင့်လင်း၍ ရိုးသားခြင်းရှိမည့် ပုံမျိုးပင်။ အသက်က ရှိလှမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပင်။

“အေး...မမချောတဲ့၊ နာမည်အပြည့်အစုံက ချောချောခင်”

ဇော်၏ ပြောဆိုပုံ ဟန်အမူအယာက ကြားဝါဝင့်ထည့်နေသည့် ပုံမျိုး။ ကျွန်မက ဘာစကားမှသူတို့ကို မပြောနိုင်တော့။ ကျွန်မရင်၌ ဖခင်ကို တွေ့ဆုံရတော့မည့်အတွက် လှိုက်လှိုက်ခုန် ရင်မောနေမိသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် တခြားအိမ်သစ်တစ်ခု ရောက်သွားသလိုပင် အရာအားလုံး ပြောင်းလဲနေပါချေပြီ။ ငယ်စဉ်ကပင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းခဲ့သော ကျွန်မမှာ အရာရာကို တိကျစွာမှတ်မိနေဆဲ ရှိပါသေးသည်။ ယခင်နှင့်လုံးဝမတူတော့။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမှအစ အခန်းဖွဲ့စည်းပုံများပါ ပြောင်းလဲနေချေပြီ။

အပေါ်ထပ် နောက်ဘက် လသာနှင့်ကပ်လျက်ရှိနေပါသော အခန်းငယ်တစ်ခုတည်ရာသို့ ဇော်က ဦးဆောင်သွားသည်။ ကျွန်မရှိစဉ် ယခင်က ဤအခန်းလေး၌ အိမ်ဖော် ‘မမမြ’ အိပ်သည့်အခန်း။

အခန်းက ကျဉ်းမြောင်းသည့်ပြင် အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရှိ။ အခန်းဝတွင် ဇော်က ရပ်လိုက်ပါ၍ သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ကျွန်မ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခုတင်ဟောင်းလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ကြုံလိုသော လူတစ်ဦး ပက်လက်အနေအထားနှင့်လဲလျောင်းနေပေသည်။

“ဝင်မယ်လေ ဇော်...ဒါ ဖေဖေလားဟင်”

ကျွန်မက ဇော်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်၍ ပြောလိုက်တော့မှ ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းတွင်းဝင်သွားသည်။ ကျွန်မက ဇော်ကိုကွေ့ဝိုက်ကျော်ပြီး ခုတင်နားကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်သွားမိပါသည်။

“အို...ဒါ ဒါ ငါ့အဖေမှဟုတ်ရဲ့လား”

ပါးစပ်ပေါ်သို့ လက်ဝါးဖိကပ်ပြီး ကျွန်မက တိုးတိုးလေးပင်ရှိုက်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

ကိုလိခန္ဓာပြည့်ပြည့်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်အုပ်ကောင်းကောင်း၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းပေါ်လွင်သော နှာတံတို့နှင့်အတူ အလှအပကြိုက်လွန်းပြီး မိမိကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း သစ်လွင်သော အဝတ်အစားနှင့်အမြဲလို သူ့ကိုသူ သူ့ချောနေခဲ့သော ကျွန်မဖေဖေ၏ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ရပ်တွင်ကို မျက်စိထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။ ‘ဖေဖေ’ဆိုသောအတွေး စိတ်မှာဝင်လာသည်နှင့်

ယင်းပုံသဏ္ဍာန်မျိုးသာ မျက်စိမှာ ထာဝရစွဲမြဲမြင်ယောင်နေခဲ့မိရာမှ ယခု အချိန်တွင်...

အဖြူနှစ်ပုံအနက် တစ်ပုံခန့် ဆံပင်တို့သည် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေချေသည်။ နဖူးပြင်က ဂဏပ်ပုံသဏ္ဍာန် ကွေ့ဝိုက်၍ ထိပ်ပြောင်နေလေသည်။ ပါးရိုးက မှိုပြီး ပါးက ခွက်နေအောင်ချိုင့်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေသော်လည်း အသက်ရှူပုံက ပြင်းထန် ပင်ပန်းလွန်းလှချေသည်။ ကုန်းပေါ်ရောက် ငါးတစ်ကောင်၏ ရှူရှိုက်ပုံမျိုးလို ဖိုလှိုက်နေပါ၏။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက် သွေ့ခြောက်၍ အရေခွဲပါးလေးများက အက်ကွဲလန်ပြန်နေသေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက အရင်ကထက် တစ်ဝက်စာလောက်ပင် မရှိတော့။

'ပါးပြင်ပေါ်က အမဲမှတ်နဲ့ အမွှေးရှည်လေးသာ ရှိမနေဘူးဆိုရင် ဖေဖေလို့ ဘယ်သူက ပြောပြော ငါယုံနိုင်မှာလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်မ၏စိတ်မှာ သည်သို့တွေးမိရင်းက 'ဖခင်ပေပဲ' ဆိုသော အသံတရားကြောင့် ရင်တွင် ကရုဏာတရားတို့ မြင့်မားလာပြန်တော့ ဝမ်းနည်းယူကြားမရသည့်စိတ်က လျှံကဲလာပြီမို့...

"ဖေ...ဖေ...ရယ်"

ရင်လှိုက်သံနှင့်အတူ မျက်ရည်များပါ ကျွန်မ၏ပါးပြင်တစ်လျှောက်သို့ လျှောကျသက်ဆင်းလာတော့သည်။

"ဒီအခန်းထဲက နံပါတယ် မမချောရယ်...အပြင်မှာ ခဏနားနေလိုက်ပါဦးနော်"

ယခုမှပင် အနံ့အသက်ဆိုသည်ကို ကျွန်မသတိထား ရှူရှိုက်မိတော့သည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ တစ်ခန်းလုံးနံ့စေ့လို့ပဲ"

ကျင်ငယ်နံ့နှင့် ပေရေနေသော ဆေးခွက်များတွင်းမှ မြန်မာဆေးနဲ့ များ၊ ဖြုတ်များဝိုင်းအုံနေသည့် သီးနှံများဆီမှ ရနံ့များက စုပေါင်း၍ ညစ်ညမ်းသော ရနံ့များက ရင်ပျိုစရာပင်ပင်။ သည်မျှလောက် ချမ်းသာအောင် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါလျက် နာမကျန်းစဉ် နေထိုင်ရသော 'အဖြစ်ဆိုး' ကို မျက်ဝါးထစ်ထင်မြင်ရပါသော ကျွန်မမှာ ဖေဖေအပေါ် တွင် ကရုဏာရသဖြစ်ထွန်းမိရာက 'သူတို့'အပေါ်တွင် ဒေါသတရားတို့ပင် လွှမ်းမိုးလာမိတော့သည်။

"လာပါမမချော...အပြင်မှာထိုင်ရအောင်ပါ"

"မလာဘူးဇော်... မမချော လာတာ မင်းတို့အိမ်မှာ အနားယူဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေနေရတာက ရင်နာစရာကောင်းလှချည့်လား ဇော်ရယ်...ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ...မမချောရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟုတ်လား၊ ဒါအစက အစေခံထားတဲ့အခန်း... ဇော်ရဲ့ သိရဲ့လား"

"အို...မမချောကလည်း တမင်အေးချမ်းအောင် ရွေးထားတာပါ... ဆရာဝန်က မဆူညံရဘူးဆိုလို့ပါ"

"ကဲ...အခန်းကတော့ထားပါတော့ကွယ် မင်းတို့တစ်အိမ်လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက် ပြောင်လို့ သန့်လို့ ရှင်းလို့...ဖေဖေအခန်းကြည့်ပါဦး... ရန်ကုန် မြို့အလယ်က နောက်ဖေးလမ်းကြားစော် နံနေတယ် ဒီအနံ့အသက်တွေကို မကျန်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှူရှိုက်နေရရင် မြန်မြန်သေမှာပဲ"

ကျွန်မက ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနိုင်တော့၊ အသံမာမာနှင့် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောချလိုက်မိပါသည်။ ဇော်သည် ဟန်မလုပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် မျက်နှာပျက်သွားမိသော်လည်း ကျွန်မကိုမူ ဘာမှ ခွန်းတို့မပြန်ပါ။ အပြစ်မိသူတစ်ယောက်လို မျက်လွှာကို အောက်ချ၍ ငြိမ်နေပါသည်။

ကျွန်မရော သူပါ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ပြီး ဖေဖေကို ဖိုက်ကြည့်နေမိကြပါ၏။ အပြင်တွင် အလင်းရောင်က အားပျော့လာလေပြီ။

"မင်းဖွင့်လိုက်ရမလားဟင်...မမချော"

ကျွန်မ၏ဝိုင်နက်တွင်းမှာလို သဘောထားဟန်ဖြင့် ဇော်က ကျွန်မ၏ အမိန့်ကို ခံယူလိုပုံဖြင့်မေးလိုက်ပါ၍...

"ကောင်းပါတယ် ဇော်"

သူ့နောက်မှ လေးထောင့်မီးခလုတ်ဘုလေးကို ဇော်က နှိပ်သွင်းလိုက်သည်။ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလိုက်ပျောက်လိုက် ရှိပြီးမှ နှစ်ပေမီးချောင်းက လင်းသွားတော့သည်။ အလင်းရောင်ကစားမှုက အိပ်နေသည့် ဖေဖေ၏ အာရုံကြောများကို လှုပ်ဆွလိုက်သလို ရှိသည်။ လူးလွန်သည်းညူလာ သည်။

"ရေ...ရေ...ပေး"

ဇော်က ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ရေချိုင့်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ဖန်ခွက်တွင်း ရေထည့်ပြီး ပလတ်စတစ်ဇွန်းအဖြူလေးနှင့် နည်းနည်း
ချင်းခပ်ပြီး ဖေဖေ၏ပါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းချပေးနေသည်ကို ကျွန်မရပ်၍
ကြောင်ငေး ကြည့်နေမိပါသည်။ ရေသောက်အပြီးတွင် ဖေဖေက ကျွန်မတို့
ရှိရာဘက်သို့ ခက်ခဲစွာ စောင်းလှည့်လိုက်ပါ၏။ ဇော်က ဖေဖေ၏ပခုံးကို
ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ကိုင်၍...

“ဖေ...ဖေ”

“ဟင်...”

“မမချောလေ...မမချော...ဖေဖေသိတယ်မဟုတ်လား”

ဖေဖေကကျွန်မကိုလည်းမမြင် ဇော်ပြောသည်ကိုလည်းနားမလည်
ဟန်ရှိသည်။ မျက်လုံးမူန်မူန်လေးဖြင့် ဇော်ကိုပြုပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်
နေသည်။

“ဖေဖေသမီးကြီး ချောချောခင်...လေ”

“ဟင်...”

ချောချောခင် ဟူသော အသံဆုံးသည်နှင့် ဖေဖေက ဆွဲခါလိုက်သလို
တုန်သွားသည်။ ခေါင်းကပါ ကြွမြောက်လာပြီး...

“ဘယ်...ဘယ် မှာ...”

ဘကုန်းသံကို ပါးစပ်ပိတ်၍ ဖေဖေက မခေါ်နိုင်ရှာ။

“ဒီမှာ...ဖေဖေ”

ဇော်က ကွယ်နေသည့်သူ့ကိုယ်ကို ရွှေဖယ်လိုက်ပြီး ရပ်နေသည့်
ကျွန်မကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါ၍ ကျွန်မက တစ်လှမ်းချင်းရှေ့သို့
တိုးသွားမိသည်။ ကျွန်မ၏ရင်သည် နာကျင်ခြင်းဖြင့် ပြည့်သိပ်တင်းကျပ်
နေပါ၏။

“ဖေ...ဖေဖေ”

ကျွန်မက ဖေဖေ၏အေးစက်နေသော လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍
ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များက လျှံပြည့်
လျက်နှင့်ပါ...

“သ သ...မီး...ကြီး”

ဖေဖေက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်တန်းကမ်းလင့်၍ ကျွန်မ
ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရှာသည်။ ဖေဖေ၏ ‘သမီးကြီး’ ဟူသော စကားသံက
ပီသခြင်းမရှိ လျှာမလိမ်းနိုင် ပါးစပ်ပိတ်နိုင်ခြင်းမရှိပါ၍ အသံများက လုံးထွေး
နေပါ၏။ ဖခင်ရင်းထံမှ “သမီးကြီး” ဟူ၍ မေတ္တာသံပါသည့်စကားလုံးကို
ကြားလိုက်ရသည်တွင် ရင်၌ဆို့လိုက်တက်လာရသည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေသည် ကျွန်မကို တုန်ယင်အားနည်းစွာ သိုင်းဖက်ထားရာမှ
မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဖေဖေမျက်ရည်များက တစ်ပေါက်ချင်း
တစ်စက်ချင်းမက သွန်ချလိုက်သလို သွယ်တန်းစီးဆင်းလာတော့သည်။
ကိုယ်ခန္ဓာပါ သိမ်သိမ်တုန်၍ ငိုရှိုက်ပါလေတော့သည်။ ဖေဖေငိုပုံက လူကြီး
တစ်ယောက် ငိုပုံမျိုးနှင့်မတူ။ အမေပျောက်နေသော ကလေး တစ်ယောက်၏
ဝမ်းနည်းပုံမျိုးလိုပင်။ ကျွန်မမှာလည်း ထိုအတူသာ။ ဆယ့်ငါးနှစ်တာ
ကွဲကွာနေပါသော သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်လည် ဆုံစည်းခိုက်တွင် ရွှင်ယု
ကြည်သာခြင်း မရှိနိုင်ကြပါ။ ဝမ်းနည်းလွန်းရသော စိတ်က ရင်မှဖွင့်ကွဲ
ထွက်တော့မလိုပင်။

“မမချော...မငိုပါနဲ့ မမချောရယ်၊ ကဲ ဖေဖေကလည်း တိတ်ဗျာ...
ဒီမှာက ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး...”

ဇော်၏စကားသံက ကျွန်မကို ငဲ့ညှာစာနာသော သဘောမျိုး သက်
ရောက်ပါသော်လည်း ဖေဖေကို မာန်မဲလုနီးနီး စကားသံက ထန်လှပါ
သည်။

ဇော်သည် ဖခင်ဆိုသော်လည်း ယောက်ျားလေးမို့ထင်သည်။ မိဘ
နှင့်ဆက်ဆံရာ၌ မပြေပြစ်လှ။ မိဘ၏အရိပ်အာဝါသ မကောင်းပြန်တော့
သားသမီးက မလေးစားချင်သည့်သဘော ရှိလာသည်။ ဇော်၏စကားကို
နာခံလို၍မဟုတ်ပါသော်လည်း ကျွန်မအနေနှင့် ဆက်လက်ငိုကြွေးမနေ
သင့်တော့ပါ။ ဖေဖေ၏ ဝမ်းနည်းမှုကို ကျွန်မက နောက်မှ မလိုက်သင့်
ဝမ်းနည်းခြင်းနေရာကို အားပေးခြင်းက အစားဝင်ရောက်ထိုက်ပါ၏။

“မငိုပါနဲ့ ဖေဖေရယ် သမီးကိုမှတ်မိတယ်လားဟင် ဖေဖေ”

“မှတ်မိတာပေါ့ကွယ်...ဒီမျက်နှာလေးကို မှတ်မိတာပေါ့”

မပီသသော်လည်း ဖေဖေ၏အသံက စောစောကထက် သွက်လာသည်။

“သမီးကြီး”

“ရှင်...ဖေဖေ”

“သ သမီး...မေ...မေ...နေ...ကောင်း...”

ဖေဖေက ရင်မှာလှိုက်ဖိုရင်း ငိုရှိုက်လိုက်ပြန်ပါ၍ စကားမဆက်နိုင်ရှာတော့။ ကျွန်မက မျက်ရည်စများကိုသုတ်၍ ဟန်လုပ်ကာ ပြုံးလိုက်ရပြီးမှ...

“မေမေနေကောင်းပါတယ်ဖေဖေ၊ မေမေကတော့ ဝလို့စိုပြည်လို့ပဲ”

“အင်း...ဖေဖေမိုက်တယ်၊ သိပ်မှားတယ်ကွယ်”

“ဒါတွေမတွေးပါနဲ့လားဖေဖေရယ် သမီးဖေဖေကို ပြုစုဖို့ရောက်လာတာပါဖေဖေ”

“သမီးမေမေကိုသာ သစ္စာရှိရှိပေါင်းနေမိရင် ဒီလိုဒုက္ခမရောက်ဘူး၊ ခုတော့ သူ...သူတို့ကြောင့်...”

ဖေဖေ၏စကားကြောင့် ကျွန်မက ဇော်ကို အားနာစိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေ၏စကားကြောင့် ဇော်က နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ပိပိစေ့ပြီး အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ပါကြောင်း ကျွန်မမြင်တွေ့ရသည်။ မယားငယ်၏ သားဆိုသော်လည်း ဖေဖေ၏သားစစ်စစ်ဖြစ်ပါ၍ သားအဖချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲနေသည့် အဖြစ်မျိုးက ရင်နာစရာကောင်းလှပါသည်။

‘အင်း...ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နဲ့ ဖေဖေရဲ့ကြားမှာ ပြဿနာတွေရှိနေပြီ ထင်တယ်။ ဇော်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့မေမေဘက်ကမို့ ဖေဖေနဲ့စိတ်ဝမ်းကွဲတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေက ကျွေးမွေးနိုင်စွမ်းအား မရှိတော့လို့ မလေးမစားဖြစ်နေသလားပဲ’

ဇော်နှင့် ဖေဖေတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှ ကျွန်မကတွေးတောလိုက်မိခြင်းပါ။

“ဖေဖေညနေစာဘာစားပြီးပြီလဲ ဟင်”

ဇော်က စိတ်ကိုပြင်လိုက်ဟန်ဖြင့် လေသံပျော့နှင့်မေးသည်။

“ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ဖေဖေအတွက် ဘာလုပ်ထားလဲမသိဘူး၊ စိန်ထွေးကို မေးကြည့်လိုက်ဦးနော် ဖေဖေ”

“မင်းအမေရော”

“အပြင်သွားတယ်တဲ့...ကျွန်တော်လည်း မမချောကို သွားကြည့်နေတာ ခုမှပဲ ပြန်လာတာပါ”

“မြင့်မောင်နဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးဦးမောင်နဲ့...သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် သွားကြတာပါ ဖေဖေ”

“အင်း...”

ဖေဖေ၏ ‘အင်း’ တစ်လုံးနောက်တွင် မကျေနပ်မှုများ အဓိပ္ပာယ်ကွယ်ဝှက်မှုများ အနန္တရှိနေလေမလားဟု စိုးရိမ်စွာဖြင့် တွေးခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့်...မမချော ဒီမှာပဲ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်တော် အောက်ဆင်းပြီး ဖေဖေအတွက် စားစရာယူခဲ့ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်ဇော်...သွားပါ”

ဇော်အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလျှင်ပင် ဖေဖေက ခေါင်းထောင်ပြီး ပြူးကြောင်သော အကြည့်များဖြင့်...

“သမီး...သမီး ဒီ...ဒီ...ဒီဘာလာလုပ်...”

ဖေဖေစကားမဆုံးနိုင်ခင်မှာပင် ကျွန်မက...

“ဖေဖေမှာလို့...အဲလေ...ဟို...ဖေဖေနေမကောင်းဘူးလို့ သတင်းကြားလို့ သမီးလာပြုစုတာပါ”

“မကောင်းဘူး...ဒီအိမ်က မကောင်းဘူး”

“ရှင်...”

“ဖေဖေ ဒုက္ခနဲ့ ဖေဖေရှိပစေ...သမီးပြန်...”

“ဆို...ဖေဖေ”

ကျွန်မလန့်၍ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်လည်း ဖေဖေကို ပြန်၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မ ရောက်လာခြင်းအတွက် အားတက်ရမည့်အစား ပြန်ခိုင်းနေပါသော

ဖေဖေ၏စကားနောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါသော ကျွန်မက...

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဟင်...ဖေဖေ”

“မကောင်းဘူး...ဒီအိမ်ဟာ မကောင်းဘူး”

“ရှင်...”

“သူတို့ မကောင်းဘူး”

ဖေဖေ၏လေသံက ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်မကင်းသံ၊ အန္တရာယ်တစ်ခုမှ ကာကွယ်ပေးနေရသည့် အသံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမှာ ဖေဖေ... သမီးရောက်လာတာဟာ သမီးအတွက်ချည်း မကောင်းတာလား...ဖေဖေအတွက်ပါ မကောင်းတာလား...ဟင်”

“ဖေဖေကောင်းတာပေါ့...ဖေဖေသိပ်အားရှိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပြီးရောဖေဖေ...သမီးဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် ဆယ်နှစ်တာ သမီးကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ ဖေဖေရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို သမီးပြန်ပြီး ဆပ်ပါရစေ...သမီးမပြန်ဘူး”

“သာဓုကွယ်...ဖေဖေသမီးကို စိတ်မချဘူး။ သူတို့ဟာ...”

ဖေဖေ၏စကားက ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဇော်ပြန်ဝင်လာလေပြီ။

“စိန်ထွေးလာပို့လိမ့်မယ်ဖေဖေ”

“အင်း...”

ဖေဖေက ဇော်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မမချောထိုင်ပါ။ ဪ...ရေချိုးလိုက်မလား မမချော...လန်းသွားအောင်လေ”

“ရပါတယ်ဇော်...မနက်က ဘူတာမဆင်းခင် ချိုးလာပါတယ် ဖေဖေကို ညနေစာ မမကိုယ်တိုင်ကျွေးပါရစေလား ဇော်”

“ရပါတယ်မမချော...သဘောပါ”

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသည့်တိုင် မစိန်ထွေးဆိုသူက တက်မလာသေး။ ကြက်စွတ်ပြုတ် သို့မဟုတ် ဆန်ပြုတ်အိုးများကို ပြန်လည်နှွေးနေ၍လား။ သို့မဟုတ် ကွေကာအုပ် ဖဲရက်(ကစ်)စသည်တို့ကို ကြုံဖျော်နေ၍လား မသိ။ ကြတ်ဥပေါင်း၊ နွားနို့ မလိုင်စသည်တို့များလုပ်၍ မပြီးသေးလေသလား။

ဖေဖေ၏အခြေအနေက ထမင်းစားနိုင်မည့်ပုံ မပေါ်သေး၍ လူနာစာများကို ကျွန်မတွေ့နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ဗန်းကလေးကိုင်၍ မစိန်ထွေးတက်လာတော့သည်။ ဗန်းတွင်းမှ စားစရာကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်မမှာ မျက်လုံးပြူးမတတ် အံ့ဩရပါပြီ။

“ရိုးရိုးပေါင်မုန့်ပြောင်နှစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်”

မစိန်ထွေးက ဗန်းလေးချပြီး ဖေဖေကို တစ်ချက်မှမကြည့် ကျွန်မကိုသာ ပြုံး၍ကြည့်ပြီး...

“တကယ်ပဲ မမချောဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်ချောတာပဲ”

သူ့ချီးမွမ်းခန်းကို ကျွန်မပြုံး၍မျှပင် အသိအမှတ်မပြုနိုင်တော့...

“ဖေဖေ ညနေစာက ဒါပဲလား မစိန်ထွေး”

“ဟုတ်တယ် မမ”

“နွေလယ်ကရော...ဘာကျွေးထားလဲကွယ်”

“အဲဒီကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်ပဲ”

“ဒါဖြင့် မနက်ကလည်း ဒါပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေဒီလောက်ပိန်ခြောက်နေတာ မမချော မအံ့ဩတော့ပါဘူး ဇော်”

ကျွန်မ မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့်ပင် ပြောလိုက်မိသည်။ မကျွေးမွေးနိုင်လျှင်ရှိစေတော့၊ ယခုဖြင့် ကားနှင့်အခိုင်းအစေနှင့် ခြံတွင်း၌လည်း မာလီထားရှိနိုင်ဟန်တူပါသည်။ ပန်းတို့က စနစ်တကျ၊ ထမင်းဝအောင် မစားနိုင်သည့် အိမ်မျိုးတွင် ဤမြင်ကွင်းမျိုးဆိုပါလျှင် ကျွန်မအံ့ဩစရာမလို။ ပိုလျှံ၍ အခြေအရံနှင့် နေနိုင်ပါသောဤအိမ်တွင် အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ၏ လက်ရှိ အခြေအနေက မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်လွန်းလှသည်။ ကျွန်မရင်မှာ မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ပါ။ ဇော်နှင့်တကွ အားလုံးပေါ်တွင် ဒေါသစိတ်လွှမ်းသွားမိပါသည်။

ဇော်က မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ မစိန်ထွေးက ကျွန်မ...ဘာပြုံး၍ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကို ချခဲ့ပြီး ဗန်းကလေးကိုင်လျက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မစိန်ထွေးက ဖေဖေ၏ စားသောက်မှုထက်

ကျွန်မကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိသည်။

“ဇော်က ယောက်ျားလေးလည်း ဖြစ်၊ ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်တော့... အပြင် ကိစ္စတွေမှာသာ အချိန်ကုန်တာ များနေမိပါတယ် မမချော”

ဇော်က လျှောက်လဲချက်ပေးသလို ကျွန်မကို နှိမ့်ချသောလေသံနှင့် ပြောပါသည်။ သူ့လေသံက နောင်တဟန် နှောနေလေသလားဟု ကျွန်မ တွေး ရပါပြီ။

ဖေဖေကို ထူမ၍ ပေါင်မုန့်နှင့်ကော်ဖီ တိုက်နေမိစဉ် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံကြားရသည်။

“ခဏလေးနော်...မမချော”

ခွင့်တောင်းသလို ဇော်က ပြောပြီး ထွက်သွားပါ၏။ ကျွန်မမှာ ယခုခု ဖေဖေ၏ပြောလက်စ စကားများကို စိတ်ဝင်စားနေမိဆဲ ဖြစ်ပါ၍...

“ဖေဖေ...သမီးကို စိတ်မချဘူး သူတို့ဟာ...ဆိုပြီး ခုနစကားပြတ် သွားတယ် သူတို့ဟာဘာလဲဟင်...ဆက်ပါဦး ဖေဖေ”

“မလန့်ပါနဲ့သမီး...သူတို့ဟာ စိတ်ကောင်းမရှိကြဘူး”

ဖေဖေ၏စကားက သာမန်မျှသာဖြစ်ပါ၍ အမှန်လေလား၊ ထိန်ချန် ထားလေသလားဆိုသည်များကို ကျွန်မ မပိုင်းခြားတတ်တော့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖေဖေရယ်...ဖေဖေဟာ အားသိပ်နည်းနေပုံရတာက လွဲပြီး ကျန်တာတော့ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးလေ။ ဖေဖေအားရှိလာ အောင်...ကျန်းမာလာအောင် သမီးပြုစုပြီးမှပဲ ပြန်ပါတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်...၊ မ...ရင်...အေး...ကို ဖေဖေသိပ်လွမ်းတာ ပဲ”

“အို...ဖေဖေရယ်”

မေမေ၏အမည်ကို တမ်းတရွတ်ဆိုပြီး ဝိုပြန်ပါ၍ ကျွန်မပါ မျက်ရည် မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါပြီ။

“အင်မတန်တော်တဲ့ ဖေဖေရဲ့ရင်ကို အေးစေခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်း မကြီး သူ့ကို စော်ကားလို့ သစ္စာဖျက်လို့ အခုဖေဖေ ကျန်စာတွေသင့်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်...မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်... သမီးတို့ သားအမိကို ဖေဖေ နှိပ်စက်

ခဲ့လို့...ဟို...”

“အို...မငိုပါနဲ့တော့ဖေဖေရယ်၊ သမီးစိတ်ဆင်းရဲလှပါပြီ... မငိုပါ နဲ့တော့”

“ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေရယ်...မမချော ဒီကိုရောက်လာတုန်းမှာ စိတ် ချမ်းသာအောင် နေပါစေဗျာ၊ အမှန်တော့ သားအဖချင်းပြန်ပြီး ဆုံခွင့်ရတာ ပျော်စရာပါ ဖေဖေရယ်”

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ဇော်က ဝင်ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်လေ...ငါငိုတော့ငါ့သမီး စိတ်ညစ်မယ်”

ဖေဖေက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း မျက်ရည်သုတ်သည်။ ဖေဖေအမူအရာလေးက ရင်ဆို့သွားလောက်အောင်ပင် သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။

“ဖေဖေစားပြီးသွားရင် မမနားလိုက်ပါဦးနော်”

ဇော်သည် ကျွန်မကို အလွန်အမင်း အနားယူစေချင်ပုံရသည်။

“ကောင်းပြီဇော်...ဒီအခန်းထဲမှာ မမနည်းနည်းရှင်းပေးပြီးရင် ရေချိုး လိုက်ပါ့မယ် ဇော်...တာဝန်ရှိရင်သွားပါ။ ဒါတွေဆေးကြောဖို့နဲ့ ရေချိုးဖို့ မစိန်ထွေးကိုပဲ မမပြခိုင်းပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် စိန်ထွေးသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပစေဇော်...ရတယ်”

ကျွန်မက အနီးမှလက်သုတ်ပဝါဟောင်းတစ်ထည်ကိုယူပြီး စားပွဲမြင့် ပေါ်မှ ပန်းကန်ပြားကို မ,၍ ဖုန်ခါသည်။ ငှက်ပျောသီးအမှည့်လွန်နှင့် အနာပါသော လိမ္မော်သီးများပေါ်မှ ဖြုတ်လောင်းငယ်များကို ခါထုတ် လိုက်ပြီး တန်းပေါ်မှ အဝတ်ဖြူတစ်စနှင့် လွှမ်းအုပ်လိုက်ရသည်။ အောက် ရှိ စားပွဲနံရံလေးပေါ်မှ ဆေးပုလင်း ဆေးခွက်များကို စနစ်တကျ စိတန်း၍ ဖုန်ခါရသည်။ မလိုအပ်တော့သော ပုလင်းများ၊ ဆေးခွက်ဟောင်းများကို စုပုံပြီး ကြမ်းပြင်ကိုပါ တံမြက်စည်းနှင့် သိမ်းကြိုးလှဲ၍ သန့်စင်ရပါသည်။ အပြင်ကိစ္စပြီးစီးမှ ဖေဖေ၏ အိပ်ရာကို စတင်စစ်ဆင်ရေး ဆင်းရသည်။ မစိန်ထွေးလည်း ရောက်လာပြီဖြစ်ပါ၍ အိပ်ရာခင်း ခေါင်းအုံးစွပ်အသစ်

များကို လဲလှယ်ရသည်။ ဖေဖေ၏အဝတ်ဟောင်းနှင့် တန်းပေါ်မှ တိုးလို့ တွဲလောင်း အဝတ်များကို အားလုံးဆွဲချရသည်။ နံစော်နေသည့် မျက်နှာ သုတ်ပဝါပါ ဆွဲချ၍ သင်္ဘောပယ်ပြီး အဝတ်များအားလုံးကို အိပ်ရာခင်း နှင့် စုထွေးထုပ်ပိုးလိုက်စဉ် အနီးရောက်မစိန်ထွေးက လှည့်ပါ၍...

“နေပစေ မစိန်ထွေး...မနက်ဖြန်မှ မမချောလျှော်ပါမယ်”

“အို...မမချောကလည်းဗျာ”

ဇော်၏အသံနောက်တွင် မစိန်ထွေးက...

“မနက်ဖြန် အဝတ်လျှော်ကုလားမ လာမှာပါ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖေဖေ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေပါ မမလဲပေးလိုက်ချင် တယ် မစိန်ထွေး”

မစိန်ထွေး ထုတ်ပေးသော အဝတ်များကို ဖေဖေအား လဲလှယ်ပေးပြီး အားလုံးသော သန့်ရှင်းရေးကိစ္စပြီးစီးလေမှ ကျွန်မရေချိုးရန် အောက်ထပ် သို့ ဆင်းလာခဲ့ရပါတော့သည်။

x x x x

အခန်း (၃)

အချိန်က ညကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ရှိပြီ...။

ကျွန်မအတွက် ပေးထားသည့် အောက်ထပ်မှ အခန်းတွင်းသို့ မဆင်း ဖြစ်သေး။ ဖေဖေ၏အနားတွင် ထိုင်၍ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ စာအုပ်များကို ဖတ်ကြားပြသနေမိသည်။ ညနေစောင်းက မြင်ရသော ဖေဖေ၏မျက်နှာနှင့် ယခုညဦးပိုင်းတွင် မြင်ရသော ဖေဖေ၏မျက်နှာ ဝာစ်ယောက်စီလားပင် ထင်မှတ်ရသည်။ ကြည်လင်သော စိတ်၏အရောင်က မျက်နှာတွင် ဟပ် ထင်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တွေ့စက ရင်ဆို့ရသမျှ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် ကျွန်မစိတ်တွင် ကြည်လင်လန်းဆန်းလာရပါပြီ။ ဖေဖေ၏ နှလုံးသား ခံစားမှုက ကျွန်မကိုပါ ကူးစက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ဝမ်းသာပါသည်။ လာရက်ျား နှပ်ပါလေပြီ။

“မမချော...မမကြီးတို့ရောက်နေပြီ...တွေ့ချင်လို့အောက်ထပ်ကို ခဏဆင်းခဲ့ပါဦးတဲ့”

မစိန်ထွေး၏အသံကြားမှ ကျွန်မက လက်မှစာအုပ်ကို ချလိုက်ပြီး

“မမကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် မစိန်ထွေး”

“မမကြီး...ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ပေါ့ မမချောရဲ့”

ကိုယ့်လင်သား နာမကျန်းရှိနေသောအခန်းသို့ တက်ရောက်မလာ ပါဘဲနှင့် ကျွန်မကို အခေါ်ခိုင်းသည်ဆိုပါ၍ သူ့အမူအရာက ‘ရင့်’လွန်းသည်။

“ဇော်...ရော”

ကျွန်မ မောင်လေးရှိနေပါလျှင် ကျွန်မဘက်က ဖေးမဲတင်းမည် ဖြစ် ပါ၍ ကျွန်မက မစိန်ထွေးကို မေးလိုက်သည့်အခါ...

“အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး မမချော”
 ကျွန်မစိတ်တွင် အကြံရခက်သွားသလိုဖြစ်ရပါ၍...
 ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာလေး ကြည့်နေရာမှ ပြန်လည်မှန်မှန်
 သွားရှာတော့သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်
 “သွား သမီး... သွားတွေ့လိုက်ပါ”
 ကျွန်မက နေရာမှ အသာအယာ ထလိုက်ရသည်။ မစိန်ထွေးက ထွက်
 သွားနှင့်နေလေပြီ...။

“သမီး”
 “ဖေဖေ”
 “သူတို့ဘာပြောပြော သည်းခံလိုက်ပါနော်... ဒီအိမ်မှာ သူတို့က သိပ်
 ပြီး ဘုန်းကြီးနေကြတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်ဖေဖေ... သမီးအတွက် မပူပါနဲ့။ သမီးအဆင်ပြေအောင်
 ပြောပါဆိုပါ့မယ်... သွားမယ်ဖေဖေ”
 ကျွန်မက ဖေဖေပခုံးလေးကိုဖျစ်ညှစ်၍ အားပေးခဲ့ရသည်မှန်သော်
 လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ကြောက်ခူးတုန်ချင်သလိုလို ရင်မှာလပ်ဟာ
 နေပေသည်။

ကျွန်မနှင့်ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့လို မိဖွေနှင့် လင်ပါသမီးဆိုသည်
 မှာ သမိုင်းနှင့်ချီ၍ မေတ္တာထားမကြေသူများသာတည်း။ သူ့ဘက်က ဘယ်
 သို့ရှိမည်မသိသော်လည်း ကျွန်မဘက်ကမူ ကျွန်မတို့သားအမိ၏ဘဝကို
 သတ်၍ မေမေ၏ အသည်းနှလုံးကိုထုချေသူ အမျိုးသမီးကြီးအဖြစ် ရွံ့မှန်း
 အော့နှလုံး နာနေခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်တာရှိခဲ့ပါပြီလေ။

ယခုသူ့အိမ် သူ့အရှိန်အဝါအောက်တွင် ခိုလှုံနေမိရာမှ သူ့ မျက်မှောက်
 သို့အရောက် ရင်ဆိုင်ရန် သွားရလေမည့် လှေကားတစ်ဆင်း ခရီးသည် ကျွန်မ
 ၏ ရင်ကို ပန်းလျှလွန်းလှစေပါသည်။

လှေကားတစ်ကွေ့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည့်
 မျက်လုံးနှစ်စုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ လှေကား၏လက်ယာဘက် ဧည့်ခန်း
 ရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသား သက်လတ်
 ကျော်ပိုင်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၍...

“ဒါ...ဦးမြင့်မောင်နဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ မောင်နှမပဲဖြစ်မှာပဲ”
 ရွံ့မှန်းသည့် မျက်စိဖြင့် ကြည့်မိ၍လေလားမသိ၊ အမျိုးသမီးက
 တစ်နေရာမှ ကျက်သရေမရှိ၊ ကျွန်မမေမေနှင့် ကွာခြားဘိလေခြင်း၊ မေမေ
 က မော်လမြိုင်သူပီပီ ဖြူဖြူ ပြည့်ပြည့် မြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာကလည်း
 ကျက်သရေ ရှိလှပါတ်သည်။

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်မှာ အသားက ပြာသည့်ဘက်သို့လှ၍ မဲနေသည်။
 အရိုးများပေါ်လှမတတ် ပိန်ကပ်ပြီး အရပ်က သင့်တင့်ရုံ ဖြစ်လေသည်။
 မျက်နှာက အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကပြားတို့ မျက်နှာမျိုးလို နှာတံပေါ်ပေါ်
 မျက်ခုံးကောင်းကောင်းထဲကပင်။ မျက်နှာလုံးလုံး နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် နဖူး
 ကျဉ်းလေသည်။ ပင်ကိုသဘာဝလား ပြုပြင်မှုလားမသိ၊ ဆံပင်များက လှိုင်း
 ဒိတ်စိတ်ကလေး လိမ်ကောက်နေပေသည်။ မျက်စိအကြည့်က စူးရှသည်။
 ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်သည် သွက်လက်ရဲတင်း၍ စိတ်ထား မြင့်မြတ်သူ မဟုတ်
 ပါနိုင်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။ အသက်က လေးဆယ်နှင့်
 လေးဆယ့်ငါးကြားလောက်ရှိပေပြီ။

“ဦးမြင့်မောင်”
 ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၏မောင် ဆိုသော်လည်း သေးကွေးကြုံလိုသော
 ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ထက် ကြီးရင့်ပုံရပါ၏။ သူ၏ထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာ
 ကြောင့်ပင်လားမသိ။

အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ခန္ဓာက အနေတော်ဝဖြိုးသော်လည်း ဗိုက်ကမူ
 လူနှင့်မလိုက်အောင် စုပူနေပေသည်။ အသားက ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်
 လောက် မမည်း၊ ညိုရုံသာ။ မျက်နှာခပ်ပိုင်းပိုင်းနှာပြားပြားနှင့် ရှေ့သွားများ
 အနည်းငယ် ခေါခြင်းကြောင့် သူ့ကိုမြင်လျှင် အလွယ်တကူမှတ်မိနိုင်မည့်
 အင်္ဂါရပ်မျိုး။

သူတို့နှစ်ဦးကလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို တစ်စချင်းကြည့်ရှု
 လေ့လာ ဝေဖန်နေဟန်ရှိပေသည်။

“လာပါ ထိုင်ပါ... ချောချောခင်”
 ဧည့်ခန်းဝအရောက်၌ ကျွန်မကို ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က ဟန်လဲပြီး
 များဖြင့် ကြိုဆိုသည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်နှင့် ရင်၌ပွားများနေပါသော အမုန်းတရားများကို ကျွန်မကထိန်းချုပ်ပြီး မျက်နှာကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်ရလေအောင် မနည်းကြိုးစား၍ ပြင်ထားရပါသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ် ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ကျွန်မက ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့်...

“ညနေက အန်တီဆွေတို့ ကိုယ်တိုင်လာကြိုဖို့ပါပဲ ချောချောခင်၊ ဟောဒီက မောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကိစ္စလိုက်လုပ်ပေးနေရတာနဲ့ပဲ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တစ်ခါ စစ်(ကစ်)သာတီရှိုး ပလေဒီယံက အမေရိကန်ကား လက်မှတ်ကလည်း ဟိုးတစ်ပတ်ကတည်းက ဝယ်ထားမိတယ်လေ... အဲဒါတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ ချောချောခင်ကိုတွေ့ဆုံဖို့ နှောင့်နှေးသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်...ဇော်လာကြိုသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ရုပ်ရှင်ဝင်ခါနီးတောင် သားဆီ သူ့ဦးလေးက ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးတယ်၊ ရောက်နေပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ချောချောခင်”

ကျွန်မရောက်လာခြင်းကို သူဝမ်းသာသည်ဆိုသည်မှာ မဟုတ်တန်ရာပါ။ မဖြစ်နိုင်တန်ပါ။ ဟန်လုပ်၍ပင် ပြောလေသလား၊ သူတို့ဆင်သည့် အကွက်တွင် ဝင်တိုးမိလေသူ ကျွန်မကို ရမိ၍များ တကယ်ဝမ်းသာကြလေသလား။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပြီ... နှစ်ပေါင်းကလည်း ကြာကြပါပြီ ချောချောခင်။ ကျွန်တော့်မမလတ်ကလည်း ဘာကိုမှ အာဃာတ မထားတော့ပါဘူးလေ၊ ဒီတော့ ချောချောခင်အနေနဲ့ ဒီအိမ်ရောက်လာခိုက်မှာ ဆွေမျိုးလိုသဘောမထားနိုင်တောင်မှ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလို သတ်မှတ်ပြီး ရဲရဲတင်းတင်း ဝံ့ဝံ့စားစား နေစေချင်ပါတယ် ချောချောခင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါ ဦးမြင့်မောင်”

သူတို့ရှေ့တွင် ကျွန်မတစ်ချက်မှ ပြုံးမပြမိသေး၊ ပြုံးလည်းမပြုံးချင် ပြုံးစရာလည်း လိုမည်မထင်။ ဦးမြင့်မောင်က စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သူတို့မောင်နှမ၏ သွင်ပြင်လျာနှင့် ထွက်လာသည့် စကားများကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့မောင်နှမသည် သူတစ်ပါး၏ မျက်ခုံးမွှေးပေါ်တွင် စကြိုလျှောက်မည့်လူစားများဟူ၍ ကျွန်မသတ်မှတ်၍

ရပါလေပြီ။

“ဒါနဲ့ချောချောခင်...ညနေစာများရော စားပြီးရဲ့လား”

“ပြီးပါပြီရှင့်”

“အိမ်မှာပဲ စားသလား”

“အပြင်မှာ ဇော်နဲ့စားခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့် စကားပြတ်သွားပြန်သည်။ မေးသမျှ ကျွန်မက တစ်ဝိုင်းစီသာ ဖြေကြားနေပါ၍ သူတို့စကားဆက်ရခက်နေဟန်ရှိပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်က ပြုံး၍ထားပါသော်လည်း ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်မှာ ဟန်လုပ်၍ ပင်မပြုံးနိုင်တော့ပြီ ထင်သည်။ ကျွန်မ၏မျက်နှာသည်လည်း တင်းမာနေပါလိမ့်မည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ရော ဦးမြင့်မောင်ပါ ကျွန်မအပေါ်တွင် အချို့သတ်လိုဟန်ရှိကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီမှာဘယ်လောက်ကြာအောင်များ နေနိုင်မှာလဲ ချောချောခင်၊ တာဝန်ကြီးကြီး မရှိရင်တော့ ဒီမှာနေနိုင်သလောက် နေစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးမြင့်မောင်...ကျွန်မကြာရှည်တော့ မနေနိုင်ပါဘူးရှင်... ဖေဖေအခြေအနေကြည့်ပြီးရင် ကျွန်မပြန်မှာပါပဲ၊ သုံးလေးရက်ပါ၊ အကြာဆုံး ငါးရက်ပေါ့”

“မြန်လှချည်လားဗျာ...ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နေပါဦးလေ၊ ဒါနဲ့ ချောချောခင်မေမေတော့ ကျန်းမာရဲ့နော်”

“မာပါတယ်”

သူတို့က နှုတ်ကမေမေအကြောင်း စုလာပါ၍ ကျွန်မကသံပြတ်နှင့် ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်မ ခနတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီက ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံကြတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖေဖေကို လာကြည့်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်မမှာ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

ဖေဖေတွင် ဝေခြမ်းစရာ အမွေကိစ္စများ ရှိနေပါလျှင်လည်း လိုချင်သည့် လောဘဇောဖြင့် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပါကြောင်း ကျွန်မပြောကြားသည့် စကားကို လူပိုးမောင်နှမက မသိမိကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်

အပေါ်တွင် ကျွန်မစိတ်၌ အလိုလိုနေရင်း ဒေါသခံနေသလို ရှိပါ၍ ရွံ့ကြောက် စိတ်မဝင်တော့။ ဒေါသသည် စိတ်အင်အားတစ်မျိုးပင်။ ဒေါသကြီးလေ အင်အားကြီးလေသာ။

“ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့တာ အကြောင်းထူးပြောစရာများရှိပါသလား... မရှိခဲ့ရင် ကျွန်မပေးဖေဆီမှာပဲ သွားနေပါရစေ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ နေထိုင် မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စည်းကမ်းချက်တွေများရှိရင်လည်း သိပါရစေ”

“မရှိပါဘူး ချောချောခင်...ဘာစည်းကမ်းမှ မရှိပါဘူး ကြိုက်သလို စိတ်ချမ်းသာသလို နေနိုင်ပါတယ်”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်မ ကို သူတို့ရုတ်တရက် သွားခွင့်မပြုသေး။ တစ်ခုခုပြောကြားလိုဟန် ရှိနေ ပါကြောင်း သိသာပါ၏။ မကြာခင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က သူ့လုပ်ငန်းကို စတင်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နှစ်ပတ်လောက် နေပေးပါလား ချောချောခင်၊ အန်တီဆွေတို့ မသွားရင် မဖြစ်လောက်အောင်အရေးကြီးနေတဲ့ ခရီးထွက် စရာလေးရှိနေလို့ပါ”

ကျွန်မ ၇ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဟန် မပါကန်နေမည့် ကျွန်မ၏အကြည့်ကို ဦးမြင့်မောင်က ဆုံးဖြတ် သလိုဝင်၍ ဖြေရှင်းသည်။

“ဒီလိုပါ ချောချောခင်...၊ မမလတ်ရဲ့ ကိုကိုဦးသူခဟာ တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ ဖေးမပြုစုမှုမရှိရင် ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်... ဆွေချောခင်လည်း တွေ့ပြီးပါပြီလေ။ ဒီတော့ မမဆွေမရှိရင်... သမီးအရင်း ချောချောခင် ကျန်နေခဲ့တော့ အစစစိတ်ချရတာပေါ့။ အိမ်ကအစေခံတွေက တော့ လုပ်တယ်လေ...ဒါပေမဲ့ မေတ္တာနဲ့ပြုစုတာနဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ ဟ”

“ဒေါ်ခင်မာစန်းတို့အုပ်စုက ဘယ်သွားထားမလဲ...သူလည်း မယားပဲ၊ သမီးလေးနှစ်ယောက်ပါ ရှိသေးတယ်ဆို”

ဟူ၍ ကျွန်မနှုတ်က မေးလိုလှပါသည်။ မမေးဖြစ်ပါ။ မယားပြိုင်များ

ကိုစွဖြစ်နေပါ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တန်ရာပါ ၍ ကျွန်မက ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ ကိုယ့်အတွက် သာ ကိုယ်ပြောမိရသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်...ကျွန်မမှာ တာဝန်ကြီးကြီးမရှိဘူးဆိုပေမယ့် အစိုးရ ဝန်ထမ်းမဟုတ်တာကလွဲလို့ ကျွန်မအိမ်မှာ ကျွန်မ မရှိရင်မဖြစ်ပါဘူး... သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့အိမ်ကိုး...။ ဒါကြောင့် ဒီကသွားကြ မယ့် ခရီးအချိန်ကြာလောက်တဲ့အထိတော့ ကျွန်မနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

မရယ်မပြုံးပါဘဲနှင့် ခပ်တည်တည်လေသံနှင့် ကျွန်မက ပြန်ပြောမိပါ သော်လည်း မရိုင်းစိုင်းရလေအောင် စကားကို-ဂရုထား၍ ပြောရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးလည်း အကြံအိုက်သွားကြပုံရပါ၏။ ဒေါ်ဆွေဆွေ လတ်က သောက်လက်စ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဝမှ ဖြုတ်ခွာလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို တလုံးတထွေးကြီး သက်ပြင်းနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဖြစ်ပါတယ်လေ...နေနိုင်သလောက် နေသွားပေါ့ ဒီမှာနေခိုက်တော့ စိတ်ချလက်ချသာနေပါ၊ တို့များကိုလည်း မယ့်သင်္ကာမရှိပါနဲ့၊ လိုအပ်တာ လည်း ပြောပါ”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်စကားပြောအပြီး၌ ကျွန်မက...

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှမလိုပါဘူး ဖေဖေအတွက်တော့ လို အပ်တာ ညွှန်ကြားပေးခဲ့ပါ၊ ဘယ်ဆေးက ဘယ်အချိန်မှာ တိုက်ရမယ်... ဘာအစာ ကျွေးရမယ်ဆိုတာတွေ သိပါရစေ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်က ဘယ် အချိန်လာပြီး ကြည့်တတ်ပါသလဲ”

ကျွန်မက သူတို့ကိုဘယ်လိုမှမခေါ် သံပြတ်နှင့်သာ စကားပြောပါ သည်။

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က မျက်လုံးဝိုင်းပြီး ဇက်ပူပြသည်။

“စပါယ်ရှယ်(လ်) နပ်(စ) တာဝန်မျိုး ယူစရာမလိုပါဘူး ချောချောခင်၊ သူ့ကို ဘာဆေးမှ ကျွေးစရာမလိုပါဘူး ဘယ်ဆရာဝန်မှလည်း လာပြီး မကြည့်ပါဘူး”

“ရှင်...”

ကျွန်မက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ဦးမြင့်မောင်က ကြားဝင်သည်။

“ဒီလိုပါ...ဒီလိုပါ။ ဦးသုခရောဂါဖြစ်တာ ခြောက်လနား နီးနေပါပြီ ချောချောခင်...နေ့စဉ်ဆရာဝန်လာဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး။ အဲ...ဖြစ်စက တော့ ခေါ်ပါတယ် ကျွန်တော့်အစ်မကလည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကုပေး ရှာပါတယ်။ ခုတော့ သူ့ရောဂါက တိုးမထူးဘူးလေ။ နေ့စဉ်ဆရာဝန်စရိတ် ဆိုတာကလည်း ချောချောခင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီအိမ်ရဲ့စီးပွားရေး ဇယား ဟာလည်း တစ်နေ့တခြား ထိုးပြီး ကျဆင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ... လူမသေငွေမရှားပါ။ ဦးသုခရောဂါတိုးလာမယ်၊ တစ်ခုခု ထူးခြား လာမယ် ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ မိသားစုဆရာဝန်ရှိပါတယ် ဖုန်းဆက်ခေါ်ရုံပါပဲ”

ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခါ နာကြည်းမိပါပြီ။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မအနေနှင့် အဖေဆိုပါသော်လည်း ယခုမှသာ ကြုံ ဆုံခွင့် ရသူမို့ ဖေဖေအတွက်အရာရာကို ရှေ့မှရပ်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်သေး သောအခြေအနေမို့...”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါချောချောခင်”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က ဆိုသည်။

“ဖေဖေအတွက်သင့်မယ်ထင်တဲ့အစာ...ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ ဆေးဝါး များကို ကျွန်မ ကျွေးခွင့်ရှိပါသလား”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဦးမြင့်မောင်က ငြိမ်နေရာ မှ အလွန်လိုက်လျောလိုသော အမူအယာဖြင့် ကုလားထိုင်မှ ဆတ်ခနဲ ကိုယ် ကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်လိုက်ပြီး...

“လုပ်ပါ...လုပ်ပါ...ရပါတယ်။ ကိုယ့်အဖေပဲဗျာ...ကြိုက်သလိုပြုစု နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမြင့်မောင်”

စကားစ ပြတ်သွားကြပါ၍ ကျွန်မက အပေါ်ထပ် ဖေဖေရှိရာသို့ ပြန်၍ ဘက်ရန်ဟန်ပြင်ဆဲတွင် ကားဟွန်းသံကြားရသည်။ ဒတ်ဆန်းဘလူး

ဘဒ်ကားနှင့် ပြန်လာသောဇော်။

“ဟော မမချောက ဒီမှာစကားပြောနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်သား... မေမေတို့က ဒည့်နဲ့နေတာပါ။ သားကလည်း ကိုယ့်အစ်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပေါ့...ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က ကျွန်မကို အရေးပေးဖေးမသည့် လေသံမျိုးဖြင့် သူ့သားသိအောင်ပြောကြားသည်။ ဦးမြင့်မောင်က ဇော်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ဇော်က လျှပ်တစ်ပြက်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ လက်ဖုံရိုးနှစ်ခုကို ကြက်ခြေခတ်သလို လိမ်ယှက်ပြီး ကရာတေး ဟန်နှင့် ကာကွယ်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြပါ၏။

“ကြည့်တော့ ချောချောခင်... ဒီတူဝရီးနှစ်ယောက်ကတော့ သူငယ် ချင်းလို ဆော့ပြကြပါလိမ့်မယ်။ ဦးလေးလုပ်သူကလည်း လေးစားအောင် မနေဘူးလေ...။ သူတို့တူဝရီးက သိပ်ချစ်ကြတာ”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က နှစ်သိမ့်ကြည့်နူးဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို ပြောပြ သည်။ ကျွန်မ၏ဖေဖေသည် ကျွန်မကို ပစ်ပယ်ခဲ့သလိုပင် ဇော်ကိုလည်း လက်ပွန်းတတီး တရင်းတနီး နေထိုင်ခဲ့ဟန်မတူ။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး က ‘စိမ်း’နေပေသည်။ ဇော်သည် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ လက် ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရဟန်တူပါ၏။ ဖေဖေကမူ နောက်ထပ်ဇနီးထပ်ယူပြီး သမီးငယ်များ မွေးထားပါ၍ ဇော်ကို ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့ဟန်မတူ။ ဇော်စိတ် တွင် ဖခင်ပေါ်၌ စိမ်းသည့် စိတ်ဝင်နေပုံရပေသည်။

“မေမေတို့ ခရီးသွားစရာရှိလို့သားရဲ့”

“သွားဦးမလို့လား”

ဇော်၏အမေးကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ သည် မနှောင်းသေးခင်အချိန်က ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြီးဟန်တူပါသည်။

“ဒါကြောင့် မေမေတို့က မမချောကို ဖေဖေအတွက် အပ်နေကြတယ် ပေါ့လေ”

ဇော်က ထပ်၍ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မမချောက မနေနိုင်ပါဘူးတဲ့ကွဲ့”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ် လေသံက ငေါသံလေးများ ပါနေလေသလားပင်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးဦးမောင်တို့ကတော့ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူးပေါ့ကွယ်... ခုလိုခဏတဖြုတ်လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဒီမှာနေတုန်း အားလုံးကို ပဲ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ ချောချောခင်၊ ကံ...မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားပြောရစ်ကြဦး...ဦးမောင်တို့လည်း သွားအနားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဇော်ကို စကားပြောရာ၌ ဦးမြင့်မောင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဦးဦးမောင်ဟု ကိုယ်စားပြုလေသည်။ အမြန်ပြောလိုက်သည့်အခါ ဦးမောင် ဖြစ်သွားရ ပေသည်။ သူတို့မောင်နှမ ပြိုင်တူလိုထလိုက်ကြမှ ကျွန်မကသတ်ရပြီး...

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေဦး”

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဇော်ပါ ကျွန်မ၏စကားကိုစိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော် ကြည့်နေကြပါသည်။ ကျွန်မကပင် ဆက်လက်ပြီး...

“တကယ်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဖေဖေအတွက်သင့်တော်မယ့် ဆရာဝန် ကို ခေါ်ချင်ရင်ရော ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါသလား”

“အာ...ရှိပြီလားကွယ်...၊ ကိုယ့်အဖေပဲ ကြိုက်သလိုပြုစုပေါ့”

ဦးမြင့်မောင်က ပြုံး၍ပြောပါသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က တည် ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့်...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ... ချောချောခင်အနေနဲ့တော့ ကိုကိုကို ကြိုက်သလိုပြုစုနိုင်ပါတယ်၊ သားအဖချင်းပဲ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို လူစိမ်းသူစိမ်းတွေတော့ သိပ်ပြီးအဝင်အထွက်မများစေချင်ဘူး”

“ဆရာဝန်ရောရှင်”

“ဒါလောက်တော့ ရပါတယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ကလည်း ဒီထက်တော့ပိုပြီး လူပိုခေါ်စရာမလိုပါဘူး ကျွန်မ အိမ်မှမဟုတ်ပဲ”

ကျွန်မ၏ရင်မှဒေါသလှိုင်းကြောင့် ကျွန်မစကားနည်းနည်း မာသွား ပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်က သူ့အစ်မ၏ လက်မောင်းကို တံတောင်နှင့် တိတ်တိတ်လေး တွက်လိုက်သည်ကို ကျွန်မက လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရပါသည်။

“သတိထား စကားထပ်မရှည်နဲ့”ဟူသော သဘောမျိုး သက်ရောက်ဟန် ဘူပါသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ရှေ့မှ ထွက် သွားကြပါတော့သည်။

“မမချော”

“ဟင်...”

“ဇော်တို့အိမ်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား မမချောရယ်”

“ဇော်ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ကျွန်မက သူ့အမေးကိုမဖြေမိဘဲ ကျွန်မအနားတွင် သူ့ရှိမနေခြင်း အတွက် အားငယ်စိတ်မျိုးဖြင့် အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်မိပါသည်။

“မမချော့ရောက်စဉ် အနားမှာပဲနေချင်တာပါ မမချော့၊ မေမေခိုင်းလို့ သွားရတာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမှာ လာတည်းနေတဲ့ မစ္စတာဂွမ်လျောင်ဆီကို ခဏသွားတွေ့နေရလို့ပါ”

ဇော်က တောင်းပန်သလိုလေသံနှင့်ပြန်ကြားသည်။

“ဇော်”

“ခင်ဗျာ...”

“မမချော ဖေဖေအခန်းထဲမှာပဲအိပ်ပါရစေ”

“ဟာ... မမချော့ရယ် နံဇော်နေတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ အိပ်ငွေ့လည်း မရှိဘူး အောက်ထပ်မှာ မမချော့အတွက် စပါယ်ရှယ်ပြင်ပေးထားပါတယ်”

“မင်းမေမေနဲ့ ဦးဦးက ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“မေမေက အပေါ်ထပ်မှာ။ ဦးဦးက ကျွန်တော်နဲ့ကပ်လျက် ညာဘက် အခန်း”

“မမချော အပေါ်မှာပဲအိပ်ပါရစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမချော့ရယ်၊ ဖေဖေအခန်းက...”

“အို...မမချော ဆန္ဒရှိသလို နေပါရစေလားဇော်...ဒီတစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပါ”

ကျွန်မ၏စကားကို လွန်ဆန်ရန်ခက်ခဲသဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ အခက်အခဲတစ်ခုကိုပင်ပန်းစွာ ကျော်လွှား

လိုက်ရသည်သို့ပင် ဇော်၏မျက်နှာမှာ ပန်းလျှံ ပင်ပန်းသွားပုံရပါသည်။
ကျွန်မမောင်လေး ဇော်၏စေတနာကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ သို့ပါသော်
လည်း သူတို့နှင့်ကြမ်းတမ်းပြေးတည်း အရောတဝင်မနေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။
ဇော်နှင့်စကားရှည်ကြာစွာ မပြောတော့ပါဘဲနှင့် ဖေဖေရှိရာအခန်းသို့ ကျွန်မ
တက်ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

+ + + +

အခန်း (၄)

“ဒါနဲ့ဇော်ရေ... မမချောမေးမလိုဟာ မေးကိုမမေးဖြစ်ဘူး၊ မမချော
လာတဲ့နေ့က ဇော်လာကြိုတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတုန်းက မမချောဟာ မမချောပါလို့ ဇော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ
ဟင်”

“မမချောရဲ့ ဓာတ်ပုံမြင်ရလို့ပါ မမချော”

“ဓာတ်ပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့... မမချောဓာတ်ပုံကိုပါ။ တစ်ခါမြင်ရင် တစ်သက်တာ
မမေ့နိုင်တဲ့ မမချောရဲ့ ပုံကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ပြီး ကြိုတဲ့ကောင်... ဘယ်
လွယ်ပုံမလဲ မမချောရဲ့”

“နေပါဦး...မမချော တစ်ခါမှလည်း ဓာတ်ပုံမပေးဖူးပါဘူး။ ဓာတ်ပုံ
ဝေးလို့ စာချင်းတောင် မင်းတို့နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ ဖူးပါဘူးနော်ဇော် မမချော
ဓာတ်ပုံကို ဇော်ဘယ်ကရလဲ ပြောပါဦး”

“မေမေတို့ပြတာပဲ၊ မမချောရဲ့ပုံကို ဦးဦးမောင် ရိုက်ယူထားတဲ့ပုံတွေ
လေ”

“ဘာရယ်...ဘယ်လို”

ဇော်၏အဖြေကြောင့် ကျွန်မက အလန့်တကြားမေးလိုက်မိပါသည်။

“မမချောက ဒီအိမ်ကိုသာမဝင်တာ...ဇော်တို့နဲ့သာအဆက်အသွယ်
မရှိတာ ရန်ကုန်ကိုတော့ ခဏခဏရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံက တာဆိုလဲ၊ ဇော် ဦးဦးမောင်နဲ့

မမချောက ခုမှမြင်ဖူးကြတာပဲ”

“ဪ... ဒီလိုမမချောရဲ့ ဖေဖေက အခုလိုမကျန်းမာမှ မမချောနဲ့ မမချောရဲ့ မေမေကို သိပ်ပြီးတမ်းတတာပဲ။ သိပ်ပြီးလည်း တွေ့ချင်တာပဲ နဲ့ ငိုတောင်ငိုနေလို့ ဦးဦးကလည်း သနားတယ်လေ။ ဦးမောင်က ဓာတ်ပုံရိုက် သိပ်တော်တာ မမချောရန်ကုန်ရောက်တုန်း သူက လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ယူ ထားတာ ထင်တယ်... ပုံတွေက အက်(က)ရှင်ပုံတွေပဲ။ သွားလာ လှုပ်ရှား နေတုန်း ရိုက်ယူထားတဲ့ပုံတွေပဲ”

“အို... မမချော တဲတဲ့အိမ်ကိုရော သူတို့သိကြတာပဲလား”

“သီလို့နေမှာပေါ့ မမချောရယ်... မမချောတို့ဟာ အစက ဒီအိမ်သား တွေပဲ မမချောဟာ ဖေဖေသမီးပဲ”

“ကြာပါပြီဇော်... ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံးကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါး နှစ်က မင်းရဲ့ဦးမောင်ဆိုတာ မပေါ်သေးပါဘူးလေ”

ကျွန်မသည် အန္တရာယ်လမ်းစ၏ တံခါးဝကို ဖွင့်လှစ်ပြီး ခဲ့ချေပြီ။ အန္တရာယ်မြေသို့ ခြေချပြီး နှင့်နေလေပြီတကား...။

ဇော်သည် သူ့စကားရပ်များ၌ အမှားပါလေပြီ။ ကျွန်မ၏ သံသယ စိတ်အဟုန်ကို မြင့်မားစေအောင် စင်တင်ပေးမိသော စကားများဖြစ်ချေသည် ဟု သူ့နောင်တရသွားဟန်ရှိပါသည်။ သူ့အနေနှင့် ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း သံသယ စိတ်များကို လျှော့ကျပြေပျောက်ပါစေရန် မည်သို့သောစကားနှင့် အစားထိုး ရမည်ဟု မဝေခွဲတတ်ဟန်ရှိပေသည်။

သူ့ဦးလေးဖြစ်သူက ကျွန်မ၏ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ပြပြီး “သူ့ကို သုံးကြိမ် ဆိုသဖြင့် အားရဝမ်းသာ အစ်မဖြစ်သူကို လာရောက်ကြိုဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ မည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းစွာ တွေးမိခြင်း ရှိလေမည် မဟုတ်ပေ။ သူ့အနေနှင့်လည်း သူ၏ ဦးလေးရင်းနှင့် မိခင်ရင်း ဖြစ်ပါ၍ မကောင်းသည့် အကြံဆိုးများ ရှိနေပေလိမ့်မည်ဟု အထင်ဆိုး အမြင်ဆိုး များ ရှိခဲ့လေမည်မဟုတ်ပေ။ သာမန်လုပ်ရပ်တစ်ခုလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေးထင် မိသည်ထင်ပါ၏။ သည့်အတွက်သာ ကျွန်မအား သူ့ဦးလေးများ ပြောကြားထားသည့်စကားအတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ် ပါမည်။

ကျွန်မ၏ ‘ကြာခဲ့ပါပြီ’ အစချီသော စကားကိုကြားရမှ သူတို့ယံတိုင် လည်း နက်နဲစွာတွေးမိသွားဟန် တူပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကာယကံ ရှင် ကျွန်မလောက်ဖြင့် ခံစားမှုပြင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အစ်မတစ်ယောက် ၏ ရင်တွင်း မသင်္ကာစရာ သံသယဖြစ်စရာကိစ္စများ ခိုအောင်းသွားရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းရသည့်သဘောလောက်သာ ရှိမည်ထင်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ရေလည်ပြေရှင်းအောင် ဖြေရှင်းတတ်နိုင်ခြင်း ရှိဟန်မတူ။

“ဇော်ဆီက မမချောရဲ့ အက်(က)ရှင် ဓာတ်ပုံတွေဆိုတာကို မမချော ကြည့်စမ်းပါရစေလားဇော်”

“ဆောရီးမမရယ်... ကျွန်တော် ဦးဦးမောင်ဆီက တောင်းမထားလိုက် မိဘူး”

“ဇော် ဦးဦးမောင်က မမချောရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို သိမ်းထားတယ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့”

ယင်းအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဘာမှ ဆက်ပြီး မမေး ချင် မပြောချင်တော့ပါ။ ဇော်သည် ကျွန်မကို လှိုက်လှဲစွာချစ်ခင်ရှာသည့် မောင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါကြောင်း ကောင်းစွာသိပါသော ကျွန်မက ကျွန်မမောင်လေး၏ စိတ်ကို မညစ်နှမ်းစေချင်တော့ပါ။ ကျွန်မမေးလေ ပြောလေ သူ့စိတ်ညစ်ရလေရှိချေမည်။ သူ့အနေနှင့် နှစ်ဖက်လုံး အရင်းအချာ ချည်းသာ။ ရှိပါစေတော့...။

“ငါ ဒီအိမ်မှာဆက်မနေသင့်တော့ဘူး”

“သူတို့မောင်နှမဟာ အကြံနဲ့အစည်နဲ့ အကွက်ချပြီး... ငါ့ကို ဒီအိမ် ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့တာပဲ။ ငါသွားလေရာ ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြံဟာ နည်းတဲ့အကြံမဟုတ်ဘူးနော်... ငါ့ကို ဘာကြောင့် အလိုရှိကြတာ လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲကွယ်”

ကျွန်မရင်မှာ သံသယစိတ်နှင့်အတူ ရွံ့ကြောက်စိတ်များပါ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့မိပြီ ဖြစ်ပါသော်လည်း ကျွန်မ၏ရင်တွင်းစိတ်ကို မျက်နှာမှ တစ်ဆင့် ဇော် မမြင်စေချင်ပါ။ သည့်အတွက်အပြုံးများကို ဖန်တီးယူလိုက် ရပြီးမှ ဖေဖေရှိရာအခန်းသို့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တက်ရောက်

လာခဲ့ကြရပါတော့သည်။

x x x x

“ဒေါက်တာ အောင်ဆန်းဝင်း” သည် စေ့စပ်သေချာစွာ ဖေဖေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးပါသည်။ သူ၏စစ်ဆေးမှုကိုအချိန်များစွာ ယူရှာသည်။ သွေးချိန်ခြင်းကိုပင် ဂရုတစိုက်ရှိလှပါသည်။

ဒေါက်တာ အောင်ဆန်းဝင်းနှင့် ကျွန်မသည် ရင်နှီးသောမိတ်ဆွေများ မဟုတ်ပါသော်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိကြပါသည်။ ‘ကန်တော်လေး ၁၂၄ လမ်း’ ရှိ မေမေ၏ညီမများ ဖြစ်ကြပါသော ‘ဒေါ်ရင်စု နှင့် ဒေါ်ရင်ထွေး’ တို့၏ လက်စွဲဆရာဝန် ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံခြားပြန် ပါရဂူမဟုတ်ပါသော်လည်း ဝေဒနာပေါ်တွင် ယူဆပုံကောင်းသည်။ စေတနာ ပါသည်။ ဝီရိယရှိသည်။ ဂရုစိုက်သည်။ သည့်အတွက် ဆေးလိုက်ဟန် ရှိသည်။ သူ့ကို အားကိုးသူ မိသားစုများ တော်တော်များပါ၏။

ဆရာဝန် အောင်ဆန်းဝင်းကို ကျွန်မ အန်တီစုအိမ်မှတစ်ဆင့် သို့မဟုတ် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်ခေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန် လာခြင်းကို အန်တီစုတို့ပင် အသိမခံပုံပါ။ မေမေအသည်းပေါက်အောင် နာလေသော ယင်းစိတ္တသုခမြိုင်ကို ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နားမှ လေသံ မကြား ချင်ကြပါ။

ဇော့ကို ပင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ မသွားပါ။ အိမ်ရှင်များ မရှိကြခိုက် ကျွန်မအပြင်နှင့်အထဲဆက်သွယ်မှု သိပ်မလုပ်ချင်၍ ဖြစ်သည့် ပြင် မေမေဘက်က ဆွေမျိုးများကိုလည်း ကျွန်မရောက်ရှိနေကြောင်း မသိစေ ချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်က အကြောဆေးတစ်လုံး၊ အသားဆေးတစ်လုံး ထိုး၍ သောက်ဆေးများ ပေးသည်။ ဝယ်ယူရန်ဆေးစာသုံးစောင်ရေးပေးပြီး ဆရာဝန်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့ပါ ဖေဖေ၏အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“လူနာနဲ့ ဘာတော်သလဲဟင်”

“ကျွန်မ အဖေပါရှင်...ဘာ...ဘာ...ဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာရယ် လူနာရဲ့

အခြေအနေဟာ သိပ်ပြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါး...”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး...စိတ် မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ပြုစုမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညွှန်ကြားချင်လို့မေးတာပါ”

ယဉ်ကျေး၍ သိတတ်မှုရှိပုံရပါသော ဒေါက်တာအောင်ဆန်းဝင်းက ကျွန်မကို ပြုံး၍ ဖြေကြားသည်။ သူသည် ကျွန်မကို မြင်စက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပါသော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု မှတ်မိပုံမပေါ်။ လူအများနှင့်ဆက်ဆံရသူများ ဖြစ်လေ့ရှိကြပါသည်။ သို့ပါ သော်လည်း ဆရာဝန်ပီပီ မစပ်စုရှာ။

“ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်ရှိပါ...ဆရာ”

“လူနာဟာ သိပ်ပြီး အားနည်းနေပါတယ် သွေးချိန်ကလည်း သိပ် ကျနေပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရောဂါထက် ရောဂါရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာရ အောင် လူနာကို အားရှိလာစေဖို့က တစ်အချက် လိုအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီထက်ပိုပြီး အားနည်းသွားမယ်ဆိုရင်တော့ စိုးရိမ်စရာရှိပါတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်တို့ ခင်ဗျားတို့အတွက်ပြုစုဖို့ အချိန်အများကြီးရပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်...ကျွန်မ ကြိုးစားပြုစုပါမယ်။ ဖေဖေရောဂါဟာ...”

“အရက်သောက်လွန်ရာက ဖြတ်သင့်တဲ့ဆေးဝါးများနဲ့ မဖြတ်ဘဲ သူ့ဟာသူ ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်တိုင်း ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါလေ။ ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ဆေး တွေသာ မှန်မှန်တိုက်ပါ...ရေးပေးထားတဲ့ဆေးစာတွေက ဆေးဝယ်ပြီး ရင်သာ ကျွန်တော့်ဆီယူခဲ့ပါဦးနော်။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး ညွှန်ကြားပေးပါမယ်။ လူနာကို အားရှိမယ့်အစားအစာမျိုးတွေ သူ့စားချင်သလောက် ကျွေးပေး ပါနော်... ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဆရာရယ်”

ဆရာဝန်အတွက် ကျသင့်ငွေများကို ကျွန်မထံမှ ပါလာသည့် ငွေ လေးအနည်းငယ်အတွင်းမှပင် ရှင်းလိုက်ပါသည်။ ဇော်ပေးသည်ကို ကျွန်မ လက်မခံပါ။ ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် ပြုစုချင်လှပါသည်။

“ခုန အကြောဆေးထိုးပေးသွားတာ အားဆေးနဲ့တူတယ် ဖေဖေ ရင်ထဲမှာကို အေးပြီး အမောကိုပြေသွားတာပဲ သမီးကြီးရယ်”

လျှာသံအာသံမပီသသော်လည်း ဖေဖေ၏စကားသံထဲတွင် ကြည့်နူး
ဝမ်းသာခြင်းဟန်များ ပါဝင်နေပေသည်။ ဖေဖေမျက်နှာလေးမှာလည်း စိတ်
ချမ်းသာခြင်းပီတိအဟုန်ဖြင့် ဝင်းသစ်နေပါချေပြီ။

“ခက်တာပဲ... ဖေဖေကို ငါထားပြီးပြန်ရတော့မှာပဲ”

ကျွန်မသည်အိမ်တွင် ယနေ့ဆိုပါလျှင် နှစ်ညနှင့် နှစ်နေ့တာ ကြာခဲ့ပါ
ပြီ။ မနက်စောစောပိုင်း ဒေါက်တာအောင်ဆန်းဝင်းကို ဇော်အား သွား
ခေါ်ခိုင်းစဉ်က ကျွန်မပြန်မည် မရည်ရွယ်ရသေး။ ဆရာက ညနေပိုင်း ဆေး
တိုက်သိမ်းခိုက်မှ လာမည်ဆိုပါ၍ နေ့လယ်က ကျွန်မတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်
ကောားစပ်မိကြရင်းက “ကျွန်မ၏လှုပ်ရှားမှုဓာတ်ပုံ” ကို ဦးမြင့်မောင် ရိုက်
ယူခဲ့သည်ဆိုသည့်အကြောင်း ကြားရခါမှ ကျွန်မပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်တွင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့မောင်နှမ မရှိကြပါ။ မနေ့ကပင် သူတို့
ခနိုးထွက်သွားကြပါလေပြီ။ ဘယ်မြို့သို့ ဘာကိစ္စနှင့်ဟူ၍ ဇော်လည်း သိပုံမရ။
ကျွန်မလည်း မမေးမိတော့ပါ။

“သမီးကြီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“ဖေဖေကို နွားနို့နဲ့ ကိတ်ခြောက်ကလေး စိမ်ကျွေးစမ်းပါဦးသမီးရယ်၊
စားကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ”

“လိမ္မော်သီးလည်း စားချင်တယ်၊ နွားနို့နဲ့တည့်ပါ့မလား”

“တည့်ပါတယ် ဖေဖေ... နွားနို့ သောက်ပြီး ခဏနေတော့ စားတာ
ပေါ့ သမီးနွားထားနှင့်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါလေ့သမီးကြီးရယ် ဖေဖေငတ်ခဲ့လေသမျှ သမီးကြီး ရောက်
မှ စားရတာဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးကြီးရယ်။ ငါ့သမီးကြီးရဲ့ အခုလို အပြု
အစုကိုခံပြီး ခုနစ်ရက်နေပြီး သေရမယ်ဆိုလည်း ဖေဖေသေပျော်ပါပြီကွယ်
သမီးကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

ဖေဖေ၏စကားများကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာများပင်ပိုင်း၍ တက်လာ
ပါတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူမသိ၍သာ သည်သို့

ကြည့်နူးနေရာပေသည်ဟု ရင်မှာယူကြိုးမရသလိုလည်း ရှိနေမိပါသည်။

“ငါဆက်နေရကောင်းမလား... ပြန်ရကောင်းမလား”

ဦးမြင့်မောင်လှုပ်ရှားမှုကို သိလိုက်ရသည်နှင့် အန္တရာယ်လမ်းသို့ ခြေချ
မိလေပြီဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကျွန်မမှာ ယခုညနေ
ဖေဖေ၏အခြေအနေကို မြင်ရသည့်အခါ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်တွင် မပြတ်
မသား ဖြစ်သွားမိရပါပြီ။

ကြောက်ရွံ့လှုပ်ရှားစိတ်နှင့် သနားကြင်နာစိတ် နှစ်စိတ်တို့၏ နောက်
ကို လိုက်ရန် ကျွန်မခန္ဓာက ဘယ်လမ်းကို ရွေးချယ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါချေ။

“ဖေဖေ...”

“ဟင် ဘာလဲသမီး”

အခန်းထဲမှာ ဇော်မရှိပါ။ ဆရာဝန်ကို အောက်ထပ်ရိုက်ကားပေါ်အထိ
လိုက်ပို့နေဆဲဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မက ဖေဖေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးလိုပါ၍

“သမီးနဲ့ ကွဲကွာနေစဉ်အတွင်းမှာ ဖေဖေသမီးကို မြင်ဖူးသလား။

လူမဟုတ်ရင်လည်း ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေရောမြင်ဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟို... သမီးဓာတ်ပုံ ဖေဖေတစ်ခါမှမတွေ့ရဘူးလား”

“မမြင်ဖူးဘူးထင်တာဘဲသမီး”

ဖေဖေက မှုန်မှုန်မှေးမှေးအကြည့်များဖြင့် အဝေးသို့ငေး၍ တွေးနေ
ဟန် ရှိပေသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဖေဖေမှာမှတ်ဉာဏ်အား သိပ်ပြီးချို့တဲ့သွားပြီ သမီးရယ်... ဖေဖေ
အသေအချာ ဘာကိုမှပြန်ပြီးစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး”

ဖေဖေ၏အဖြေကြောင့် ကျွန်မရင်မှာ လေးလံသောအရာတစ်ခု
ထည့်သို့ခြင်းခံလိုက်ရသလိုရှိမိသည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေအခုလို လေမဖြတ်ခင်က ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ မောင်
နှမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအရှုပ်အရှင်းတွေပျားရှိနေခဲ့သေးလဲဟင်၊ ဖေဖေ
ယုံကြည်မယ် ဆိုရင်တော့ သမီးကို အကုန်လုံး ပြောပြနိုင်မလား ဟင်...”

ဖေဖေ”

ဖေဖေက ကျွန်မကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ဆွဲအနေသူတစ်ယောက်ပမာ ရုတ်တရက်စကားပြောမထွက်နိုင်ပါဘဲနှင့် ရှိနေပြီး အတော်ကလေးကြာလေမှ...

“ဟုတ်တယ်...သူတို့ ဖေဖေကို တစ်ခုခုမကောင်းကြံကြတယ် ထင်တာပဲ သမီး။ သမီးကို ဖေဖေယုံရုံမကဘူး...အားကိုးတယ်။ ဖေဖေဘာမှ ကွယ်စရာ မရှိဘူး။ အို...ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း စောစောပိုင်းက ဖေဖေဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိချင်တာပဲ”

“ဖေဖေရယ်...”

“သမီးကရော ဖေဖေအကြောင်းတွေ သိနေတာပဲလား သမီးဒီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲဆိုတာတွေပါ သမီးဖေဖေကို ပြန်ပြောပြနိုင်မလားဟင်”

“ခက်ပါပေါ့လား...ဖေဖေရယ်”

ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်ညူးနောက်ကိုခြင်းသာမက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပါဖြစ်ရပါလေပြီ။ ဖေဖေသည်စကားများများ ပြောခွင့်ရ၍လားမသိ၊ ကျွန်မတွေ့စထက် စကားသံများ ပိုမိုပီပြင်လာပြီဖြစ်ပါသော်လည်း မှတ်ဉာဏ်ကမူ ချို့တဲ့နေဆဲ အသိဉာဏ်က အားနည်းနေဆဲပင်။

ဇော် ပြန်ရောက်လာသည်။

ကျွန်မ၏အတွေးနှင့် အမေးများကို ရပ်တန့်ရပါလေပြီ။

“မမချော...အပြင်လျှောက်လည်မလား ဟင်”

“မသွားချင်ဘူးဇော် မမချော ဘယ်ကိုမှသွားချင်စိတ် မရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်လည်း မကြာခဏလိုပဲ ရောက်နေတာပဲ”

“အလည်လာတာလား”

“အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ မေမေလွတ်လို့ လာရတာများပါတယ် ဇော်”

“ဒါဖြင့်လည်း ရုပ်ရှင်သွားရအောင်လား မမချော... ယုဇနက ဂျပန်ကား ကောင်းတယ်”

“တော်ပြီ ဇော်...မမချော ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်လို့ပါ”

“ပျင်းစရာကြီး မမချောရာ...ဒီနေ့ဟာ ဆန်းဒေးပဲ အနားယူပြီး

အပျော်ရှာရမယ့်နေ့ပါ မမချောရဲ့”

“ဇော် သွားကြည့်ပါလား ဇော်...မမချော ဖေဖေနဲ့နေခဲ့ချင်လို့ပါ ဇော်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားကြည့်ပါ”

“မမချော တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဖြစ်မှာလား”

“အို...သိပ်ဖြစ်...သွားမှာသာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားစမ်းပါ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဧည့်သည်ထားပြီးသွားရမှာ အားနာစရာကြီး...လိုက်ခဲ့ ပါ မမချောရဲ့”

“မမချောကို ဧည့်သည်လို့သတ်မှတ်တယ်လား”

“ဘွားတေး”

“သွားစမ်းပါဇော်ရယ်”

ဇော်က ဖေဖေကို နှုတ်မဆက်တော့ပါဘဲနှင့် အခန်းပြင်သို့ ရယ်မောရင်း ထွက်သွားတော့မှသတိရပြီး ကျွန်မပါအခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သွား၍...

“ဇော်”

“ဘာလဲဟင်...မမချော”

“ဇော်မြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ မမချောရဲ့ဓာတ်ပုံ ဇော်ဆီမှာ ရှိလားဟင်”

“မရှိဘူးမမချော”

“အေး...အေး...ပြီးရော...ဒါဖြင့်သွားတော့”

ဇော်က လှေကားမှအောက်သို့ မဆင်းသေးပါဘဲနှင့် လှေကားလက်တန်းကို ကိုင်၍ စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ...

“နေဦး...ဦးမောင်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ရှိမလားပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှာပေးစမ်းပါဇော်ရယ် မမချော သိပ်ပြီးကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါ”

ဇော်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ကျွန်မ လိုက်မသွားတော့ပါ။ ရွံ့ထိက်တွေများများစွာဖြင့်သာ ဇော်ပြန်အလာကို အပေါ်ကနေ၍ စောင့်မျှော်နေမိပါသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ဇော်၏လက်တွင် ပို့စကားရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုကိုင်၍ ပြေးတက်လာတော့သည်။

“ဘေးမှာ ‘ဘဲ’ တစ်ယောက်ပါတာ...ဘယ်သူလဲ ဟင်... မမချော”

“ဘသုံးလုံးပုစ္ဆာများကို မဖြေပါရစေနဲ့ဦး ပေးစမ်းပါဓာတ်ပုံကိုအရင်”
ကျွန်မ၏ပုံကိုသာ ကြည့်လင်အောင် နေရာယူပြီး ရိုက်ကူးထား ဟန် တူသည်။ ဘေး၌ ဝါးနေသော်လည်း ကျွန်မ၏ပုံက ကြည့်လင်ပီပြင်လှပါ သည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်နေရင်း ကျွန်မ၏ရင်မှာတဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံချောင်း၍ ရိုက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို မသိရှိပါ လေသော ကျွန်မမှာ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပြုံးရယ်လျက်...။

“ကျွန်တော့် ဘ သုံးလုံးကို ဖြေဦးလေ... ဘေးက ဘဲက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီပုံဟာ ကြာပြီပဲဇော်...တစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီပဲ။ ပြီးတော့ ဒါ ရန်ကုန်မှာ အရိုက်ခံရတာမဟုတ်ဘူး ဒီနောက်ခံဘုရားဟာ ကျိုက်မရော ဘုရားပဲ”

“မမချောကလည်းဗျာ ဇော်ရပ်ရှင်ချိန်နီးနေပြီ မေးတာဖြေပါဦးလေ”

‘အရေးထဲအရာပေါ်’ ‘အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်’ ‘စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်းရောင်းတဲ့နေရာ ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်ပါ’ နှင့် ‘ကမ္ဘာ မီးလောင်ရာ ဆီမီးခွက်က မီးထတောက်စသည့်...စသည့် စကားပုံ တစ်ပြုံ လုံးနှင့် နှိုင်းစာရမလို ဇော်က မယောင်ရာဆီလူးနေပါ၍...

“ဇော်...ရပ်ရှင်ချိန်နီးရင် သွားတော့လေ၊ ဒီပုံမမချော ခဏယူထား ကြည့်ပါရစေဦး မမချောရဲ့ဘေးနားမှာရပ်နေတဲ့လူဟာ ကိုလွင်ဦးပါ ဇော်”

“ကိုလွင်ဦး...ဘယ်ကလဲဟင် မော်လမြိုင်ကလား”

“မမချောရဲ့ မိတ်ဆွေပါ ရန်ကုန်ကပါ ကဲ...သွားမှာသာသွားစမ်းပါ ဇော်ရယ်”

ကျွန်မစိတ်မရှည်တော့သလို ပြောလိုက်တော့မှ ဇော်က ဆင်းသွား ပါတော့သည်။

ကျွန်မ ဒေဖေအခန်းသို့ ပြန်မဝင်တော့ဘဲနှင့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာရှိရာ သို့ ထွက်လာမိခဲ့ပါသည်။ အပြင်တွင် အလင်းရောင်အားနည်းနေလေပြီ။ အချိန်က ခြောက်နာရီလောက် ရှိရောမည်။ ကျွန်မက ဓာတ်ပုံကိုကိုင်၍ အသေအချာ ကြည့်မိပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံကိုင်ထားသော ကျွန်မ၏ လက် ကလေးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပါ၍ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းစိတ်မှာ

မည်မျှလှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်နေမိသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်လည် မြင်နေရပါပြီ။

ကိုလွင်ဦး ကျွန်မတို့ မော်လမြိုင်သို့ အလည်ရောက်လာစဉ် ကျိုက်မရော ဘုရားသို့ ကျွန်မ လိုက်ပို့ရသည့်နေ့က ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျိုက်မရောမြို့လေးမှာ မကြီးကျယ်လှပါသော်လည်း ကျိုက်မရောဘုရားကမူ ခမ်းနားသဟာယ်လှပါချေသည်။ ဘုရားပုံက အဆန်း၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်ဟန်မျိုး၊ လက်တော်နှစ်ဖက် ဘေးချ၍ ခြေတော်ပါ အောက်ချ ၍ ထိုင်နေသည့်ပုံတော်ပါပင်။ ယင်း ပုံစံအတိုင်း ဘယ်အရပ်က မျောလာ သည်မှန်းမသိပါဘဲနှင့် ပင်လယ်ရေနှင့်အတူ မျောပါလာသည့် ဘုရားကို ဆယ်ယူပြီး ရှင်စောပုဘုရင်မကြီးက ယင်းဘုရားငယ်ရုပ်တုတော်ကို ဌာပနာ၍ ထိုပုံစံအတိုင်း အကြီးချဲ့၍ တည်တော်မူခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မွန်ဘာသာအရ ‘ကျိုက်’သည် ဘုရား၊ ‘မရော’သည် မျောပါလာခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။ ဘုရားဘေး ပတ်လည်တွင် မှန်စိရွှေချတန်ဆောင်း နှစ်ထပ်ကလည်း သပ်ရပ် ခုံညားခြင်း လှပတင့်မောဖွယ်ရှိခြင်းစသည့် ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံပါကြောင်း ထိုနေ့က ကိုလွင်ဦးက ချီးကျူးသည်။ ကျွန်မကလည်း ဘုရားနှင့် ပတ်သက် သော အချက်အလက်လေးများကို ကျွန်မသိသမျှ ရှင်းပြရပါ၏။ ဦးဘထန် ပန်းချီများဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ရှင်စောပု ဘုရင်မကြီး အကြောင်း ပန်းချီကားများကို ကျွန်မနှင့် ကိုလွင်ဦးတို့ကြည့်ပြီး ဘုရား ရင်ပြင်မှအထွက်တွင် ကျွန်မအား ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ထိုနေ့က ကျိုက်မရောပရဂုဏ်တွင် လူသူ မရွုပ်ထွေးလှ၊ ဘုရားဖူး များမစည်ကားလှပါ။ အနီးရှိဈေးလေးသည်ပင် ကျွန်မတို့ရောက်ချိန်က ဈေးကွဲနေလေပြီ။ သို့ပါသော်လည်း ထိုနေ့ထိုအချိန်က ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူခဲ့ရသည့်သူ၏ အရိပ်အရောင်ကိုသော်မှ ကျွန်မသိမထားမိခဲ့ပါချေ။ ဓာတ်ပုံ၏ နောက်ကျောဘက်တွင်...

သန်းစိုးဓာတ်ပုံတိုက်
ခိုင်းဝန်းကွင်း
မော်လမြိုင်မြို့။

ဟူသော ခရမ်းရောင်မင်ဖြင့် ရာဘာတံဆိပ်တုံးလေး ခပ်နှိပ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရပါ၏။ ယင်းဓာတ်ပုံသည် မော်လမြိုင်တွင်ရိုက်၍ မော်လမြိုင် တွင်ဆေးကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါပြီ။ 'သန်းစိုး'ဆိုသည့် ဓာတ်ပုံ တိုက်သည် ခိုး၍ရိုက်ကူးခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံဟူ၍ သိဟန်မတူသဖြင့်သာ သူ ဆိုင်လိပ်စာခပ်နှိပ်ထားဟန် ရှိပေသည်။

ယင်းဓာတ်ပုံကို ဦးမြင့်မောင်ကိုယ်တိုင် လာပြီးရိုက်ယူလေသလား မော်လမြိုင်ရှိ သူ၏တပည့်တပန်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း စသည်တို့ကို ကျွန်မ ၏နောက်သို့ တကောက်ကောက်ခြေရာခံ၍လိုက်စေပြီး ရိုက်စေလေသည် လား။

“အို...ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်ကပဲ ဟုတ်တယ်...ကိုလွင်ဦး မော်လမြိုင်လိုက်လာတာ ရှစ်လလောက်ရှိပြီ။ ဒါဖြင့် သူတို့ငါ့ကို လပေါင်း များစွာကတည်းက ခြေရာခံပြီးလိုက်နေကြတာပါလား။ အခုအချိန်မှာ တော့ ငါဟာ သူတို့လက်ထဲကို လုံးလုံးလျားလျားရောက်ရပြီ။ အခုငါဘာ လုပ်ရမလဲ။ ပြန်ရမလား...ဆက်နေရမလား။ မေမေတားလျက်နဲ့ ထွက်လာ မိတာ မှားများ မှားပြီလားကွယ်”

“သူတို့...သူတို့နှစ်ယောက်ဟာရော တကယ်ခရီးထွက်သွားကြတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားပဲ”

သံသယတွေး သောကတွေးများသည် ကျွန်မ၏စိတ်နှလုံးကို ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းဆဲနေသည့်အတွက် နာကျင်ပင်ပန်းလှချေသည်တကား။

x x x x

အခန်း (၅)

နားထဲတွင် စကားသံများကို လှေကားဘက်ဆီမှကြားရ၍ ကျွန်မ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဓာတ်ပုံကိုမူ ကျွန်မ၏နောက်ကျောဘက်တွင် ကွယ်ဝှက်လျက်...

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရွယ် အသားဖြူဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆယ်နှစ်ရွယ်တစ်ယောက် ရှစ်နှစ်ရွယ်တစ်ယောက်၊ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး မိန်းကလေးများချည်း။ သူတို့အပေါ်ထပ်တက်လာကြပါ၍ ကျွန်မ ငေးကြည့် နေမိစဉ်...

“ချောချောခင်ဆိုတာများလားဟင်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက သွက်လက်ရဲပုံပုံရသည်။ သူမပြုံးထားသော်လည်း သူမပြုံးက အခြေမခိုင်မာ၊ နှလုံးသားနှင့်မျက်လုံးအိမ်များမှမလား။ နှုတ်ခမ်း တစ်ဝိုက်သာ ဖန်တီးပြီးထားပေသည်ဟု ကျွန်မစိတ်တွင် ထင်နေမိသည်။ သူသည်အရပ်ရှည်၍ ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသည်။ မျက်နှာလုံး၍ မျက်လုံး အိမ်နှင့် နှုတ်ခမ်းများက ရှည် လျားသွယ်နေကြသည်။ နှာခေါင်းက မပေါ်လှ၊ နဖူးကျဉ်း၍မေးစေ့ချွန် သည်။ သူ့အင်္ဂါရုပ်က လှပပြေပြစ်သည့် အဆင့်မျိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်ပါသော်လည်း ဤအမျိုးသမီးကို မြင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်မစိတ်၌ ခင်မင်နှစ်လိုခြင်းမရှိမိ။ စိတ်ကြည်လင်ခြင်း မရှိသည့်အချိန်၌ ကြုံဆုံရ၍လေလားမသိ၊ သူ့ကိုပင် စိတ်၌အလိုလိုထိတ်နေ မိပါသည်။ သူမအပြုံးနှင့်ပင်...

“ဪ...ရောက်တယ်ကြားကတည်းက လာတွေ့မလို့ပါပဲ...သူတို့

ရှုနေသေးတာနဲ့ ရောက်မလာရတာပါ ချောချောခင်”

“အင်း...”

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိပါ၍ ဘာစကားနှင့် တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ ကျွန်မမှာ ရင်ထိတ်စိတ်က ဤအမျိုးသမီးထက်စော၍ ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာမှာဆိုနေပါ၍ သူနှင့်ဆုံကြုံရချိန်၌ ကျွန်မမှာယောင်နုနု ထုံထိုင်းထိုင်းလို ဖြစ်နေမိပါသည်။

“ကျွန်မ ‘ခင်မာစန်း’ပါ ချောချောခင်။ ကျောင်းနာမည်ကတော့ ‘ဘတ်တီ’ပါ ကျွန်မက မမာနေတဲ့ ဦးသုခရဲ့ဇနီးပါပဲ။ ဟောဒါလေး နှစ်ယောက်က ဦးသုခရဲ့သမီးလေးတွေပါ။ ချောချောခင်ရဲ့ ညီမလေးတွေပါပဲ”

“ညီမလေးများ”

ဟူသော သွေးစိတ်ဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ အလိုလိုပြုံးပြမိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ ဖြူဖွေး၍ ဝဝလေးများဖြစ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။ သူတို့သည်လည်း ကျွန်မကို ချစ်စိတ်ခင်စိတ်များနှင့် မဝံ့ရဲသောအပြုံးလေးများဖြင့် ကြည့်နေကြပါကြောင်း ကျွန်မမြင်ရသည်။ သွေးက စကားပြောခြင်းပေလားမသိ၊ မြင်မြင်ချင်း ကလေးများကို ချစ်စိတ်ဝင်သွားမိပါသော ကျွန်မက...

“ညီမလေးအကြီးနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ရွှေစင်သုခပါတဲ့ မမချော”

“ဘို့ မမချော...ဆိုပါလား... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်။

ကဲ...ညီမငယ်လေးနာမည်ကရော”

“မေခင်သုခပါ...တဲ့ ရှင်”

စာမေးခံရသော ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်လို လက်ပိုက်၍ ဖြေကြားလိုက်ပါသဖြင့် ဒေါ်ခင်မာစန်းနှင့်အတူ ကျွန်မပါရောနှောရယ်မောမိပါ၏။ ခုန သံသယစိတ်များပင် ကျွန်မ၏ရင်၌ တဒင်္ဂမေ့သွားမိတော့သည်။

“နေတော့ ဘယ်မှာနေကြလို့လဲဟင်”

တစ်နေ့ကတည်းက ဒီလိုအချိန် ကျွန်မရောက်လာသည်မှ ယခုအချိန်

အထိ သူတို့သားအမိသုံးယောက်ကို ယခုအကြိမ်သာ ပထမဆုံးမြင်ခွင့် ရှုပါ၍ ကျွန်မကမေးလိုက်မိခြင်းပါ။

“ဒီတိုက်မှာပဲ ချောချောခင်...ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာတော့ နေခွင့်မရပါဘူးတဲ့ရှင်... တိုက်ရဲ့နောက်ဘက်ခန်းမှာ အဖီသဘောမျိုး ထုတ်ပြီး ဟိုလမ်းကြားဘက်က ဝင်ရထွက်ရလို့ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့သီးသန့်လို ဖြစ်နေတာပါ”

“ဪ...ဟတ်ကဲ့”

“ဘယ်နှယ့်နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား ဟင်”

“ဟတ်ကဲ့ ကျွန်မက ဖေဖေကို လာပြီးပြုစုရုံသက်သက်ပါပဲ”

“သူတို့နဲ့ရော...”

ဒေါ်ခင်မာစန်း၏စကားက ကျွန်မနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကိုသိလိုလှသည်နှင့် လာရောက်စပ်စုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မက သူတို့၏ ဇာတ်ရုပ်ကြီးတွင်းသို့ မဝင်ရောက်လိုပါ၍...

“ဖေဖေအခန်းမှာပဲ သွားစကားပြောရအောင်လား”

“အို အစ်ကိုကြီးဆီလာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ချောနဲ့တွေ့ရအောင် တမင်သက်သက်လာခဲ့ပါတာပါ။ ကဲ...မီးမီးတို့ အဖေကြီးနဲ့တွေ့ချင်ရင်သွားတွေ့ကြဦး...မာမိ သမီးတို့ မမချောနဲ့ပဲ စကားပြောနေဦးမယ်”

ရွှေစင်သုခနှင့် မေခင်သုခတို့က ဖေဖေ၏အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။

အမျိုးသမီး၏အပြောကြောင့် ကျွန်မနှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ဟသွားအောင် အံ့ဩရပါပြီ။ သူက ကျွန်မ၏လက်မောင်းကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“လာ ချောချောခင်...ဒီမှာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြရအောင်”

သွက်လက်လျင်မြန်ရဲတင်းလွန်းလှချေသည်။ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းရင်း ညီမချင်းပမာ ဖက်လှဲတကင်းလို ဆွဲခေါ်သွားပြီး အိပ်ခန်းများ ထိပ်ရှိ သစ်သားကုလားထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်စေသည်။ ကျွန်မမှာ သူ့လျင်မြန်မှုကို လိုက်မမီနိုင်ပါ။ အံ့ဩခြင်းက ဆီးကာထား၍ တုံ့ဆိုင်းနေမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဟယ်...ဓာတ်ပုံပါလား ပြစမ်း ဘယ်သူပုံလဲ”

သည်တစ်ခါမှ ကျွန်မက ဦးပါသည် သူ့ဆွဲထားသည့်လက်ကို ပြန်ရုန်း

၍ ယူလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံကို မှောက်လျက်ကွယ်ကာ ဖုံးအုပ်၍...

“မကြည့်ပါနဲ့ဒေါ်ခင်မာစန်း... ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်မ ခပ်တည်တည်ပြောသော်လည်း ဒေါ်ခင်မာစန်းက တပါတ်မညှိုး ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှ စာတန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်တာ...

“မော်လမြိုင်က ဓာတ်ပုံပဲ၊ ဧကန္တ လွမ်းစရာလူ မော်လမြိုင်မှာ ကျန်ရစ်လို့ ကိုယ်စားယူလာတာထင်တယ် အဟက်ဟက် ဟား...ဟား...ဟား”

ဖေဖေ၏ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့်ကြုံဆုံရစဉ်က ရွံ့ထိတ်စိတ်များဖြင့် ဒေါသလှိုင်းထန်ခဲ့ရသည်။

ဖေဖေ၏ တတိယဇနီးဒေါ်ခင်မာစန်းနှင့် တွေ့ရပြန်တော့ ထွက်ပြေး ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးရပြီ။

“ဒီမှာ ချောချောခင်ရဲ့...တို့များနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံကြတုန်း ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်း တိုင်ပင်စရာလေးတွေတိုင်ပင်ကြရအောင်”

ရယ်မောခြင်းကို ချက်ချင်းရပ်ပြီး တည်ကြည်သော မျက်နှာသွင်ပြင်သို့ ရုတ်တရက် ဒေါ်ခင်မာစန်းက ပြောင်းလဲဖန်တီးယူလိုက်သည်။ သူနဲ့ ကျွန်မက ယခုမှဆုံသည်။ သူ့အမည်ကိုပင် စိတ္တသုခမြိုင်သို့ ခြေချခါနီးလေးမှ ကြားသိခွင့်ရခဲ့သည်။ သည်မျှစိမ်းနေသူချင်းကို သူ၏ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်းဟူသော ရင်းနှီးစည်းလုံးပြီးသားလို့ ပေါင်းရုံးပါ၍ ကျွန်မက သူ့စကားကို လက်မခံနိုင်တော့ပါ။

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်မာစန်းရှင့်၊ သာမန်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများလို အာလာပ သဏ္ဍာပပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မနားထောင်ပေးပါမယ်။ ဒီစိတ္တသုခနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေ ရပိုင်ခွင့်တွေကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မနဲ့ လာပြီး မဆွေးနွေးပါနဲ့ရှင် နော်”

ကျွန်မ၏စကားမြားချက်က သူ၏ပစ်မှတ်ဗဟိုကို ထိမှန်ပြီ ထင်သည်။

“အလိုလေး...လေး...ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ ချောချောခင်ရယ်။ နို့ ချောချောခင် ဒီကိုလာတာ ချောချောခင် မေမေက လွတ်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အစ်ကိုကြီးက မမာနေတော့ ဖွ...မပြောကောင်း ပြောကောင်း တိမ်းပါးသွားရင် သူတို့ချည်း အစားခံလို့ဖြစ်မလား ချောချောခင်ရဲ့”

ချောချောခင်တို့ မမစန်းတို့ကလည်း တရားဝင်တွေ့ပဲ ဘယ်လက် လွတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အခုသူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုခြေလှမ်းနေကြတယ်ဆိုတာ မမစန်း သိတယ်။ ချောချောခင် အခုလည်း သူတို့မော်လမြိုင် သွားကြပြန်ပြီ”

“မော်လမြိုင်ကို...”

“ဟုတ်တယ်...ချောချောခင်တို့ရဲ့ မော်လမြိုင်ကို သွားနေကြတာ ဘယ် နှခေါက်ရှိပြီလဲ။ မော်လမြိုင်ဆိုတာ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်... မှောင်ခိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အသေးစားမှောင်ခိုမဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်မာစန်း”

ကျွန်မ လေသံမာနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့် ဦးမြင့်မောင်တို့ မော်လမြိုင်သွားကြသည်ဆိုသည့်စကားကြောင့် ကျွန်မ စိတ်မှာ အလိုလိုနေရင်း မေမေအတွက် မဆီမဆိုင် စိတ်ပူသောစိတ်တို့ ဖြစ်ထွန်းလာမိပါ၍ ခေတ္တဖျံ့တွေဝေသွားမိ၍သာ သူ့စကားတို့ ဆက်ခွင့်ရ သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုမူ ကျွန်မ၏သည်းခံနိုင်ခြင်း အတိုင်းတာတို့ ကျော်လွန်ပါလေပြီ။ ကျွန်မ၏ ဒေါသသံနှောသော လေသံမာကြောင့် ဒီတစ်ချိန် ဒေါ်ခင်မာစန်း ငြိမ်သွားတော့သည်။

“မော်လမြိုင်ဆို မှောင်ခိုဆိုတဲ့စကားလေး အရင်ရှင်းစမ်းပါရစေဦး။

မော်လမြိုင်တစ်မြို့လုံး မှောင်ခိုလုပ်စားနေကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကော့င်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်စားတဲ့လူတွေ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲပါဘူး။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်က လာကြပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ မှောင်ခိုဖြတ်လမ်းပေါ်မှာ မော်လမြိုင်က ရှိနေလို့ နာမည်ကြီး နေရတာပါရှင်။ မော်လမြိုင်ရထားစီးတိုင်း မှောင်ခိုကုန်သည် တွေ မဟုတ်ကြပါဘူးနော်။ မှောင်ခိုခေတ်မပေါ်ခင် စစ်တောင်းတံတားကြီး မပြီးပြတ်ခင်ကတည်းက ခရီးသည်တွေဟာ သွားလာနေကြတာ ၃၃ဟိုပါ”

“ကဲပါ ကဲပါ ထားပါ။ မမစန်းပြောချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းက...”

“ကျွန်မပဲဆက်ပြောပါရစေဦး ဒေါ်ခင်မာစန်း။ ကျွန်မရဲ့ မေမေဟာ စိတ္တသုခနဲ့ လာပြီး ပတ်သက်ဖို့မပြောနဲ့၊ လေသံတောင်မကြားချင်အောင် စိတ်နာနေတာပါ။ ဒုက္ခရောက်တုန်းကအတူတူခံပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖေဖေနဲ့

အတူလက်တွဲပြီး စီးပွားရှာလာတဲ့မေမေဟာ စံစရာရှိတော့တခြားမိန်းမတွေ
ခံနေတာ ခိတ်မနာဘဲနေပါ့မလား”

“အမယ်လေး ဒီတုန်းက မမစန်းတို့ မပေါ်သေးပါဘူးရှင်။ ချောချော
ခင် အဖေက သူ့ကိုယ်သူ့လူပျိုဆိုပြီး လိမ်ညာယူခဲ့တာပါနော်။ မမစန်းတို့က
လည်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ခင်မာစန်း...ကျွန်မစကားကို ရပ်ပါ့မယ်။ ကျွန်မတို့
ချင်း လွန်ခဲ့တဲ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို အငြင်းပွားနေလို့လည်းအပိုပါပဲ။
ဒီတော့ ကျွန်မလိုရင်းပဲပြောပါ့မယ်။ ကျွန်မရောက်လာခြင်းဟာ မမာနေတဲ့
ဖေဖေကို လာကြည့်တာသက်သက်ပဲ။ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘူး။
ဖေဖေမှာ သိန်းကုဋေချမ်းသာနေလည်း ကျွန်မတို့သားအမိနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး
လို့ ခံယူပြီးသားပါ။ တကယ်လည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး။ ကျွန်မ
အဖေကို ကျွန်မ မေတ္တာသက်သက်နဲ့ လာပြီးပြုစုတာပါ။ ကျွန်မအတွက်
နေရက်လည်း သိပ်မရှိပါဘူး။ ခဏနေရင်ပြန်မှာပါ အပြီးပြန်မှာပါ။ စိတ္တ
သူခန့်လည်း ဘယ်တော့မှ လာပြီးမပတ်သက်ပါဘူးလို့ ကျွန်မအသေအချာ
ပြောရဲပါတယ်”

ကျွန်မ၏ တင်းမာလွန်းသောလေသံ ပြတ်တောင်းလွန်းသောသဘော
တရားစကားများကြောင့် ဒေါ်ခင်မာစန်းမှာ မျက်ဝန်းများ နီမြန်းလာသည်
အထိ ဒေါသထွက်သွားပါကြောင်း ကျွန်မမြင်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီချောချောခင်...မိတ်ဆွေကို ရန်သူလိုမြင်တဲ့ ချောချောခင်
ဟင်း သူတို့ရဲ့လှည့်ကွက်ဝင်ပါ ခရောင်းတောမြေမှာ ခံလေဦးပေါ့ရှင်
ခါးစည်းခံပေဦးတော့ပေါ့။ ကျွန်မပြန်လိုက်ဦးမယ် ချောချောခင်...နော်
သနားသေးတော့ ရှင်...ဟင်း...ဟင်း”

ဒေါ်ခင်မာစန်း၏ မထိမဲ့မြင်စကားများကြောင့် ကျွန်မရင်မှာဒေါသ
လှိုင်းတို့ မြည်ဟည်းစွာ ရိုက်ခတ် တိုးပုတ်ပါလေပြီ။ နှုတ်ဖြင့်ပင်မချေထိုက်
တော့။ လက်ထိလက်ရောက်သာ ရိုက်ပုတ်ထိုးနှက်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။
ကျွန်မ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများအေးစက်ကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးများပင်
ဆတ်ဆတ်ခုန်လာပါသည်။ ချွေးစေးများ ပြန်တက်လာသည်။ ဒေါသကြီး
လွန်းခြင်း၏ လက္ခဏာများသာပင်။ ကျွန်မဘာတစ်ခုခုမျှ မချေပနိုင်မိမှာပင်

ဒေါ်ခင်မာစန်းက ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နှင့်ထပြီး ခြေသံပပ်ပြင်းပြင်း
နင်း၍ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပါတော့သည်။

“တောက်...ငါ့အဖေရဲ့ အရိပ်မှာခိုနေဆဲဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ငါ့အဖေကို
တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်သွားဖော်မရတဲ့ မိန်းမယုတ်”

ကျွန်မစိတ်မှ ရုန်ရင်းစွာမြည်တမ်းရင်း ဖြည်းညင်းစွာပင် ဖေဖေရှိရာ
အခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့မိပါတော့သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် အရုပ်ကလေးနှစ်ခု တင်ထားသလို ရွှေဝင်သုခနှင့်
မေခင်သုခတို့က ငြိမ်၍ထိုင်နေကြပေသည်။ အလင်းရောင်က အံအားနု
လွန်းလှပြီမို့ ကျွန်မက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရပါသည်။ ခဏအကြာတွင်
နှစ်ပေမီးချောင်း၏အားက တစ်ခန်းလုံးကို လုံလောက်သော အလင်းရောင်
ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။

“အို...ဖေဖေငိုလို့ပါလား”

ဦးနှောက်အံအား ချိုတဲ့သူများသည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း
ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တတ်ကြ။ ဖေဖေသည်ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်ပါလျက်
နှင့်က ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်ကို ကျွန်မမှာ ရင်နှင့်အောင်သနားရ
ပြန်ပါသည်။ ဖေဖေမှာ ခံစားမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းအား နည်းသည် ဆို
ပါသော်လည်း ဖေဖေထိန်းမရအောင်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်လွန်းနေသည်ကို
ကျွန်မ မမြင်ရ။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရှာသည်ကိုသာ ခဏခဏမြင်ရပါ
သည်။ ဖခင်ကြီးငိုကြွေးနေပါ၍ ကျွန်မ၏ ညီမလေးနှစ်ယောက်၏ ကြည့်
ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းလေးများတွင်လည်း မျက်ရည်များ လျှံဖိတ်လျက်...

“သမီး သမီးကြီး”

“ရှင် ဖေဖေ...ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ဖေဖေရယ်”

“ဟို... ဟို... ကောင်မက ငါ့သမီးကို ...ငါ့သမီးကို ကြိမ်းမောင်းသွား
တယ်လား”

“အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဖေဖေက ဒီလိုထင်ပြီး ငိုနေတာကိုး။ သူ မကြိမ်း
ပါဘူး ဖေဖေရယ်...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အငြင်းအခုံလိုပြောမိကြ
တာပါ။ သူပြောတာ သမီးခံလိုက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး...၊ သမီး ပြောတာ
သာ သူခံသွားတာပါ ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေ၏ စကားသွား စကားလာက ကျွန်မဘက်မှသာ ယိမ်းနေပါကြောင်း သိသည်နှင့် ကျွန်မက တွန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘာ...ဘာ...ပြောတာလဲ”

“ဪ...ဟို...ဒီလိုပါဖေဖေရာ သူက ဟိုဒေါ်ခင်မာစန်းက သမီးကို ပစ္စည်းလိုချင်လို့ လာနေတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်အောင်ပြောလို့ သမီးက မဟုတ်ပါဘူး...မေတ္တာနဲ့လာပြုစုတာလို့ ပြောမိတာပါ။ တကယ်ပဲ...ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီလိုများထင်လိုက်ပါနဲ့နော်”

“ပစ္စည်း...ပစ္စည်း...၊ အင်း...မထင်ရက်ပါဘူး သမီးကြီးရယ်”

“ဪ...ခုန အော်ကြတာက သမီး ဒီကိုရောက်လာတာဟာ မေမေက လွတ်လို့ ရပိုင်ခွင့်တွေယူရအောင် လာတာလို့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကြောင့် မေမေထိလို့ မခံနိုင်လို့ သမီးပြောလိုက်မိတာပါ။ ဖေဖေစိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်...၊ မေမေဟာ သစ္စာကြီးသလောက် လောဘနည်းတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိသင့်ပါပြီ”

“သိတာပေါ့...သိပ်သိတာပေါ့။ သူ့သစ္စာတွေ ဖေဖေမှာ စူးနေတာ သမီးကြီး၊ သမီးမေမေ မဟာကရုဏာရှင် မေတ္တာရှင်ကြီးရဲ့ ကျိန်စာတွေ ဖေဖေသင့်နေပြီ သမီးကြီးရဲ့”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်...ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့။ ညီမလေးတွေလည်း သနားပါတယ်”

“အင်း...ပြောရဦးမယ်...မရင်အေး...မရင်အေးရေ သစ္စာမဲ့သူကြီးရဲ့ နေဝင်ချိန် ဒုက္ခတွေကို လာကြည့်လှည့်ပါဦးကွယ်”

“သစ္စာမဲ့သူရဲ့ နေဝင်ချိန်”

သူ့ကိုယ်သူတင်စားသော ဖေဖေ၏စကားများကို ကျွန်မစိတ်မှ ရွတ်ကြည့်မိပါသည်။ အိမ်ကမေမေကလည်း ပြောဖူးပါသည်။

“ညည်းတို့အဖေ တစ်နေ့ ငါ့မေတ္တာရည်တွေစူးမယ်”

အမှန်းဒဏ်သင့်ခြင်းထက် မေတ္တာဒဏ်သင့်ခြင်းက ပိုမို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါကြောင်း ကျွန်မသဘောပေါက်ရပါပြီ။

“ဟောဒီ ကလေးတွေဟာ...တကယ်သနားစရာလေးတွေပါ သမီးကြီး။ သူတို့အမေက သိပ်လောဘကြီးတယ်...သိပ်လှချင်တဲ့မိန်းမ၊ ကလေး

တွေကို မကြည့်ဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောကြပါနဲ့နဲ့လား ဖေဖေရယ်... ဒေသေ သမီးကြီး၊ သမီးလေးတွေ ဖေဖေနားမှာဝိုင်းနေတာ ဖေဖေ မပျော်ဘူးလား ဆင်”

ဖေဖေက မျက်ရည်သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုရာသည်။

“သမီးကြီး”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေမရှိတော့ရင်လည်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့... ကိုယ့်ညီမလေး နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါကွယ် ကဲ... သမီးလေး ရွှေစင်နဲ့ မေခင်တို့ ပြန်ကြတော့လေ...ပြန်ကြတော့”

“ပြန်တော့မယ် ဖေဖေကြီး”

“ပြန်တော့မယ် မမချော”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ကောင်းပါပြီ”

“မနက်ဖြန်မမချောဆီ လာရဦးမလား ဟင်”

“အို...လာပါကွယ် လာရမှာပေါ့။ ညီမလေးတို့ရဲ့ ဗာမိ မဆူဘူးဆိုရင် မမချောဆီ အချိန်မရွေးလာခဲ့ကြပါ မမချောလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ဝိုင်းတာနဲ့ မျှော်နေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...မမချော”

သံပြိုင်ဆို၍ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်မမှာ အခန်း၏ထိပ်မှနေ၍ ကလေးများပြေးဆင်းသွားကြသည်ကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း အတွေးစုံ ဝေနေမိသည်။ အိမ်တစ်ခုလုံး လွင်တီးခေါင်၊ တောလယ်ကောင်ပမာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ရင်မှ လှုပ်ရှားမှု နှလုံးခုန်သံသည်သာ အသံအဖြစ်နှင့် ပျံ့လွင့်လာမည်ဆိုပါလျှင် သည်တစ်အိမ်လုံး သောသောညံနေလေမည်ထင်မိသည်။

ဒေါက်တာ အောင်ဆန်းဝင်းပေးခဲ့သော ဆေးများကိုတိုက်ရန် ကျွန်မက အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်လာရသည်။ ဆေးတိုက်ချိန်က ကျော်လွန်၍ပင် နေလေပြီ။ ဖေဖေကို ဆေးတိုက်ပြီးချိန်တွင် ဖေဖေက လိမ္မော်သီး စားချင်သည်ဆို၍ ကျွန်မ နွှာကျွေးရပါသေးသည်။

ဖေဖေသဏ္ဍာန်က ယခုနှင့်မတူတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပြန်လည် တည်ငြိမ်သွားပြန်ချေသည်။ ဖေဖေသည် ခံစားမှုဖြစ်ထွန်းလွယ်သည် ပြောပျောက်လွယ်သည်။ မေ့မေ့လျော့လျော့လည်း ရှိလှပါချေသည်။

လိမ္မော်သီးစားပြီးသည်နှင့် ဖေဖေက ခဏအတွင်း၌ပင် အိပ်ပျော် သွားပါတော့သည်။

ဖေဖေအိပ်ပျော်သွားလေမှ ကျွန်မစိတ်တွင် ရွံ့ထိတ်အားငယ်စိတ်မှာ ဝင်လာမိတော့သည်။ ဆိတ်ငြိမ်သောရပ်ကွက်ရှိ ခြံကျယ်တိုက်ကြီး အပေါ် ထပ်တွင် သတိမဲ့အိပ်ပျော်နေသော မထနိုင်သည့် လူမမာဖေဖေနှင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း။

အောက်ထပ်တွင် မစိန်ထွေးနှင့် ဒေါ်လှခင်စသော အိမ်ဖော် အမျိုး သမီး နှစ်ယောက်သာရှိကြသည်။ ခြံပြင်တွင် သူဌေးခြံကြီးတို့၏ ရှိသလို တိုက်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဒရိုင်ဘာ၊ မာလီတို့ ရှိကြလေမည်။ ဒေါ်ခင်မာစန်းတို့မိသားစု သုံးယောက်အိမ်တွင် တခြားမည်သူရှိလေသည် ကျွန်မ မသိရှိနိုင်သေး။

အချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲသာရှိပါသေး၍ ကျွန်မလုံးဝမအိပ်ချင်သေးပါ။ စောစောလည်းမအိပ်တတ်ပါ၍ ကျွန်မဘာလုပ်ရမည်မသိတတ်နိုင်။ အခန်း တံခါးဂျက်ပိတ်ပြီး ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်ဖြင့် စိတ်မတည့် မငြိမ် ဖြစ်နေရာမှ ဗီရိုပေါ်တွင်လှမ်းမြင်ရပါသော ကတ်ဖြူဖြူကလေးကို တွေ့လိုက်ရမှ ကျွန်မက သတိပြန်ဝင်လာသလို စောစောကတင်ထားခဲ့ သည့် ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံလေးကို ပြေးယူကြည့်လိုက်ရတော့သည်။

“ကိုလွင်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်ရကောင်းမလား”

ကျွန်မ၏ ‘မိတ်ဆွေ’ မိတ်ဆွေဆိုပြန်လျှင်လည်း အလှမ်းဝေးနေမည် ထင်သည်။ ‘ချစ်သူ’ ချစ်သူအဖြစ်လည်း မတင်စားထိုက်သေး။ သူ့ဘက်က ချစ်၍ ကျွန်မဘက်မှ မတုံ့ပြန်ရသေးသည့်လို့။ မိတ်ဆွေနှင့် တစ်ဖက် သတိ အချစ်ပိုင်ရှင်ဆိုသည့် ကြားထဲကလူ။ ကျွန်မဘယ်ကဘယ်သို့သော အမည်တပ်၍ ခေါ်ရလေမည်မှန်း မသိသေးသည့် ကြားလူ သို့မဟုတ် ကိုလွင်ဦး။

“အဲဒီဓာတ်ပုံနိုးရိုက်ခံရတဲ့နေ့က သူများသတိထားလိုက်မိလေမလား”

ကျွန်မစိတ်တွင် ကျွန်မနှင့် အမျိုးသားထဲမှ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ပါသော ကိုလွင်ဦးကို တမ်းတလာမိသည်။ သတိရလာမိသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ရှိ အခြေအနေကို သူနှင့်တိုင်ပင်ရလျှင် ကောင်းလေမည်ထင်မိသည်။

မိန်းမသားဆိုသော်ငြားလည်း ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဇွဲကြီးသူ ဝိုင်းယှိရသူ၊ အကြောက်အလန့်နည်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိစ္စတခုကို ဖိဖိစီးစီးနှင့် ဦးမြောက်အောင်ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကြီးမြင့်သော အရည် ချင်းမျိုးရှိသူ မဟုတ်ပါသော်လည်း လွန်ကဲသောဝီရိယရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကို ဘယ်လိုကျော့ကွင်းမျိုးနဲ့ထောင်ဖမ်းပြီး ဘယ်လို ထောင်ချောက် ခံ ဘာလိုချင်လို့ ဖမ်းကြမှာလဲမသိဘူး။ ရောဂါသိမှ ဆေးမှီမှယုံ အဖြစ်မျိုးလို အန္တရာယ်ကိုသိမှ ရှောင်ရှားရလွယ်ကူလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်းကြီးတော့ ပြန်မသွားဘဲ နေရကောင်းမလား”

“ဆက်နေခဲ့ရင်ကော အန္တရာယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပြီးများ နီးလာ လာမလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ငါထက် ပိုပြီးဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ ပညာပိုရှိလို့ ကိုလွင်ဦးကို တိုင်ပင်ရင်တော့ မမှားဘူးထင်တာပဲ”

ကျွန်မက ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ကျွန်မ၏ လက်ဆွဲအိတ်လုံးလေးတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို လှန်လှောရှာဖွေရ သည်။ မှတ်စုစာအုပ်ငယ်တွင်းမှ ကိုလွင်ဦး၏ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရယူရန် ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ကျီများချည်း ထည့်ထားသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်တွင်းမှ စာအုပ်ငယ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ ခုတင်က ဖေဖေ၏ ခြေရင်းတွင် ကန့်လန့်ချ ခင်းထားရပါ သည်။ နေရာကျဉ်းပါ၍ ခုတင်နှစ်ခုက အင်္ဂလိပ်စာလုံး(T) ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်မခုတင်က တိုက်၏ဘေးဘက်ဝရန်တာကို ထွက်ရ သည့် တံခါးပေါက်နားတွင် ဦးတိုက်သည်။ ကျွန်မက စာအုပ်ထုတ်ယူပြီး ခုတင်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းရင်းခုတင်အောက်တွင် ကုန်း၍ ထားလိုက် ပြီး တိုက်၏ဝရန်တာဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ပြန်အထလိုက်တွင်...

“ဟာ...လူ...လူတစ်ယောက်”

ကျွန်မနှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် မဟုတ်။ ကျွန်မမှာ ထိတ်လန့်ခြင်း အံ့သြခြင်းများဖြင့် မျက်လုံးအပြူးသားကြည့်နေမိစဉ် ထိုလူက ကျွန်မမျက်စိအောက်မှ လေထက်လျင်သော နှုန်းဖြင့် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“အို...အရိပ်ကြောင့်လား အဝတ်မည်းဝတ်ထားလို့လားပဲ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းမည်းကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ်”

ကျွန်မမှာ ကြက်သီးများဖြန်းခနဲထလာအောင် နှလုံးသားတို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလောက်အောင် ခံစားလိုက်ရပြီးမှ သိလိုဇောကနိုးဆွပါ၍ မှန်တံခါးချပ်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး ထိုလူမည်း ပြေးသွားရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တိုက်၏ရှေ့ မျက်နှာစာဘက်သို့ ရောက်လေအောင် ဝရန်တာက သွယ်တန်းရှည်လျားနေသည်။ ကျွန်မ၏မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် ပကတိတိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းလျက်...။

“လူဆိုးသူခိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုလာချောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လား။ အို...ဘယ်လိုအိမ်ပါလိမ့် ဘာတွေပါလိမ့် ငါဘာလုပ်ရမလဲ ဘယ်သူ့အကူအညီ တောင်းရပါမလဲ”

ဖေဖေက အိပ်ပျော်နေသည်။ ကျွန်မမှာ စာအုပ်ကလေး ကိုင်ပြီး ဖေဖေခုတင်ဘက်ပြန်လာလိုက်။ ဝရန်တာဘက်ကို စိတ်မချနိုင်သလို ပြန်လှည့်လိုက်နှင့် ဘာလုပ်ရမည်မှန်း ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်တတ်နိုင်အောင် ရှိရပါပြီ။

“ငါမြင်လိုက်ရတဲ့လူဟာ ရုတ်တရက်တော့ ဒီတိုက်ထဲက ထွက်ပြေးဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချောင်ချောင်မှာ ကပ်နေမှာပဲ”

ကျွန်မက ဖြစ်နိုင်မည့်လမ်းကို ရွေး၍ တွေးလိုက်မိသည်။

“တကယ်လို့ ဒီလူတစ်ခုခုအန္တရာယ်ပေးလာရင်၊ အို...ပစ္စည်းတွေ ခိုးဝှက်သွားရင် ငါမကောင်းဘူး၊ ငါ့ထင်ကြမှာပဲ။ ငါ့ကိုမထင်တောင် သံသယဝင်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ကို ပြောမှဖြစ်မှာ အကြောင်းကြားသင့်တယ်”

ကျွန်မ တထစ်ချဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့၏ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟာ အပြင်မှာမှောင်လို့ပါလား ငါဝင်လာတုန်းက မီးတွေလင်းလို့ ဘယ်သူ...ဘယ်သူများ လာပိတ်သွားပါလိမ့်”

အလင်းရောင်မဲ့လေမှ ကြောက်စိတ်က ပိုမိလာမိသည်။ မထူးတော့ပြီ။ ရင်ဆိုင်မှဖြစ်တော့မည်မို့ ကျွန်မစိတ်ကိုတင်းပြီး လှေကားထိပ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာမိသည်။ ကျွန်မတို့အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကျလာသည့်မီးရောင်က ကျွန်မခြေလှမ်းကိုစမ်း၍ မသွားရပါဘဲ သွက်သွက်လေးလှမ်းလို့ရလာသည်နှင့် လှေကားထိပ်နံရံပေါ်ရှိ မီးခလုတ်ကို စမ်းဖွင့်လိုက်ရသည်။

ဖန်ပန်းဆိုင်းတွင်းရှိ မီး ၆ လုံးက တစ်ပြိုင်တည်းပွင့်ပါ၍ တစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်းသွားလေပြီ။ အမှောင်တို့ ရုပ်သိမ်းထွက်ပြေးပြီ ဖြစ်ပါသော်လည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းက အပေါ်တစ်ထပ်လုံးကို လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေဆဲ။

“မစိန်ထွေး...မစိန်ထွေးရေ”

မတတ်နိုင်၊ ဖေဖေနိုးကာမှ နိုးစေတော့ ကျွန်မအသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ၏အသံလှိုင်းက မျက်နှာပြင်ညီတိုက်နံရံများကို ရိုက်ခတ်ပြီး ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သည်။ အောက်မှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

“မစိန်ထွေး ဟေ့...မစိန်ထွေး”

နောက်တစ်ချို့ ကြိုးဟစ်သော်လည်း အောက်ထပ်က တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်။ ကျွန်မရင်တွင် ကြောက်စိတ်ရောသော ဒေါသစိတ်ဖြင့် လှေကား ခုနစ်ထစ်ခန့်ပြေးဆင်းပြီး...

“မစိန်ထွေး... ဒေါ်လှခင်... ဒေါ်လှခင်... မကြားကြဘူးလားရှင် ဒီလောက် အော်နေတာ”

“လာပြီ...လာပါပြီ...ချောချောခင် ခေါ်တာမဟုတ်လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်လှခင်၏စကားသံကြားရမှ ကျွန်မက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း တုံ့ပြန်လိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်လှခင်က နောက်ဖေးဘက်မှ ဘိုသီဘတ်သီ ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပွတ်၍ ထွက်လာသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလန့်ထလာသည့် အသွင်မျိုး ကျွန်မကို ထင်မှတ်စေလိုဟန်ရှိသည်။ ခုနစ်နာရီခွဲဆိုသည်မှာ မကျန်းမာသူနှင့် ကလေးငယ်တို့မှလွဲ၍ သာမန်လူတို့အိပ်ချိန် မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့နောက်မှ မစိန်ထွေးကပါ ရေးကြီးသုတ်ပျာအမူအရာနှင့်

လိုက်ထွက်လာသည်။ လှေကားပေါ်မှ ကျွန်မကို ဒေါ်လှခင်က လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာ...ဘာ...ဖြစ်လို့လဲ ချောချောခင်ရယ်၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိလို့ပါ ဘာလဲဟင်...ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ချောကို ဘာမှလုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး...၊ အပေါ်ထပ်မှာ လူတစ်ယောက် လာကပ်တာမြင်လိုက်လို့”

“လူ...”

“ဟုတ်တယ်...ချောတို့ အခန်းထိပ်မှာ ရပ်နေရာက ချောကြည့်လိုက်တော့ အရှေ့ဘက်ကို ပြေးကွက်သွားတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ လာ...စိန်ထွေး တို့အပေါ်တက်ကြည့်ကြရအောင်”

ဒေါ်ခင်လှနှင့်မစိန်ထွေးတို့က ခွေးလိုက်ခံရသူများလို အလန့်တကြား ပြေးတက်လာကြသည်။ ခန်းမထိပ်နှင့် မှန်ပြတင်းတံခါးများနားကို ကပ်၍ ဟိုဟိုသည်သည် သူခိုးရှာကြသည်။ လူသူအရိပ်အယောင်ဟူ၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မမြင်ကြရ။ ဒေါ်လှခင်က ပြေးပြေးလွှားလွှား နှံ့စပ်အောင်ရှာပြီး တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ဝရန်တာတစ်လျှောက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်မဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“ဘာမှလည်း မရှိပါလား...မျက်စိများမှားလို့လားကွယ်”

“ချောဟာ မသေချာဘဲ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ဒေါ်လှခင်၊ ပြီးတော့ ချောမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်တာပါ။ ဘာမှမှားစရာမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုသူခိုးဖြစ်မှာပဲ”

“ဒီအချိန်မှာ သူခိုးခိုးတတ်တဲ့ အချိန်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၇ နာရီခွဲဆိုတာ လူအိပ်ချိန်မှ မဟုတ်သေးပဲ”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဒေါ်လှခင်က ကျွန်မကိုကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေပါသည်။ သူ့အနေနှင့် မည်သို့သောအဖြေမျိုး ဆက်လက်ပေးရမည်ကို မတွေးတော့မကြံဆတတ်သလို ရှိနေရာသည်။ ဒေါ်လှခင်၏မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရွံ့ထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိတ်မဖြောင့်စွာ ကွယ်ဝှက်ထားလေသလားဟု ကျွန်မစိတ်က သံသယဝင်မိသည်နှင့် သူ့ကိုအသေအချာကြည့်မိပါသည်။

ဒေါ်လှခင်၏မျက်ဝန်းသည် ကြင်နာတရားတို့ ခိုယှက်လျက်နှင့် ခိုးခွဲစိတ်ဝင်နေလေသည်။ သဏ္ဍာန်မျိုးဟု ကျွန်မအကဲခတ်၍ရပါသည်။ အိမ်၏ စားသောက်ရေးတာဝန်ခံ ဒေါ်လှခင်သည် မနွေကပင် ကျွန်မနှင့် ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မကလည်း ရင်းနှီးသူများကိုသာ နာမ်စားအဖြစ်သုံးလေ့ရှိပါသော ‘ချော’ဟူသည့်စကားနှင့် ပြောဆိုမိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါချေသည်။

မစိန်ထွေး၏ မျက်နှာလေးက ရွံ့ထိတ်ခြင်းစိတ်သာလျှင် ကြီးစိုးနေသည်။ တခြားသော ကွယ်ဝှက်မှုမရှိ ပကတိအမူအရာလေးသာ...။

“ချောချောခင် လန့်သွားတယ်ထင်တယ်...၊ ရေခပ်ပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...ရပါတယ်၊ ကျွန်မသိပ်တော့ မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလဲဆိုတာသာ သိချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...အားလုံးကိုပဲပေါ့”

“အို...”

ကျွန်မစကားကို နားမလည်၍လေလား၊ ပိုမိုလွန်ကဲစွာ နားလည်သွား၍လေလားမသိ၊ ဒေါ်လှခင်က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် “အို” တစ်လုံးရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ သူ၏တိကျသောအတွင်းသဘောကိုဖြင့် ကျွန်မသေအချာလေ့လာနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

“ချောချောခင်ကြောက်နေရင် ဒေါ်ဒေါ်အပေါ်မှာပဲ စောင့်နေပေးပါ့မယ်လေ၊ စိန်ထွေးအိပ်ချင်သွားအိပ်တော့”

“မှန်တံခါးနောက်က သံဆွဲတံခါးတွေကိုသာ အသေအချာပိတ်ပေးခဲ့ပါလေ...၊ အပြင်လူ အတွင်းဝင်လို့မရရင် ချောကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

“အမလေး... မမချောကလည်း သတ္တိကောင်းလိုက်တာ...၊ လူ မဟုတ်ဘဲ သရဲဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ သရဲက တံခါးပိတ်ထားလည်း ဝင်လို့ရတာပဲ”

“အို...ဒီကောင်မလေးကလည်း”

ကျွန်မစကားအပြီးတွင် ပခုံးလေးတွန့်၍ ခေါင်းလေးပုကာ ဝင်ပြောပါ

သော မစိန်ထွေး၏စကားကို ဒေါ်လှခင်က မကျေနပ်သံနှင့် လှမ်း၍ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ ကျွန်မကြောက်မည်စိုး၍ ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးလည်း ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်နေကြသည်ကို ပြောပျောက်စေလိုသောသဘောဖြင့် ကျွန်မက...

“မစိန်ထွေးနယ်...သရဲဆိုတာ မမချောက သာပြီး မကြောက်သေးတယ်။ သူက လူလို ဘာမာမလဲ၊ အခိုးအငွေလိုလို ပျော့စိစိနဲ့နေမှာ၊ နပန်းသတ်ရင် မမချောရဲ့အောက်က သရဲက ပြားနေမှာပေါ့ ညီမရဲ့”

ကျွန်မ၏ စကားက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ ရွံ့ကြောက်စိတ် စိုးရိမ်စိတ်များကို လွင့်ဖယ်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည့်နယ် သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကြည်ကြည်လွင်လွင် ရယ်မောကြလေသည်။

သူတို့နှင့်နောက်ထပ် တခြားသောစကားများကို ခေတ္တမျှ ပြောဆိုကြပြီး ကျွန်မလည်း အိပ်ခန်းသို့ပြန်လာ၍ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားကြပါတော့သည်။

ကျွန်မမှာ စိတ္တသုခမြိုင်တွင် စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်ရပါဘဲနှင့် သောကနှင့်ချည်းသာ ရင်ဆိုင်နေရပါ၍ ‘စိတ္တသောကမြိုင်’ ဟူ၍သာ အမည်ပြောင်းသင့်ပြီ ထင်လေသည်။

ကျွန်မခြေချမိလေသော အန္တရာယ်လမ်း၏ အတိမ်အနက် အကျယ်အဝန်းကို လုံးဝမသိနိုင်ပါဘဲနှင့် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းနေရသည်မှာ ရင်ပန်းစရာကောင်းလှပါဘိတော့သည်။

ထိုညက ဆယ်နာရီခွဲမှ ဇော်ပြန်လာလေသည်။ ကျွန်မဆင်းမတွေ့တော့ပါ။

x x x x

အခန်း (၆)

“ကိုလွင်ဦးနဲ့ စကားပြောပါရစေရှင်”
ဆိုပြီးသည့်နောက် တယ်လီဖုန်းကို နှစ်မိနစ်ခန့် ကိုင်ထားပြီးမှ...

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ လွင်ဦးပါ”

“ကိုလွင်ဦး...ချော...ပါ”

“ဟင်...ချော...ဟုတ်လား...မော်လမြိုင်က ချောမဟုတ်လား”

“ရန်ကုန်မှာ...တခြားချော ရှိသေးလို့လား”

“အိုး...ဘယ်ရှိရမှာလဲ ရန်ကုန်မှာတင်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ချောဆိုတာ ကျွန်တော့အတွက် တစ်ယောက်တည်းပဲရှိပါတယ်ချော”

“ထားပါတော့လေ... ချောမှာ ကိစ္စရှိနေလို့ အကူအညီ လိုနေလို့ပါ ကိုလွင်ဦး”

“အိုး...ချောရယ် ဘာမဆိုဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး... ချောဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာလဲ။ မနေ့ကတောင် ကန်တော်လေးက ချောရဲ့ အန်တီ ဒေါ်ရင်ထွေးတို့အိမ် ကျွန်တော်ရောက်သေးတယ်”

အန်တီဒေါ်ရင်ထွေးဆိုသည်မှာ ကျွန်မလာလျှင်တည်းခိုနေကျ မေမေ၏ ညီမ အပျိုကြီးဒေါ်ရင်စုနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဒေါ်ရင်ထွေးတို့အိမ်ကို ကိုလွင်ဦးက ရည်ညွှန်း၍ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ချောရောက်နေတာ ငါးရက်ရှိပြီ ကိုလွင်ဦး၊ အန်တီတို့ အန်တီထွေးတို့လည်း မသိကြဘူး။ ချောရောက်နေတာက အင်းယားလမ်းက ချောတို့ ဖေဖေရဲ့အိမ်”

“ဟာ...ဘာရယ် ချောချောတို့ဖေဖေနဲ့က ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်

မရှိခဲ့တာ ကျွန်တော်အသိပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုလွင်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီကိုတကယ်ရောက်နေလို့သာ ခုလို ကိုလွင်ဦးဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ...ဒါတွေထားပါ။ နောက်တော့ အားလုံးပြောပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ချော ကိုလွင်ဦး နဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ် ကိုလွင်ဦးရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ အကူညီကို ရယူပါရစေ ကိုလွင်ဦး”

“ဖြစ်ပါတယ် ချောရယ် ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမဆိုဖြစ်ပါတယ် အခု အဲဒီအိမ်ကို လာခဲ့ရမလားဟင်၊ အဲဒီရက်(စ်)သာပေးပါ”

“နေပါဦး ကိုလွင်ဦး...ဒီအိမ်ကို လာလို့မဖြစ်သေးဘူး။ အခုတောင် ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ချောဖုန်းတိတ်တိတ်ခိုးဆက်တာပါ”

“ဟာ...ဒီလောက်တောင်ပဲလား ချောရယ် ချောဘာတွေဖြစ်နေလဲ ကျွန်တော်ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲသာပြောပါ”

“ဒီမှာ ကိုလွင်ဦး...ပြဿနာတွေက တွေ့မှပြောလို့ဖြစ်မှာ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ အခုသုံးနာရီခွဲပြီ။ ၄နာရီတိတ်တိတ်အရောက် အင်းယားလမ်းနဲ့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထိပ် ဆုံတဲ့နေရာမှာ ကိုလွင်ဦးလာစောင့်ပေးပါလား ရှင်။ အဲဒီကနေပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလို့ ရမယ့် တစ်နေရာကို သွားကြတာပေါ့”

“လာမယ် လာမယ်ချော၊ နေပါဦး...လောလောဆယ်ရော ချောမှာ ဘာအန္တရာယ်တွေ...”

“အို...မရှိပါဘူး...ခဏနေရင်သာ လာခဲ့။ ဪ...ပြီးတော့ ချော ရောက်နေတာကိုလေ အန်တီထွေးတို့အပါအဝင် ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး”

“ဪ ဒီမှာချော...”

“တော်ပြီကိုလွင်ဦး၊ ဒီထက်အချိန်ယူပြီး ချော စကားမပြောသင့်တော့ဘူး...ချောမှာတဲ့အတိုင်းသာလာပါ။ ဒါပဲနော်...ကိုလွင်ဦး”

ကျွန်မတယ်လီဖုန်းကိုချပြီး မလုံသောမျက်စိဖြင့် ကျွန်မ၏ ပတ်ပတ်လည်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ရှာပါသော်လည်း လူသူအရိပ်ယောင်သော်မျှ မတွေ့ရပါမှ သက်ပြင်းချခွင့်ရတော့သည်။

အိမ်တွင်ဇော်လည်း ရှိမနေပါ။ ဦးမြင့်မောင်နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်

တို့က ယနေ့ည သို့မဟုတ် မနက်စောစောပိုင်းလောက်တွင် ပြန်ရောက်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မအခန်းတွင်း ပြန်ဝင်လာသည့်အခါ ဖေဖေမှာ နွမ်းလျှော့မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူရှိုက်၍ မှိန်းနေရှာသည်။ ဖေဖေ၏အခြေအနေက ကျွန်မရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် တိုးတက်လာသလိုရှိသော်လည်း မနေ့ကမှစ၍ ဖေဖေအခြေအနေပြန်ဆိုး၍ ရောဂါတိုးလာခဲ့လေသည်။

အမှန်က ကျွန်မပြန်သင့်ပြီ။ ပြန်ထိုက်သည့်ရက်လည်းရောက်နေပါပြီ။ သည်အိမ်မှ အရှုပ်အထွေးအသွယ်သွယ်နှင့် အန္တရာယ်စက်ကွင်းများသည်လည်း ကျွန်မထံ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာနေလေပြီဟု ကျွန်မယုံကြည်မိပါပြီ။ သို့ပါသော်လည်း အားလုံးကဝိုင်းပယ်၍ပစ်ထားလေသည့် ဖခင်ကြီးအား ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားခဲ့ရန်မှာလည်း ခက်လှပါချေသည်။

ယင်းသို့သော မတိုးသာ၊ မဆုတ်သာ၊ မထွေးသာ၊ မအန်သာသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရပ်မိနေလေပြီဖြစ်သောကျွန်မမှာ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအဟွက် ရင်းနှီးသောကိုလွင်ဦးထံမှ အကြံဉာဏ်များရယူလိုပါ၍ သူနှင့် ဆုံတွေ့ရန် ချိန်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက အိတ်တွင်းမှ အဝတ်သစ်တစ်စုံကို ထုတ်ယူလဲလှယ်လိုက်ရပါသည်။ ယင်းဝတ်စုံသည် ကျွန်မ၏နောက်ဆုံးဝတ်စုံသစ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့တစ်စုံနှုန်းနှင့်လဲလှယ်ခဲ့၍ ကုန်လေပြီ။ လဲလှယ်ပြီးသားများကို ရေချိုးရင်းလျှော်ဖွတ်ပြီးပါသော်လည်း မီးပူတိုက်ရန် ကျန်ပါသေးသည်။ သူတို့အိမ်သားများကိုလည်း မမေးလို မငှားရမ်းလိုပါ၍ မီးပူမတိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေ...သမီး အပြင်ခဏသွားဦးမယ်။ အခုပဲပြန်လာခဲ့ဖို့မယ်... အကြာဆုံး တစ်နာရီပါပဲဖေဖေ”

“သွား...သွား”

ဖေဖေက ဖျော့တော့သော လေသံနှင့် မဝီမသပြန်ပြောသည်။

“သ...မီး...ကြီး”

ကျွန်မလှည့်ထွက်ခါမှ နောက်က ဖေဖေလေသံကြောင့် လှည့်မေးမိရာ...

“သတိထားသွား၊ အားလုံးသတိထား”

ဖေဖေ၏ သတိပေးစကားကြောင့် ကျွန်မမှာ သွားဖို့ပင် တွန့်ဆိုင်းကာ ဖေဖေနားကပ်၍...

“ဘာကိုသတိထားရမှာလဲ...ဘယ်သူ့ကို သတိထားရမှာလဲဟင်... ပြောစမ်းပါ ဖေဖေရယ်”

“သိုက်ထွန်း...သိုက်ထွန်း မကောင်းဘူး”

“သိုက်ထွန်း ဟုတ်လား...ဘယ်က သိုက်ထွန်းလဲဟင် သိုက်ထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေရဲ့...ပြောစမ်းပါဦး”

ဖေဖေထံမှ အမည်သစ်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပါ၍ ကျွန်မမှာ စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြင့် မေးလိုက်မိရသည်။

“ဒီကောင် မကောင်းဘူး ဒါ...ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမေ့သွားပြီ မမှတ်မိတော့ဘူး...အားလုံးမှ သွားပြီ”

ကျွန်မက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ရသည်။ ဖေဖေနားသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်၍ စိတ်ဝင်စားစွာမေးနေရာမှ အားလျော့သည့် အသွင်ဖြင့် ကိုယ်ကိုပြန်လည်ထောင်မတ်လိုက်မိသည်။

“သမီး မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

“လာမယ် ဖေဖေရယ်...လာပါမယ်”

ကျွန်မ၏လေသံက စိတ်မရှည်ဟန် ပါနေလေသလားပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားကိုးထိုက်သော ကိုလွင်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့လို့ တိုင်ပင်ခွင့်ရလျှင်ပင် စိတ်အင်အားသစ်တစ်ခုပေါ် တိုးလာပေမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကျွန်မမှာ သည်အိမ်သို့ရောက်ပြီးမှ စိတ္တသုခမြိုင်၏အပြင်ဘက်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လှမ်းထွက်ခဲ့ရလေပြီ။

+ + + +

“ကိုလွင်ဦး...”

အင်းယားလမ်းသွယ်လေးထဲမှထွက်ခွာ၍ အင်းယားလမ်းမကြီးကို ဦးတိုက်၍လျှောက်လာပြီး လမ်းသွယ်နှင့် လမ်းမကြီးတို့ဆုံတွေ့ရာ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မက လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ သည်လမ်း

တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာခြင်းက ကိုလွင်ဦး၏အကြောင်းကို ကျွန်မစဉ်းစားလာခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ရန်ကုန် ကန်တော်လေးရှိ အန်တီထွေးတို့အိမ်သို့ မော်လမြိုင်မှ ခေတ္တရောက်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကဖြစ်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကပါ။ ရန်ကုန်တွင် ရရှိနိုင်မည့် ကင်းလွတ်ကုန်များ ဝယ်ယူရေးကိစ္စနှင့် မေမေက ကျွန်မကို မကြာခဏရန်ကုန်သို့ လွှတ်တတ်ပါသည်။ မေမေက မော်လမြိုင်ရထားပေါ်တင်ပေးပြီး ရန်ကုန်မှဆီးကြိုကြပါ၍ ကျွန်မ မလာရဲစရာမရှိပါ။ ရန်ကုန်ရှိ ကျွန်မ၏ အဒေါ်များသည် ကျွန်မကို အထူးအရေးပေးကြရှာပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏မေမေ သူတို့၏အစ်မကြီး ဖြစ်သူကိုလည်း အထူးအရေးထား၍ ချစ်ခင်ကြသည့်အပြင် ဖခင်၏ မေတ္တာမဲ့နေသော ကျွန်မကိုလည်း အသနားပိုကြပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူနေရန် ရန်ကုန်သို့ အတန်တန်ခေါ်ကြပါသော်လည်း ဖေဖေရှိသည့်မြေတွင် မေမေက မနေလိုဟု ဆိုပါ၍ အားလုံးက လက်လျှော့ကြရသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် ကျွန်မမေမေ၏ညီမ အပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့အောက် ညီမတစ်ယောက်တို့ ရှိကြသည်။ အငယ်ဆုံး အန်တီထွေးက အိမ်ထောင်သည်။ သူ့အိမ်တွင် အစ်မအပျိုကြီးက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ၏အဒေါ်အကြီးဖြစ်သူ အန်တီစုက မော်လမြိုင်တွင် လာရောက်နေထိုင်တတ်ပါသေးသည်။

ကန်တော်ကလေးတွင် အန်တီထွေး၏ခင်ပွန်း အကောက်အခွန်ဌာနမှ ‘ဦးစိုးရဲ’နှင့် သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်တို့ ရှိကြသည်။ ‘တို့တင်ထွန်းမြိုင်၊ ကိုတင်ထွန်းလှိုင်’ တို့က ကျွန်မထက်ကြီးပြီး ‘ချိုသက်မွန်’က ကျွန်မထက်ငယ်ပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် ညီမဝမ်းကွဲများက ကျွန်မကို အထူးချစ်ခင်ကြပါ၍ လာစေချင်ကြသည်။ အပြန်လမ်းကို နှောင့်နှေးအောင် ဆွဲထားတတ်ကြသည်။

ထိုနေ့က တစ်အိမ်လုံး သူတို့၏မိတ်ဆွေရင်း ကထိန်သို့ သွားကြသည်။ ကျွန်မကို ခေါ်သွားသော်လည်း ကျွန်မနှင့်လည်းမသိ။ ကောင်းစွာ နေမကောင်းပါ၍ ကျွန်မ မလိုက်ဖြစ်တော့။ ဦးလေးဦးစိုးရဲအိမ်တွင် ကျန်ရစ်သော်လည်း အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ပုတီးစိပ်နေပါ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ကျွန်မ

တစ်ယောက်တည်း...

“တင်ထွန်းမြိုင်...ရေ”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စင်းထိုးရပ်သံ ကြားပြီး မရှေးမနှောင်း၌ပင် ခေါ်သံ ကြားရပါ၍ အိပ်ခန်းတွင်း၌ ကွေးနေမိပါသော ကျွန်မက လူးလဲ ထ၍ ကြည့်လိုက်ရပါသည်။

“အစ်ကိုတင်ထွန်းမြိုင် မရှိဘူးရှင်”

“ဪ...တင်ထွန်းလှိုင်ရော”

“သူလည်း မရှိဘူး”

“အန်တီစုတို့ အန်တီဆွေတို့ရော”

“သူတို့လည်း မရှိဘူးပဲ”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးတော့ ရှိမှာပေါ့”

“အဲ...သူတော့ရှိတယ်၊ ခဏနေဦး”

တစ်အိမ်လုံးရှိနာမည်တွေ အကုန်လျှောက်ရွတ်နေပါ၍ လူလိမ်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်အံ့မထင်။ ကျွန်မက အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်နှင့် ဘုရားစင်အောက်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ခါးစန့်စန့်ထားပြီး ပုတီးစိပ်နေသော ဦးလေး ဦးစိုးရက အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်အော်သည်။

“မောင်လွင်ဦးမဟုတ်လား...ခဏစောင့်ဟေ့၊ လာကြတော့မယ် ချောချောခင်နဲ့ စကားပြောနေကြဦး၊ ကော်ဖီလေးဘာလေးတိုက်ပြီး စကားပြောနေလိုက်ပါဦး ချောချောခင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပုတီးစိပ်နေတာ စိပ်ပါ၊ ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်”

ကျွန်မ ဘာမှကြားမဝင်သာတော့။ အတွင်းသိ အစင်းသိသော သူတို့ချင်း အချီအချစကားပြော၍ ပြေလည်ပြီးကြလေပြီ။ ဦးလေးက စောစောက ပုံစံအတိုင်း ခါးကြီးတောင့်တောင့်စန့်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပုတီးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချနေတော့သည်။ ယခုခေတ်တွင် ပုတီးပိုက်နှင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ ပုတီးစိပ်သူများ ပေါများလာသည်။ အမျိုးသားပိုင်းကပါ သက်ဝင်ယုံကြည်စွာ အာရုံဝင်စား၍ ပုတီးစိပ်သူများကို တွေ့ကြုံရပါသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသော ဝိပဿနာတရား မဟုတ်ပါသော်လည်း သမထသဘောသက်ဝင်၍ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် ကောင်းမြတ်လွန်းသော

အကျင့်သီလဖြစ်၍ ကောင်းမွန် သင့်မြတ်လှပါသည်။ ကျွန်မက အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြီး သံဆန်ခါတ်ခါးလေးကို ဂျက်ဖြတ်ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ဧည့်သည်ဝင်သည်နှင့် ကျွန်မက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ တန်း၍ ဝင်လာမိသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုဖျော့ပြီး အိမ်ရှေ့ရှိ ဧည့်သည်ရှေ့တွင် ချထားလိုက်ရသည်။

“မော်လမြိုင်က တင်ထွန်းမြိုင်ရဲ့ နှမဆိုတာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ချောချောခင်ဆိုတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကွေ့အိမ် လာလည်တာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုလွင်ဦးဆိုသူက ပြုံးသည်။ ကျွန်မ ပထမအဓိပ္ပာယ်မမှန်းမီ နောက်မှ ကျွန်မ၏ “ဟုတ်ပါတယ်” ဆက်မှုကြောင့် ဖြစ်လေမည်ဟု တွေးယူရသည်။ ကျွန်မစကားက တစ်သံတည်း တစ်မျိုးတည်းမို့ ရှေးခေတ်ကဆိုလျှင် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးဖွင့်နေသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ယခုမူ စီ-၆၀ တိတ်ခွေကို ပြန်ရစ်၍ ကက်ဆက်တွင် ပြန်ဖွင့်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူ့သဏ္ဍာန်က စကားပြောလိုဟန်ရှိနေပါ၍ ကျွန်မရှောင်လှဲသွားရောက်လှပါသည်။ သူ့ရှေ့ကုလားထိုင်တွင်ပင် ဝင်ထိုင်၍ ကျုံ့ကျုံ့လေးနေရသည်။

“ကျွန်တော် လွင်ဦးပါ မချောချောခင်...၊ ရုက္ခဗေဒဌာနက သရုပ်ပြဆရာပါ။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရဖို့ ကျမ်းပြုဆဲပါ။ နေတော့ လမ်း၅၀မှာ နေပါတယ်။ တင်ထွန်းမြိုင်နဲ့ကတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း...သိပ်ပြီးရင်းနှီးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမဆိုတော့ ကျွန်တော့်နှမလိုပဲ သဘောထားဆက်ဆံပါရစေလား ချောချောခင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း တင်ထွန်းမြိုင်ကို ဆက်ဆံသလိုပဲ အစ်ကိုသားချင်းလိုဆက်ဆံပါ။ အကူအညီတောင်းပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူ၏အသံက ကြည်လင်၍ သူ့စကားရပ်များက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရှိလှပါချေသည်။ ကျွန်မက သူ့ကိုအသေအချာ မကြည့်ရဲသေး။ “ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

နှင့်အတူ မျက်လုံးကိုဝင့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကိုလွင်ဦးမှာ လူချော လူရည်သန်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ရမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အသား လတ်၍ အရပ်က ရှည်လွင့်လှသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက မပြည့်ဖြိုးလှ၊ သွယ်သွယ် တွစ်တွစ်ဝင်း၊ မေးရိုးခိုင်ခိုင်နှင့် မျက်နှာပိုင်းပိုင်းဖြစ်သော်လည်း နှာတံက ပြာခြင်းမရှိ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူက ညီညာနီမြန်းနေ၍ ကျန်းမာရေးကောင်း ကြောင်း သရုပ်ဆောင်သည်။ နက်မှောင်သောမျက်ခုံးအောက်မှ မျက်ဝန်း အနုက ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲလောက်အောင်ပင် စူးရှထက်မြက်ခြင်း ရှိလှသည်။ အားလုံး ခြုံကြည့်ပါလျှင် အာစရိယသိက္ခာ ဂုဏ်အင်နှင့် ပြည့်စုံသူဟုသာ မှတ်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။

“ဘယ်တော့လောက်ပြန်မလဲ ဟင်”

“သုံးရက်လောက် ကြာဦးမှာပါ”

“ကျွန်တော့အိမ်လည်း လာလည်ဖို့ ဖိတ်ရဦးမယ်... တင်ထွန်းမြိုင် လာမှ ပြောရဦးမယ်”

“နေပါစေရှင်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာမှ ပြုစုရသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ ချောချောခင်ရယ်...၊ ကျေးဇူးတင် ရောမလိုပါဘူးဗျာ”

ကျွန်မပြုံး၍သာ ငြိမ်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကတော့ မိသားစုသုံးယောက်တည်းပါ။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒရိုင်ဘာတောင်မထားဘူး။ ဖေဖေ ကတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ စိန်ရွှေရတနာ ရောင်းဝယ်ပါတယ်။ မေမေ ကတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲရှိတယ်...၊ ကျွန်တော် ဘာစားမလဲ စောင့် ချက်ကျွေးပြီး အရိပ်လိုကြည့်နေတာ”

“ကိုလွင်ဦးတို့က ကုသိုလ်ကောင်းတယ်နော်”

အမှန်ပင် သူ့ဘဝကို ကျွန်မအားကျစိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။ ကျွန်မ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသည့်သဘောကို ဆောင်သည့် အပြောကြောင့် ကိုလွင်ဦးက စူးစမ်းသလို ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ချောချောခင်က ညီကိုမောင်နှမ မရှိဘူးလား...မိဘရော ရှိတယ်နော်။ တင်ထွန်းမြိုင်က သူညီမချောချောခင် ဆိုတာရောက်နေတယ်... မော်လမြိုင်

ကလို့ ပြောဖူးတာပဲ ကျွန်တော်သိထားရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ချောလည်း တစ်ဦးတည်းသမီးပါပဲ ကိုလွင်ဦး၊ ဆယ်တန်း ကျတာနဲ့ပဲ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ မေမေကတော့ ကျောင်းဆက်တက် ဖို့ ပြောပါတယ်...ဒါပေမဲ့ မေမေတစ်ယောက်တည်း ဈေးရောင်းနေရတာ သနားလို့ ကျောင်းမနေရဘဲ ဈေးပိုင်းရောင်းနေရတာပါ”

“အိုဗျာ...အဖေကရော ချောချောခင် ဘယ်အရွယ်က ဆုံးသလဲဟင်”

“ရှိပါသေးတယ် ကိုလွင်ဦး...ချမ်းလည်းချမ်းသာပါတယ် အင်းယား လမ်းမှာပါ...ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပါ။ ချောတို့ သားအမိနဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပါပြီ။ ချောငယ်ငယ်လေးတည်း ကပါ”

“ပိုဆိုးပါလား ချောချောခင်ရယ်၊ ဖခင်ဖြစ်ပြီး တာဝန်မကျေလိုက်တာ နော်”

“မေမေက ဖေဖေကိုသိပ်စိတ်နာလို့ စွန့်ထွက်လာတာလို့ ပြောတာ ဘဲလေ”

“အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကြင်နာရင်တော့ လိုက်ခေါ်ဖို့ ကောင်း တာပေါ့။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သစ္စာမရှိတဲ့လူဟာ မိန်းမတွေလောက်မှ တန်ဖိုး မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော့်မှာ ခံယူချက်ရှိပါတယ် ချောချောခင်။ ယောက်ျား ကောင်းဆိုရင် သစ္စာရှိရမယ် ကတိတည်ရမယ်...ဒီနှစ်ချက်ဟာ အမျိုးသား တစ်ယောက်အတွက် မီးရှူးတန်ဆောင်ပါပဲ”

ကျွန်မခေါင်းညိတ်၍ လေးစားရပါကြောင်း ပြသမိသည်။

“အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုကိုယ့်ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်ပြီး မိခင် ကြီးကို ကူညီနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ မကြမ်း တမ်းနိုင်ပါဘူး ချောချောခင်ရယ်”

ကိုလွင်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့ပြီး သူ့စကားများကို ကြားနာခွင့်ရပါသော ကျွန်မ မှာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဝမ်းနည်းသလိုလို ရှေ့ဘဝအတွက် အားတက်သလို လိုဖြင့် ခံစားမှုသစ်များကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသူဟု မြင်စဉ်းကပင် သတ်မှတ် ရပါတော့သည်။

“ချောချောခင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ အဖေက ပေးလိုက်တာလား”

စကားစပြတ်သွားရာက ကိုလွင်ဦးက စကားဝိုင်းမခြောက်စေလို၍ ပြန်ဆက်သည့် သဘောပင် ထင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေဆီက ရလိုက်တာတော့ ဒီတစ်ခုတည်းပါပဲ”

“တထယ်လှတဲ့နာမည်ပါပဲ... တစ်ခါကြားတာနဲ့ မှတ်မိချင်စရာပါ။ လူနဲ့လည်း သိပ်လိုက်ပါတယ်လေ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မရင်မှာ လှုပ်ခနဲတုန်ခါ၍ ရှက်ရွံ့ခြင်းဝေဒနာတို့ လွှမ်းမိုးလေပြီ။ ယင်းခံစားမှု ဝေဒနာထဲတွင် နှစ်သိမ့်မှုလေးပါရောစပ်ပေါင်းစည်းလေသလားပင်...။ မပြုမပြင် ကပိုကရီနှင့် ရုပ်သွင်ကိုပင် စိတ်တွင် ရွက်မိသလိုလို နောင်တရနေမိသလိုလို...။

“ဈေးရောင်းတော့ မော်... မြိုင်ဈေးကြီးထဲမှာပဲလား ချောချောခင်... နေတော့ရော”

သာမန်မိတ်ဆွေချင်းလို ပြောဆိုနေသည့် စကားလမ်းကြောင်းမှ အနည်းငယ် လမ်းချော်သွားသလိုဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ထင်မိသွားသည်ကို သူမိတ်မိဟန်ရှိသည်။ မူလလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တည်မတ်လိုဟန်ဖြင့် သူက စကားစသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဈေးကြီးထဲမှာပါ... စားကုန်သောက်ကုန်ပါ။ အညာကုန်လည်း ပါလို့ ရန်ကုန်လာလာဝယ်ရပါတယ်။ ဒီအိမ်က အန်တီများက အဆက်အသွယ်ရှိလို့ပါ။ မော်လမြိုင်ဆို မှောင်ခိုလို့ချည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ချောတို့သားအမိက လောကရဲ့တရားဥပဒေနဲ့ ကင်းလွတ်ကုန်၊ သံသရာရဲ့ အကုသိုလ်ဘေးက လွတ်ကင်းကုန်တွေကိုသာ... သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရောင်းဝယ်စားကြတာပါရှင်။ နေတော့... ဈေးကြီးနဲ့မဝေးလှပါဘူး မိုင်ဒါကွင်းရှေ့နားမှာပါ”

“မထင်ပါဘူး... ချောချောခင် မြင်တာနဲ့သိပါတယ်လေ ရိုးသားဖြူစင်မယ့် သဘောဆိုတာ မျက်နှာလေးမှာ ဖော်ပြနေပါတယ်လေ”

ထိုနေ့က ကိုလွင်ဦးနှင့် နာရီဝက်ခန့်တိုင်အောင် စကားထိုင်ပြောနေပြီးမှ အိမ်သားများ ပြန်ရောက်လာကြတော့သည်။

ကိုလွင်ဦး ပြန်ပြီး ညနေပိုင်းတွင် အစ်ကိုတင်ထွန်းမြိုင်က...

“ငါ့ညီမ ချောချောလေးရောက်နေတယ်လာကြည့်လို့ ငါကပြောလို့

လွင်ဦးက တမင်လာကြည့်တာ မိချောရဲ့”

“ဟယ်တော့... ဒါ အစ်ကိုပြောရမယ့်စကားလား ကြည့်စမ်းပါဦး... ဟောဒီမှာ အန်တီထွေးရေ...”

ကျွန်မ၏ တိုင်တောချက်ကို မဆူပွက်သည့်အပြင် အန်တီ၊ နှစ်ယောက်လုံးကပါ တဟဲဟဲနှင့် ...

“မောင်လွင်ဦးမိဘများက သိပ်ချမ်းသာတာ... သားလေး တစ်ယောက်တည်း ပူးပူးမှုတ်ထားကြတာ၊ မောင်လွင်ဦးသာရရင်တော့ လက်ခမောင်းခတ်ပေတော့ပဲ။ ချော မပြန်နဲ့ဦး... မောင်လွင်ဦးကသာ သဘောကျတယ်လို့ ဆိုစမ်းပါအေ မမရင်အေးကိုမှာပြီး တစ်ခါတည်း ပေးစားဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“အို... အန်တီတို့ဟာကလည်း ဘာတွေလဲ။ ချော တကယ်စိတ်ဆိုးတယ် သိလား၊ ကိုယ်ကမိန်းကလေးရှင်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ကြပါဦး။ ဒီလောက်လွယ်ရှင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ ပစ္စည်းမက်ပြီးသူမှ ဟိုကခြေထောက်နဲ့ ဝိုင်းနင်းထားကြလိမ့်မယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ခေါင်းပေါ်တင်ယူထားမှ တော်ကာကျတယ်ဆို အန်တီတို့ပဲ ပြောပြီးတော့။ ဟိုကဖြင့် ဘာမှလည်း မပြောသေးဘဲနဲ့... သူတို့က အဖြစ်သည်းနေကြတာရှက်စရာကြီး”

ကျွန်မက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ဒေါသနှင့် ပြောသော်လည်း သူတို့က တဟား ဟား...။

ယင်းအိမ်သားများက ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်စိတ်နှင့် ဆက်ဆံကြသည်။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်အိမ်ရာလို ဘာမဆို အကုန်ရဲ့တင်းတင်းပင်။ သူစိမ်း ဦးလေးဦးစိုးရက ဘာတစ်ခွန်းမှ စကားဟသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုလည်း အဖမဲ့သမီးအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ မြတ်နိုးချစ်ခင်စည်းလုံးမှု ရှိကြပါသည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ပထမဆုံးစတွေ့ရသည်နှင့်ပင် မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ချင်နေသော ကျွန်မအဒေါ်များအတွက် ကျွန်မရှက်လှပါသည်။

တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲများကို စုစည်း၍ ချစ်ရိပ်သာနန်း တည်ဆောက်ကာ ကျွန်မနှင့် ကိုလွင်ဦးကို တင်ထားချင်ကြသော အန်တီများ၏ အစီအစဉ်သည် လေလေးတိုက်သည်နှင့် လွင့်ပြယ်ပျက်စီးပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တထစ်ချယူဆခဲ့မိသည်မှာ တက်တက်စင်လွဲမှားခဲ့ရပါချေပြီ။

ထိုအခေါက်ကပင် ကိုလွင်ဦးနှင့် သုံးကြိမ်လောက်ဆုံရသည်။ ထမင်းဖိတ်ကျွေးသည်ကို အတန်တန်ငြင်းမိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အန်တီထွေး၊ ကိုတင်ထွန်းမြိုင်၊ ညီမ ချိုသက်မွန်တို့နှင့်အတူ လမ်း ၅၀ ရှိ ကိုလွင်ဦး၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထမင်းစားဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ရွှေသူဌေး၊ စိန်သူဌေးများဟု ဆိုသော်လည်း သွေးမကြီးပါ။ ခပ်အေးအေးရိုးရိုးလူကြီးများ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ဂရုထား၍ ဆက်ဆံကြရှာပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မမော်လမြိုင် ပြန်ဖြစ်သည်။ လက်ဆောင်ထစ်ထုပ်ဖြင့် ကိုလွင်ဦးက ဘူတာဆင်းလာ၍ နှုတ်ဆက်ပို့ဆောင်သည်။

ကျွန်မ မော်လမြိုင်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာတွင် မော်လမြိုင်သို့ ကျောင်းပိတ်၍ အလည်လာသည်ဟုဆိုပြီး ၃ ရက်ကြာအောင် ကိုလွင်ဦးအလည်ရောက်လာလေတော့သည်။

မေမေနှင့် အန်တီထွေး၊ အန်တီစုတို့ စာအဆက်အသွယ်နှင့် မည်သို့ပြေလည်ကြသည်မသိ။ မေမေကိုယ်တိုင်က ကိုလွင်ဦးကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဧည့်ခံသည်။ ဒတ်ဆန်းကားတစ်စင်း ငှား၍ မောင်ဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက်ကို ဒရိုင်ဘာလမ်းပြအဖြစ် ရှေ့ခန်းမှထိုင်စေပြီး ကျွန်မနှင့် ကိုလွင်ဦးက နောက်မှ ထိုင်ကြရသည်။ မေမေအစီအစဉ်ပင်။ ထိုနေ့က ရောက်ကြသည့် ကျိုက်မရော ဘုရားရှေ့ရွှေခင်းကို ဦးမြင့်မောင် သို့မဟုတ် သူ့အဖွဲ့ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုလွင်ဦး ပြန်သွားပြီးလျှင်ပင် ကျွန်မထံ ချစ်ခင်ပန်စာ လာသည်။ ကျွန်မတို့ပြန်မှုရခဲ့ပါလျှင် လူကြီးချင်းပါ ပြောဆိုပြီး ကျွန်မတို့ဘက်က စိတ်ကြိုက်ပုံစံဖြင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြုလုပ်ပါမည်ဟု စာလာသည်။ ယင်းစာကို ကျွန်မ'ခေါက်'ထားလိုက်သည်။ မေမေကို မပြသေး။ ချက်ချင်းထ၍ အဓမ္မစီစဉ်မည်စိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကိစ္စက လူကြီးပိုင်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်မဆီမလာစေဘဲ ကျွန်မမှ တစ်ဆင့် လူကြီးများဆီ တက်မည်ဆို၍ တော်ပေသေးသည်။ လက်ချင်းတွဲရမည့်သူချင်း မေတ္တာမျှပြီးကာမှ ဘေးက အရံကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်သင့်သည်ဟု သူ့သဘောရပါကြောင်း ကျွန်မထံ တင်ပြသည်။ ကျွန်မနှင့် စိတ်ချင်းညီပါသည်။ တစ်သက်တွင်တစ်ခါ ဟုသာ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ရှိကြပါသော ကျွန်မတို့မြန်မာအမျိုးသမီးများအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ပိုမို၍အရေးထားကာ ရွေးချယ်သင့်လှပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေး၏ အရေးကြီးဆုံးအုတ်မြစ်က ချစ်မေတ္တာသာပင်။ မေတ္တာမပါသောအိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မ မတည်ထောင်လိုပါ။ ကိုလွင်ဦးကို ကျွန်မ မမုန်းပါ။ ချစ်၍လည်းမရသေးပါ။ မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့်မူ ကျွန်မ လှိုက်လှဲစွာ ခင်မင်မိသည်မှာ အမှန်ပါ။ ယခုကျွန်မ၏ အကျဉ်းအကျပ်ရောက်နေချိန် စိတ္တသုခတွင် ရှိနေချိန်အထိ ကိုလွင်ဦးနှင့် ကျွန်မတို့၏ ခင်မင်မှုက ခိုင်မြဲနေဆဲ တစ်ဆင့်တက်၍မရရှိသေးဆဲ အချိန်အခါမျိုးပါ။

“ဟေး ကိုယ် ဒီမှာ ချောချောခင်”

ကျွန်မက ကိုလွင်ဦးအကြောင်းတွေး၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာစဉ် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထိပ်မရောက်ခင် ခေါ်သံကြားရလေမှ မော်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ၏ရှေ့တူရူတွင် ကိုလွင်ဦး။

“ကြည့်စမ်း...ချောမမြင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ချောလျှောက်လာတာမြင်ကတည်းက ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းပြီးဆုံဖြစ်အောင်လျှောက်လာတာ”

ကိုလွင်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခါတစ်ရံ 'ကိုယ်'နှင့်သုံးပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ 'ကျွန်တော်'နှင့် သုံးသည်။ ကျွန်မကိုလည်း 'ချော'လိုက် 'ချောချောခင်' လိုက်နှင့်...။

“ကားပါတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ပါပါတယ်ချော...ချောက လမ်းထိပ်မှာ ဆုံမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ထားပါတယ်...ဟိုမှာပါ”

ကိုလွင်ဦးက သူ၏ဇနီးပါတ်မိုးပြာရောင် လိပ်ခုံး ဗောက်(စ်)ဝက်ဂွန်ကားလေးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

ကျွန်မစိတ်က သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မလုံချင် ၊ ကျွန်မနောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က ခြေရာခံ လိုက်နေလေသလားဟု စိတ်တွင် သံသယဝင်နေမိသည်။ နောက်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အင်ယားလမ်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာသူ၊ ကားစီးလာသူများက မရှုပ်ထွေးသော်လည်း မရှင်းလင်း၊ လူချင်းကားချင်း ဆက်

နေပါ၍ ဘယ်သူ့ကို ဘာထင်ရမှန်းမသိမိ။

အမှန်က သာမန်လာရောက်လည်ပတ်ပုံမျိုးသာဆိုပါလျှင် ကိုလွင်ဦးနှင့် ယခုလို ဆုံပြီး တစ်နေရာရာသို့ ကားဖြင့်ထွက်မသွားသင့်ကြပါကြောင်း ကျွန်မသိနားလည်ပါသည်။ ဆင်ခြင်သင့်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မ၏အခြေအနေက တစ်ဦးနှောက်တည်းဆုံးဖြတ်ရန်မတန်တော့ ပြဿနာက လူတစ်ယောက်၏ အတွေးစိတ်ကူးများထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်းခက်ခဲနေလေပြီ။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်...ပြီးတော့ ချောချောခင် ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါဦး”

“အဲဒါတွေပြောချင်လို့ ကိုလွင်ဦးကို ခေါ်တွေ့ရတာပေါ့လေ။ ဒီမှာတို့လွင်ဦးရယ်”

“ဟင်...ဘာလဲချော”

“ချောကို ပေါတယ် လွယ်တယ်လို့ ထင်ရင်လည်းခံရမှာပဲ။ ကိုလွင်ဦးတိုင်ပင်ချင်လွန်းလို့သာ ချောအရံစွန့်ရတာပါ”

“ဟော ချောရယ်... ကိုယ့်သဘောကိုလည်း သိသင့်ပါပြီကွယ်... ပြီးတော့ ချောရဲ့သိက္ခာကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်နိုးပြီးသား လေးစားပြီး သားပါချောရယ်”

“ဒါဖြင့်...အဲဒီနဲ့ မနီးမဝေးလှတဲ့ အင်းယားကန်ဘေးပဲ ချောတို့ ခဏသွားထိုင်စကားပြောကြရအောင်လား”

“ဒါလည်း ဖြစ်ပါတယ်...တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြရအောင်။ နှစ်စင်းဖြစ်ဖြစ် အင်းယားလိတ်ဖြစ်ဖြစ် သွားကြမလား ချော...ဟင်”

“ဟာ...မသွားချင်ဘူး ကိုလွင်ဦး...ချောကို လူမြင်လည်း သိပ်မခံချင်ဘူး။ သူတို့လည်း မမြင်မတွေ့စေချင်ဘူး”

“သူတို့ဆိုတာက အန်တီထွေးတို့ တင်ထွန်းမြိုင်တို့ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကိုလွင်ဦး။ ဒီကဟာတွေ စိတ္တသုခမြိုင်က လူတွေကို ပြောတာ။ ကဲပါလေ...လာပါ။ ကားဆီသွားကြပါစို့”

ဗောက်(စ်)ဝက်ဂွန်ကားလေးဆီသို့ အရောက်တွင် ကိုလွင်ဦးက ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်မက ရှေ့ခုံကို နှိမ့်ချိုး၍ ကိုယ်ညွတ်ကာ

နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်ရပါသည်။ တံခါးနှစ်ပေါက်ကားဖြစ်ပါ၍ အဝင်ကော်ခဲသော်လည်း ရှေ့မှထိုင်ရဲပါ၍ နောက်ခန်းသို့ ဝင်လာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကိုလွင်ဦးက ဘာမှမပြော၊ အင်းယားလမ်းတည့်တည့်သို့ ဝင်လာပြီး တက္ကသိုလ်များ လှေလှော်အသင်းသို့ ဝင်သည့် ကတ္တရာလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး ကျွန်းတာဝန်ခံခြံရှေ့တွင် ဦးတိုက်ရပ်လိုက်သည်။

“လာ...ချော၊ ကန်စပ်က သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စကားပြောကြရအောင်”

တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်ပိုင် အင်းယားကန်မြဲကျွန်းသာ၏အရိပ်တွင် ခိုလှုံလှေ ရှိကြသူများက သည်းလှယ်ချစ်ဦးသူတို့သာတည်း။

သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသောစုံတွဲ၊ ဗာဒံပင်အောက်တွင် ပခုံးချင်းဖက်ထားသောစုံတွဲ၊ ကန်စပ်မြက်ရိုင်းပင်များ မကွယ့်တကွယ်တွင် တိတ်တခိုးနှင်းနေကြသည့်စုံတွဲ စသည်တို့က ကျွန်မအဖို့ ရုတ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပင့်သက်ဖိုစရာပါ။

ရွယ်တူရွယ်မျှ ဖြစ်ရုံမက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နှစ်လုံးသားယစ်ပလ္လင်တွင် ပူဇော်ပသရန် မြတ်နိုးကိုးကွယ်တေးတတ်ကြသည့် သည်းနုရွယ်မျိုးမဟုတ်၍ ကျွန်မနှင့် ကိုလွင်ဦးတို့နှစ်ယောက်တည်းတွဲ၍ အင်းယားရေလှိုင်းခတ်ရာကို မျက်နှာမမူချင်မိ။ သည့်အတွက်...

“နေပစေ ကိုလွင်ဦး...ချောအပြင်မှာ မထိုင်ချင်ပါဘူး။ ကားထဲမှာပဲ စကားပြောကြရအောင်လားရှင်”

သူ့ဘေးမှ မှန်ကို လှည့်တင်နေရာမှ ကိုလွင်ဦးက ပြန်ချသည်။ ကလပ်(စ)လီဗာ စသည့်နေရာများမှ ခြေကိုရုတ်သိမ်း၍ တစ်ဖက်ခုံပေါ်သို့ လှည့်တင်လိုက်သည်။ ကားဘေးသို့ မျက်နှာမူထားရာမှ ကိုလွင်ဦးက အပေါက်ငယ်များပါရှိသည့် ကူရှင်အနက်ပေါ်မှ လက်ကို ကျော်ဖက်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်ကျွန်မရှိရာသို့ ကိုလွင်ဦးက မျက်နှာမူလိုက်ပြီး...

“သဘောပါ ချော...ရပါတယ်။ ကိုယ်ဖြင့် သိပ်အံ့ဩနေတယ် ဖိုးရိမ်ပြီး စိတ်လည်းပူနေမိသေးတယ်ချောရဲ့။ ချောမှာ ဘာတွေခက်ခဲနေတယ် ဒီကိုဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာတယ်။ လက်ရှိဘာတွေဖြစ်နေတယ် နောင်ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ချောယုံယုံကြည်ကြည်

နဲ့ပြောပြပါ။ တိုင်ပင်ပါလားနော် ချော”

ကိုလွင်ဦးက ကျောင်းဆရာပီပီ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော အမေးကို မေးတတ်ပါချေသည်။

“ချောကို သူတို့စပြီးမှာတဲ့အကြောင်းက စပြောရမှာပဲ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီစိတ္တသုခမြိုင်မှာ ချောတွေ့ရ ကြုံရတာတွေ လန့်ရထိတ်ရတာတွေ သံသယ ဝင်ရတာတွေကိုပြောပြပါမယ်။ အဲ...နောက်ဆုံးတော့ ချော ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဘာတွေဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာတွေကို ကိုလွင် ဦးက အကြံဉာဏ်ပေးပေးပေါ့နော်။ ချောဆိုကို စပြီး ရောက်လာတဲ့စာက ဒီလို ကိုလွင်ဦးရဲ့”

ကျွန်မက ကျွန်မထံ ရေးသားခဲ့သည့်စာကို အလွတ်လောက်နီးပါး ရနေပါ၍ ပြန်လှန် ရွတ်ပြသလို့ ပြန်ပြောမိသည်။ သည်အိမ်တွင် တွေ့ဆုံ ရသည့် ဦးမြင့်မောင်နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ မောင်နှမအကြောင်း။ ဒေါ်ခင်မာစန်း ခေါ် ဘက်တီနှင့် သမီးလေးများအကြောင်း။ တစ်ညဦးက အရိပ်မည်း တစ်ခုမြင်ရပြီး ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွားပုံ၊ ဇာတ်လမ်းတွင် ဒေါ်လှခင် မစိန်ထွေးတို့ မည်သို့ပါဝင်ကြပုံများ။ ကိုသိုက်ထွန်း ဆိုသည့် နာမည် သစ်တစ်ခုအပြင် ဖေဖေဦးသူခကိုယ်တိုင်၏ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် နောက် ဆုံး “ဇော်၏အကြောင်း” များကိုပါ ကျွန်မက ခရေစေ့တွင်းကျ ဂယဏန လိပ်ပတ်လည်အောင် ကိုလွင်ဦးကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြန်ပြောပြပြီးသည့် နောက်တွင် ကျွန်မက နိဂုံးချုပ်အနေမျိုးဖြင့်...

“အဲဒါ ချောရဲ့ ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံပါပဲ ကိုလွင်ဦး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒေါ်ဆွေ ဆွေလတ်တို့မောင်နှမ စိတ္တသုခမြိုင်ကို ပြန်ရောက်ကြတော့မယ်။ ကိုလွင်ဦး အဲဒီတော့ ချောဆက်မနေသင့်တော့ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့ ဘဝဟာလည်း သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းနေတာပဲရင်။ ဒါကြောင့် ချော ဘာလုပ်ရမလဲကိုလွင်ဦးရယ်...ဟင်...ချော ဘာလုပ်သင့်သလဲ ရှင်ရယ်”

ကျွန်မရင်မှ တင်းကျပ်မှုများကို ဖြေလျှော့ချလိုက်ရာမှ သူက ကောက် ယူကာ သူ့ရင်မှာ သိမ်းဆည်းဝှက်သို့ထားလိုက်ရသလို ခံစားရပြီး ထင် သည်။ ကိုလွင်ဦးက သူ့ရင်ကြွက်သားများမို့မောက်လာအောင် အသက်ရှူသွင်း လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးကို လေးလေးတွဲ တွဲ ပြန်ချလိုက်သည်။

နားစွင့်သလို ခေါင်းကိုခုံပြီး ကားရှေ့ရှိရေဒီယို၏ ဧရိယာတိုင်လေးရှိရာ နေရာ သို့ အကြည့်ကို တစ်သမတ်တည်း စိုက်ကြည့်ထားပါသော ကိုလွင်ဦး၏ ခံ ညားသည့် မျက်နှာကို ကျွန်မငေးကြည့်နေမိသည်။ သူသည် တိုင်းပြည်နှင့် ချီ၍ ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် စဉ်းစားနေရသည့် နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲ အုပ်ချုပ်သူတစ်ယောက်၏ရင့်ကျက်သော သိက္ခာမျိုးနှင့် နှိုင်းစာ ရမလားပင် နက်နဲသည့်ပြဿနာတစ်ခု၏ နိဂုံးကို ရှာကြံနေပေသည်ဟု ကိုလွင်ဦးက သရုပ်ပြနေပါကြောင်း ကျွန်မမြင်တွေ့ရပါသည်။

“ချောဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ပြန်ထိုက်ပြီ...သူတို့နဲ့ လုံးဝကင်းကင်း ရှင်းရှင်း နေသင့်နေပြီပေါ့ချော”

“အင်း နော်...”

“ဒါပေမဲ့ ဦးသူခဘက်ကကြည့်ရင်တော့ သူ့ရဲ့နေဝင်ချိန်မှာ ချောမှ အနားမှာရှိမနေရင် ဘယ်လိုမှလှပနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လမ်းစ တစ်ခုရှိတာကတော့...တကယ်လို့ ချောမေမေကသာ သဘောထားကြီး မယ် လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ချောရဲ့ဖေဖေကို မော်လမြိုင်ခေါ်သွားပြီး ဟိုမှာ ပြုစုပေးသင့်တယ်...ဒီမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရှင်းရစ်ကြပစေတော့ ပေါ့။ ချောတို့သားအမိသုံးယောက်သာ စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနေသင့် ကြတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ယူဆပါ တယ်ချော”

“ကိုလွင်ဦး အကြံဉာဏ်က လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီး မလည်ပတ်ဘဲ နေတွေလတွေကို အမြဲမြင်ချင်သာမြင်နေကြရ မယ်၊ ချောရဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှကို ပြန်ပြီးစည်းလုံးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး ကိုလွင်ဦးရယ်”

“ချောရယ်...ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်”

“မေမေက သိပ်ပြီးစိတ်ကြီးပါတယ် ကိုလွင်ဦး...ဟိုကခံချိန်က သူ ဟာ ဖေဖေကို သိပ်ချစ်ခဲ့ သိပ်မြတ်နိုးခဲ့တာပဲတဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက် ကြီးစားပမ်းစားရှာပြီး ပစ္စည်းတွေဖြစ်ထွန်းလာမှ ဖေဖေကပစ်ပယ်လိုက်တော့ မေမေဟာ သိပ်စိတ်နာသွားတယ်။ ဒီ...စိတ်နာတာမှ ဒီအကြောင်းတွေ နားမှ လေသံအပြောမခံဘူး...မကြားနိုင်ဘူး...သိပ်ကို စိတ်နာနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ချော...မိန်းမတွေဟာ စိတ်နုတယ်၊ အသည်းငယ်တယ် သာ ပြောတယ်...ချစ်စရာရှိရင်လည်း ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်တတ်ကြတယ်။ စိတ်နာပြီဟေ့ဆိုရင်လည်း ပြန်လှည့်မကြည့်ချင်လောက် အောင်ကို စိတ်ကြီးတတ်ကြတယ်၊ အချစ်ကြီးရင်အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းပုံဟာ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေထက် အမျိုးသမီးပိုင်းအတွက် ပိုပြီးအကြီးဝင်တဲ့ စကားပုံပါပဲချော။ ဒီတော့လည်း...ခုနပြောတဲ့ အစီအစဉ် ဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပြန်ဘူးပေါ့။ ဪ...ဒါနဲ့ တင်ထွန်းမြိုင်တို့အိမ်နဲ့ရော ချောတာလို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါပဲပေါ့...ဖေဖေ မကောင်းတော့ အန်တီတွေကလည်း ချေးကြည့် မယ်တဲ့၊ စိတ္တသုခမြိုင်အိမ်နဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်ဘူးတဲ့ ကိုလွင်ဦးရဲ့။ တကယ်ပဲ...ဒါကြောင့် ချောဆက်သွယ်တာ သိရင် ဖျတ်ဖျတ်လူးဖြစ်ကြ မယ်လေ။ အန်တီတွေက သိတဲ့အတိုင်း ခပ်သည်းသည်းရယ်...ဒါကြောင့် တိတ်တိတ်လေးလာပြီး ခဏပဲနေ တိတ်တိတ်လေးပြန်မလို့ပါ”

“ချောတစ်ယောက်တည်းလာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...လာတာတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ။ မုတ္တမဘက်ကမ်း ထိ လိုက်ပို့ပြီး ရထားထွက်ခါနီးအထိ မေမေကတားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချောက ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ် ကိုလွင်ဦး၊ ဒီရောက်တော့ လာကြိုတယ် လေ”

“ဇော်...ဆိုတာကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဪ...ကြည့်စမ်း ဇော်လာကြိုတယ်ဆိုမှ သတိရ တယ်၊ ကိုလွင်ဦး မော်လမြိုင် လာလည်တုန်းကလေ...ချောတို့ ကျိုက် မရောသွားပါရောလား...မှတ်မိလား”

“ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ ချောရယ်”

“အဲဒီနေ့ကလေ...ကျိုက်မရော ဘုရားရှေ့မှာ ကိုလွင်ဦးနဲ့ ချောတို့ ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်လိုက်တယ်။ ချောရဲ့ပုံက ကလီယား ဖြစ်တယ်...ကြည့်နေတာပဲ ကိုလွင်ဦးကတော့ ခပ်ဝါးဝါး၊ အဲဒီပုံကိုပြပြီး ချောကိုကြိုဖို့ ဇော်ကိုလွှတ်လိုက်တာတဲ့”

“အို...ဒါဆိုချော ဒီလိုရောက်လာဖို့ သေသေချာချာအကွက်ချပြီး သူတို့

စီစဉ်ထားတာဖြစ်မှာပဲ ချော”

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ အဲဒီနေ့က ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်တာရော... ကိုလွင်ဦး သတိထားလိုက်မိသေးလားဟင်”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာတော့ မမြင်ဘူး...သတိလည်း မထားမိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်ကို ကားတစ်စင်းလိုက်နေတာတော့ ကျွန်တော် အစအဆုံး သတိထားမိတယ်၊ ကားက ဗောက်ဆောဘဲလောက်(စ်) ကား ပြာကြီးပဲ”

“ဟင်...ချောဖြင့်လုံးဝ သတိမထားမိပါဘူး ကိုလွင်ဦးရယ်”

“ဟုတ်တယ်...လူငယ်နှစ်ယောက်ပဲ၊တစ်ယောက်က ကားမောင်း တယ်...နေကာမျက်မှန်နက်တွေ ဦးထုပ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်က တောက်လျှောက်လိုက်နေတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနောက်ပိုင်းမှာ ရှုပ်ထွေးစရာပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီတုန်းက ထင်တာကတစ်မျိုး”

“ကိုလွင်ဦး ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်”

“ကိုယ်ကဖြင့် သိပ်လှတဲ့ချောကို နှစ်သက်ခွဲမက်နေကြသူတွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်ထဲက လူနှစ်ယောက်ရယ်လို့ ထင်လိုက်မိတာ”

“အို...ကိုလွင်ဦးကလည်း...”

အရေးထဲတွင် ကိုလွင်ဦး၏စကားကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွင် အနှောင့် အယှက်လိုဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်မကပင်...

“အဲဒီတော့ ချောဟာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်လမ်းမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရပြီလို့ ကိုလွင်ဦးယူဆသလဲဟင်”

“အမွေကိစ္စပဲဖြစ်မှာပေါ့ချော”

“ဟာ...ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဖေဖေမှာ ဘာမှကိုမရှိတော့ဘူး ကြိုကုန်းဘက်က အထည်စက်ရုံတွေ ပြည့်သူပိုင်သိမ်းပြီးကတည်းက ဖေဖေ မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကပဲ ဒီ စိတ္တ သုခမြိုင်ကြီးရဲ့ စားဝတ်နေရေးလည်ပတ်ဖို့ တာဝန်ယူနေရတာလို့ ဇော်က ပြောတာပဲ ကိုလွင်ဦး”

ကိုလွင်ဦး ဒုတိယအကြိမ်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ... ချောတို့သားအမိဟာ ဒီအိမ်နဲ့ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းနေကြတာပဲ။ ဘာမှလည်း လာပြီး မပတ်သက်တော့ လူကိုမုန်းစရာလည်း ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ ထိရက်စရာမရှိဘဲ ထိုင်ကြည့်နေချင်စရာကောင်းအောင် ချောလွန်းလှတဲ့ ချောကိုလည်း ဘယ်လိုလူစားမျိုးကမှ နာနာကြည့်ကြည့် ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်လိမ့်မယ်လို့ကို မထင်ဘူး။”

“အရေးထဲ ကိုလွင်ဦးရယ်... ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါဦး။ ဒီမှာ ကိုလွင်ဦး ဒါဖြင့်ရင် သူတို့ဟာ ချောကို ရုတ်တရက် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သူများ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုလွင်ဦးက မထင်ဘူးပေါ့။”

“မထင်ဘူးချော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒါ အပြင်လောကပါ ချော... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တရားဥပဒေနဲ့ လက်လှမ်းကွာနေတဲ့နေရာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးချော။ ဒါကြောင့် ချောကိုဖမ်းလားဆီးလားနဲ့ ရမ်းရမ်းကားကား နှိပ်စက် ခြိမ်းခြောက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ပါဘူး။ ဦးမြင့်မောင်တို့ဟော နည်းနည်းသတိထားပေါ့... ဒါပေမဲ့ ချောရဲ့ မောင်လေး ဖော်ကလည်း ချောဘက်ကပဲ ရှိနေမှာပါလို့ ကိုယ်တော့ယုံကြည်ပါတယ် ချော”

“ဒါဖြင့် ချောချက်ချင်းကြီး မော်လမြိုင် မပြန်သင့်သေးဘူးလို့ ကိုလွင်ဦးက ဆိုချင်တာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ချော သတိတော့ရှိစေချင်တယ်။ အခုဟာက ကိုယ့်ဘက်က အရင်သိရတဲ့ အပိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေ စိန်ဝှဲစား ‘ဒေါ်ခင်နင်းနင်း’ ဆိုတာ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နဲ့ သိပ်ခင်တာတဲ့”

“ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်အကြောင်း ကိုလွင်ဦးသိနေတယ်လား”

“ဪ... ချောကို ကိုယ်က စိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား၊ အို... စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ စကားက နည်းပါသေးတယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာ မပြောအပ်လို့သာ ကိုယ်ထိန်းထားရပေမယ့် ချောကိုပြောချင်တာတွေက တော့ ရင်နဲ့တစ်လုံးပါကွယ်။ ဒါကြောင့်ချောဟာ စိတ္တသုခမြိုင်က ဦးသုခရဲ့ သမီးလို့ တင်ထွန်းမြိုင်က ပြောပြထားဖူးတာနဲ့ ကိုယ်လည်း စိတ်ဝင်စားရသူရဲ့ ရာဇဝင်ကို လေ့လာထားမိတဲ့ သဘောပါချော”

“ပြောပါလေ”

“ဒါကြောင့် စိတ္တသုခမြိုင်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ လက်လှမ်းမကွာလှပါဘူးလေ။ လေ့လာရင် ရပါတယ်။ ကိုယ်လည်း အသေးစိတ် စုံစမ်းပါဦးမယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ချောက ကိုယ့်ဆီအနည်းဆုံး တစ်နေ့တစ်ကြိမ်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ကွန်တက်လုပ်ပါ အခြေအနေကိုပြောပြပါ ချော... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလွင်ဦး တကယ်လည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ရှင်... ချောဖုန်းဆက်ပါမယ်”

“အင်းလေ... ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ ပြန်လာအောင်တော့ ကြည့်သင့်ပါသေးတယ်။ အခြေအနေမဟန်လည်း ချက်ချင်းပြန်လို့ ရတာပဲချောရယ်။ ချောကိုတော့ စိတ်မချလှဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ညဉ့် ကိုယ့်မှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ရိုးရိုးသား သားပဲလား၊ တကယ်လို့မရိုးသားရင်လည်း ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ ဘာကိုလိုချင်လို့လဲဆိုတာတွေ ချောဘက်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်ချော။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ ကြီးကျယ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုး မရှိခဲ့ဘဲ တို့များက အတွေးလွဲပြီး ပြန်သွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း ချောရဲ့ ဖေဖေဟာ သနားစရာပါပဲနော်ချော”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလွင်ဦး၊ ချော သုံး လေး ရက်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့ ဖေဖေရဲ့ အခြေအနေဟာလည်း အားရစရာမကောင်းလှသေးဘူး၊ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ချော... ချောဆုံးဖြတ်တာ သင့်တော်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသည်ဖြစ်စေ မပြေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့တော့ ချောမမေ့ပါနဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုလွင်ဦးစိတ်ချပါ ချောရဲ့ ကိစ္စပဲ။ ချောက ဆက်သွယ်ပါမယ်ရှင်”

“ချောကိစ္စပြီးရင် ကိုယ့်ကိစ္စလည်း ပြောချင်သေးတယ်ချောရယ်... ကျွန်တော် မော်လမြိုင်တောင် ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လိုက်လာတော့မလို့၊ ကိုယ့်ရင်ကို ဝေဒနာမပေးပါနဲ့လား မိန်းကလေးရယ်...”

“ကိုလွင်ဦးကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့လို့ ချောအကြောင်းပြန်ပြီးပါပြီ နော်။”

အခုဟာက ယုံစားခင်မင်စိတ်နဲ့ မိတ်ဆွေလိုသဘောထားအားကိုးပြီး အကူအညီတောင်းမိတာပါ ကိုလွင်ဦး။ ချော ဘယ်သူ့ရင်ကိုမှ ဝေဒနာပေးချင်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလွင်ဦး ဒီလိုပဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်က နေပြီး ချောရဲ့ရင်ကို ဝေဒနာတွေပေးမှာလည်း ချောကြောက်ပါတယ်”

“အို ချောရယ်...ကိုယ့်အနေနဲ့က ဝေဒနာပေးဖို့ဆိုတာ စဉ်းတောင် မဉ်းစားမိသူပါချော။ တတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်မေတ္တာတွေဟာ စိမ့်စမ်းရေတွေ အဖြစ်နဲ့ ချောရဲ့ ရင်ကိုကြည့်လင်မြအေးစေဖို့ ပေးဆပ်နေချင်သူပါ ချောရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုလွင်ဦးနဲ့ ချောက သိပ်ပြီးကွာဟနေပါတယ်လေ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ဂုဏ်နေတွေမပါဘူး။ အကြိုးမဝင်ဘူး မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲ အော်ဟစ်ကြိုးဝါးနေကြပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကျပြန်တော့ ပတ်စန်းကွင် ဝင်လာရော။ အသိုင်းအဝန်းမပါရင် တည်ဆောက်လို့ မရပြန်ဘူး။ ဒီတော့ ဒါတွေ လိုပြန်ပါတယ်ကိုလွင်ဦး။ ကိုလွင်ဦး ချောကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချောအနေနဲ့က ဒီလောက်အလှမ်းကွာသူ တစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖက်မရွေးပါရစေနဲ့လားရှင်။ ချော ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ချော ကိုလွင်ဦးကို မချစ်ဘူး...ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချော ကိုလွင်ဦးကို ခင်တယ် လေးစားတယ်။ ဒါလောက်ကိုပဲ ကိုလွင်ဦး အနေနဲ့က လက်ခံနိုင်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ ချောကို ဆက်လက် ဆက်သွယ်ပါအကူအညီပေးပါနော်။ ဒီလိုလက်မခံနိုင်ရင်တော့ ချောထိုက်နဲ့ ချောက်ရိုပါစေတော့။ ခုလိုခေါ်ပြီး အကူညီတောင်းမိတာကိုပဲ ချောဘက်က ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပါရှင်”

“ဪ...ချောဆိုတဲ့မိန်းကလေးရယ် ကိုယ်ဟာ ဒီလောက်စိတ်ထား ယုတ်ညံ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ခုလိုချောဘက်က ကိုယ့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်တာကို ကိုယ်က ဝမ်းပန်းတသာလက်ခံပြီး အကူညီပေးမှာပေါ့ ချော။ ကိုယ့်ကိုမတုံ့ပြန်နိုင်ရင် မဆက်သွယ်တော့ဘူးဆိုတာမျိုးကတော့ ယုတ်ညံ့ လှပါတယ်လေ။ ဒီမှာချော... ဘယ်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမျိုးမှ မပေးနိုင်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်ရဲ့ရှိရင်းစွဲ မေတ္တာစေတနာတွေကတော့ မပျက်မယွင်းပဲ...အ...နဲ့ပြည့် ချောဘဝအတွက် ဖြည့်တင်းပေးချင်သူ တစ်ယောက်ပါလို့

သာ ချောဘက်က နားလည်ထားစမ်းပါတော့လားကွယ်”
“ကောင်းပါပြီ ကိုလွင်ဦးရယ်...ကျေးဇူးလည်းတင်လှပါတယ်ရှင်။ ကဲ ချောတို့ပြန်ကြမှထင်တယ်...မနက်ဖြန် မနက်က စပြီး ကိုလွင်ဦးကို ချော ဖုန်းဆက်ပါမယ်နော်”

x x x x

အခန်း (၇)

ကိုလွင်ဦးနှင့်ဆုံပြီး ပြန်အလာတွင် ကျွန်မမေမေဆီ စာရေးတော့သည်။ ဖေဖေ၏အခြေအနေက နောက်ဆုံးအချိန်မျိုးလို ဖြစ်နေသည့်ပြင် ကျွန်မကိုလည်း အားကိုးတစ်ခုလို အမှီအတွယ်ပြုနေပါ၍ လေးငါးရက်လောက် ထပ်ပြီးနေခွင့်ပြုပါရန်နှင့် သမီးကို အစစအရာရာ သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါမည့် အကြောင်းများပါရှိသည့်စာကို ကျွန်မရေးသား၍ ယနေ့ညနေပိုင်း ဇော်အပြင် ထွက်လျှင်ထည့်ခိုင်းရန် အသင့်ဖြစ်နေပါလေပြီ။

“မမချောရယ်...ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေလဲဟင်...ဇော် ဖြင့်ရှာလိုက်တာနဲ့လို့”

ဇော်က အခန်းတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်ဝင်လာပြီး ကျွန်မပခုံးကို ကိုင်၍ အပြစ်တင်သလို အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်သွားသည်ကို ဇော်က သိနှင့်နေပါ၍ ကျွန်မ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိတတ်နိုင်။

“မမချော အင်းယားကန်ဘက် သွားတယ်ဆို မောင်လှအေး ပြောတယ်”

“မောင်လှအေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဇော်”

သူ့အမေးကို ကျွန်မက မဖြေပါဘဲ ကျွန်မက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

“မောင်လှအေးဆိုတာ ဒီအိမ်မှာ အပြင်ကိစ္စပိစ္စလေးခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ဦးဦးမောင်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ပါ မမချော။ သူ့အပြင်က ပြန်လာလို့ မေးကြည့်တော့ မမချော တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက် ထွက်သွားတယ်။

အင်းယားကန်ဘက် လမ်းလျှောက်တယ်ထင်တယ်လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော် ရှာလိုက်တာ နဲ့နေတာပဲ မမချောရဲ့”

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်မက အင်းယားရေစပ်တွင် မထိုင်ပါဘဲနှင့် ကားတွင်း၌သာ စကားပြောနေပါ၍ ဇော်ရောက်လာသော်လည်း ကျွန်မနှင့် လွဲသွားရခြင်းဖြစ်ပါမည်။

“ပြောလေ မမချောရဲ့ ဘယ်သွားတာလဲလို့”
“ရည်းစားနဲ့ သွားစကားချိန်းပြောတာ”

ကျွန်မ၏ နက်နဲသော လှုပ်ရှားမှုကို ပေါ့တန်စေလိုသောသဘောဖြင့် ကျွန်မက ရယ်သံတစ်ဝက်နှော၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မမှောင်လင့်သလို ဇော်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖြစ်မလာ။ အစ်ကိုတင်ထွန်းမြိုင်တို့လို နှမ၏ ရည်းစားကိစ္စကို သရော်သောလေသံမျိုးဖြင့် ရောနှောပြော၍ ဇော်က မရယ်မော။

“တကယ်လားမမချော ဟုတ်ရင်တော့မလွယ်ဘူး”
ဇော်က မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်ပြောသည်။ ယင်းလမ်း လိုက်၍ မဟန်မှန်း သိရပြီဖြစ်သော ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြန်သည်။

“အလကားစတာပါဇော်ရယ်...မမချော ညောင်းလွန်းလို့ လမ်းထွက်လျှောက်တာပါ”

“ဇော်မယုံဘူး”
“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးတော်၊ ကျွန်မက ထောင်ကျလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ အိမ်မှာ ဒီလိုပဲ ပိတ်လှောင်ခံနေရတော့မှာလား။ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့် မရှိရတော့ဘူးတဲ့လားရှင့်”

ကျွန်မက မကျေနပ်သံမျိုးနှင့် စကားကို ဆောင့်အောင့်ပြော၍ မျက်စောင်းခဲလိုက်သော်လည်း ကျွန်မနှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေမည်သာ...။

“မမချော”
“ဟင်”

“မမချော ရည်းစားရှိသလားဟင်”
“ရှိတာပေါ့”

“တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့”

“ဘယ်ကလဲ မော်လမြိုင်ကလား”

“အင်း”

“ချောလား”

“သိပ်ချော၊ သဘောကလည်း ပြောစရာမရှိ”

“ပညာရော”

“ဒဘယ်(လ်)ဒီဂရီနဲ့၊ ပစ္စည်းကလည်း သိပ်ရှိ...မမချောကိုလည်း သိပ်ချစ်”

ဇော်မကြိုက်မှန်းသိ၍ ကျွန်မက အရွဲတိုက်၍ ဘွဲ့နှစ်ခုပိုင်ရှင်ဟု လိမ်ညာ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။ သူက ကျွန်မကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းက မှုန်မှိုင်းလာသည်။ ဆွေးမြေ့သည့် အရိပ်အယောင် သမ်းလာသည်။ မနှစ်ခြိုက် မရှုမိမိသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးပေါ်လွင်သည်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရသော ဟန်မျိုးပေါက်သည်။

မောင်နှမအရင်းဆိုပါသော်လည်း ယခုမှ ကြုံဆုံရသူချင်းမို့ ကွဲကွာနေသည့် တစ်သက်စာပုံ၍ ဇော်က ကျွန်မကိုချစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်မကလည်း ဇော်ကိုချစ်ပါသည်။ သံယောဇဉ်တွယ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဇော်တွင် မျစ်သူ ရှိနေလျှင် ကျွန်မက ယောင်းမလောင်းလေးအား ချစ်မြတ်နိုးလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။ ဇော်ကမူ ငယ်ရွယ်သူမို့ သည်သို့သဘောထားရှိဟန်မတူ ငြူစုချင်သည်။ အစ်မအတွက်အရှက်ရ၍ အခံရခက်သည့်သဘောမျိုး သူ့တွင် သက်ဝင်နေ ချေသည်။ ဇော်က အသက်ငယ်၍ အတွေးနုလေသည်

“ဪ...ဇော်”

“ပြောပါမမချော”

“မမချောကို စာတစ်စောင်ထည့်ပေးစမ်းပါနော်”

“ဘယ်ကိုလဲ မော်လမြိုင်ကိုလား”

“အေးပေါ့”

“မမချောရဲ့ ချစ်သူဆီကိုပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွဲ့...မမချောက အဲဒီလူကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ဟောဒီ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး အားအကိုးဆုံးသိရဲ့လား ရော သွားထည့်ပေး”

ဇော်က မျက်နှာစူမုပ်ပုပ်နှင့် စာကိုလှမ်းယူသည်။ စာကို မကြည့် ပါဘဲ ဆွဲယူပြီး အခန်းတွင်းမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ထွက်သွားသည့် အမူအရာက ကျွန်မစိတ်တွင် ရယ်ချင်မိပါသည်။ ကျွန်မက အိပ်နေသည့် ဖေဖေဘက်လှည့်ပြီး ဆေးပုလင်းများကိုစိစိနေစဉ် လက်မောင်းကို အရှိန် ပြင်းစွာ ဆတ်ခနဲ တုန်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသည်နှင့် ဘစ်ချိန်တည်း...

“ကြည့်စမ်း မမချောကြီး...ညာဦး ညာဦး”

ကျွန်မ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်ခါပါ၍ တစ်ကိုယ်လုံးယိမ်းထိုးသလိုရှိရပါသည်။ ဇော်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့်...

“သူ့ချစ်သူက ဒေါ်ရင်အေးတဲ့ဗျာ...ကြည့်ပါဦး။ ဟား...ဟား...ဟား...ဒီကောင်က တကယ်မှတ်လို့”

“လွတ်စမ်းပါဟယ် ဇော်ရဲ့...ဖေဖေနိုးသွားလိမ့်မယ်”

“မလွတ်ဘူး...ဘာလို့ညာတာလဲ သူ့မှာလဲ ရည်းစားမရှိတဲ့နဲ့ တကယ်နော် တကယ်မရှိဘူးမဟုတ်လားဟင် မမချော ပြော...ပြော...ခုပြော”

“ဪ...ဇော်ရယ် မရှိတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမချောတစ်နေ့မှာ လက်ထပ်မယ့်သူရှိလာမှာပဲ။ ဒီအခါမှာ ဇော်က မမချောကိုချစ်ရင် မမချောချစ်သူကိုလည်း ချစ်ရမယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်တိုးတယ်လို့ပဲ သဘောထားနိုင်ရမှာပေါ့ ဇော်ရဲ့”

“အို...မရဘူး...ဒါတော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်။ ကိုယ့်အစ်မထိရင် တော့မခံဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ခက်ပါလား ဇော်ရယ် သွားစမ်းဟယ်”

“ဪ သွားစမ်းဆိုမှ သတိရတယ်...လာစမ်းပါဦး မမချောရဲ့။ ဇော် မမချောဖို့ မှန်ဝယ်လာတယ်”

“မစားချင်ပါဘူးဟယ် ထမင်းစားချိန်နီးနေပြီပဲ”

“မရဘူး စားရမယ်၊ ထမင်းလွတ်ကိုစားရမယ်၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းက တရုတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ဆိုင်က ဝယ်လာတာ။ ဆန်ခေါက်ဆွဲ နန်းပြားကို ကြော်ထားတဲ့ မလေးခေါက်ဆွဲ။ လာပါမမချော အေးကုန်တော့မယ် လာ”

ကျွန်မ လက်မောင်းသားလေးများ ပြုတ်ပဲ့ပါသွားတော့မတတ် ဇော်က အတင်းဆွဲခေါ်ပါ၍ ကျွန်မမှာ ဒရုတ်တိုက်ပါလာသလို လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

လူချင်းကလည်း အတိုးတိုးအတိုက်တိုက်နှင့် လုံးရင်းထွေးရင်း လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ရသည်။ ဇော်၏စေတနာပြင်းထန်လွန်းပုံက ကျွန်မ၏ ရင်ကို ခံစားမှု သစ်များတည်ဆောက်ခဲ့လေပြီတည်း။

ကျွန်မနှင့်ဇော်တို့ အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားခန်းတွင် နှစ်ယောက် အတူ မလေးခေါက်ဆွဲကြော် စားနေရပါသော်လည်း ကျွန်မရင်မှာလစ်ဟာ ၍ အစာမရှိသလိုပင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေမိသည်။ ယင်းဝေဒနာ၏ မူလ ဇစ်မြစ် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မရှာဖွေတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“စားပါဦး မမချောရဲ့ မကြိုက်ဘူးလား”

“တော်ပြီကွယ် အိလယ်လယ်နဲ့ မမချော သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝယ်လာကျွေးတဲ့ ဇော်ကိုဝေ ၁ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်နှမချင်းဆိုတာ အားမနာရသလို ကျေးဇူးတင်စရာလည်း မလိုပါဘူးတဲ့ မမချောရာ ခဏနေဦးနော်”

ဇော်က စကားချည်းမပြော၊ ကျွန်မမေးစေ့ကို ဆွဲမော့၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး လှုပ်ခါပြီးမှ ရေခဲသေတ္တာရှိရာသို့ ထသွားသည်။ ကျွန်မက ဇော်၏ နောက်ကျောပိုင်းသို့ငေးရင်း အတွေးစုံတို့က ပြေးလွှား နေမိသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က သည်အိမ်တွင် ကျွန်မ၏လက်ရာခြေရာတို့ ထပ်နေခဲ့ဖူးပါသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်မမှာ ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့်သာ ကိုယ်နှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်၊ ထိုင်ထွယ်ခွင့်ပင် မရှိသလို ကျွန်မမှာ မရွံ့မရှဲနှင့်။

“ရှေ့ မမချော အဆီပြေအောင် သံပရာရည်လေး သောက်လိုက်ဦး... ဇော်ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထားတာ”

ကျွန်မကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကိုယ်တိုင်ဖျော်တိုက်သော သံပရာရည် ဖန်ခွက်လေးကိုယူ၍ မော့ကျိုက်ကာ သောက်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်...”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရှိ အကြောဆိုင်များကို စုဆုပ်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသလို ကျွန်မမှာ သံပရာရည်ငုံလျက်က ရှုံ့တွဲမဲ့သွားရသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ မမချော”

ကျွန်မ ပါးစပ်တွင်းမှ သံပရာရည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မြေချလိုက်ရပြီးမှ...

“ရှေ့ သောက်ကြည့်စမ်း”

ကျွန်မကမ်းလှမ်းသောခွက်ကို ဇော်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှမ်းယူ ကျွန်မလက်ကိုပါ ဆွဲယူ၍ သူပါးစပ်နားတော့ကာ မော့ချလိုက်ပြီး သူလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွန့်ရှုံ့သွားကာ...

“အပါးပါး ချဉ်လိုက်တာစုတ်လို့”

သူရောကျွန်မပါ ပြိုင်တူလှယ်မိကြသည်။ သွားကျဉ်၍ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ချဉ်နေဆဲ။

“တစ်ခါမှ မဖျော် ဖူးဘူး မမချောရဲ့။ သံပရာသီးတစ်လုံး ညှစ်ပြီး သကြားရည်တစ်ဇွန်းထည့်ဖျော်တာ ဇော်တစ်ခါမှမဖျော်ဖူးပါဘူး မမချောရာ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒါနဲ့တောင် ချဉ်သေးတယ်နော်... ဆားလည်းမပါဘူးမဟုတ်လား”

“သံပရာရည်ဆိုတာ ဆားထည့်ရလို့လား၊ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ခက်ပါလားဇော်ရယ်... လာမမချော ပြန်ပြင်လိုက်မယ်”

ကျွန်မက ဖန်ခွက်ယူ၍ ထလိုက်ရသည်။ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ ကြွေရည် သုတ် မတ်ခွက်ဖြူတစ်လုံးကိုယူ၍ သံပရာရည်များလောင်းထည့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာတွင်းရှိ ရေပုလင်းမှ ရေခဲရေတစ်ဝက်ခန့်ရော သကြားရည်ထည့်ပြီး ဆားပါထည့်ကာ မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ ချိုချဉ်အေးမြသော သံပရာရည်လေး ဖြစ်လာတော့မှ ဇော်ကိုလှမ်းပေးမိသည်။

“မမချော အရင်သောက်”

“သောက်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဟင်အင်း... မမချော အရင်သောက်ပြီးမှ ဇော်သောက်မယ်”

အတင်းကျွန်မ၏နှုတ်ခမ်းဝသို့ ခွက်ကိုကျွန်မလက်ပေါ်မှ အုပ်ကိုင်ပြီး တော့ပေးပါ၍ ကျွန်မမော့သောက်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မအကျန်ကို သောက်တော့သည်။

“ဟား တကယ်ကောင်းတဲ့သံပရာရည်ပဲ မမချောရယ်... မမချောနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သံပရာရည်ဆိုင်ဖွင့်ရအောင်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦးဇော်... ဖေဖေကပြောတယ်... ဇော်ကျောင်းလည်းမတက်ဘူး၊ ဆယ်တန်းလည်း မဖြေဘူးဆို”

“အလကားပါ... အဘိုးကြီးက ခပ်ပေါက်ပေါက်ရယ်”

“ကြည့်စမ်းဟယ်...ဖအေကို ဒီလိုပဲပြောရသလား”

“ဟဲ...ဟဲ...အလကားပါ မမချောရယ်။ ကြည့်ပါဦး...မျက်နှာကို ပျက် သွားတာပဲ၊ ဒီမှာ ဒါ...ဒါ...နော် မမချော”

ဇော်က လက်သန်းနှင့် လက်သူကြွယ်ကို လက်မနှင့်ဖိကွေးထားပြီး လက်ခလယ်နှင့် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကျဲကျဲထောင်၍ ကျွန်မမျက်နှာ နာသည့်တပ်ပြရင်း ပြောသည်။ ကျွန်မက သူ့ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်။

“ဘာလဲ ဒါက”

“ပိ(စ်)...ပိ(စ်)...နော်”

ဇော်က ငြိမ်းချမ်းပြေလည်ရန် ဆယ်ကျော်သက်တို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် ငြိမ်းချမ်းရေးသင်္ကေတနှင့် ကျွန်မကို ပြသပါကြောင်း ယခုမှ ကျွန်မသဘော ပေါက်ရသည်။

“ဒီမှာဇော်...ဘာလို့ကျောင်းမတက်တာလဲ”

“တက်ပါတယ်...ကျောင်းကမှ လက်မခံတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျလို့လေ”

“ဆက်မဖြေတော့ဘူးလား”

“အပြင်က တစ်ခါဖြေတယ်...မအောင်ပြန်ဘူး”

“ဒီနှစ်ရော”

“ကြိုးစားလျက်ပါ”

“အလကား...ညာတာ...ဘာကြိုးစားလျက်ပါလဲ။ မမချောရောက်မှ ဇော်နဲ့စာနဲ့ တွဲနေတာ တခါမှမမြင်ဖူးသေးဘူး”

ဇော်က ဘာမှပြန်မပြော မျက်နှာကပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်...

“ကိုယ့်မိဘကလည်း ထားနိုင်လျက်သားနဲ့ ဇော်ရယ်... ကြိုးစားစမ်း ပါ။ ဆရာဝန်တို့ အင်ဂျင်နီယာတို့ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လောက်များကောင်း လိုက်မလဲလို့”

“မမချောက တကယ်ဖြစ်စေချင်တယ်လား”

“ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ဇော်ရယ် ဘာယုံနယုံပြောပါလိမ့်။ မမချောဘဝက တက္ကသိုလ်ပညာကိုဆက်ယူဖို့ တစ်နှစ်သာကျသေးတဲ့ ဆယ်တန်းကို ဆက်ပြီး

ဖြေချင်ပေမယ့် မဖြေနိုင်တဲ့ဘဝမျိုး။ ဇော်တို့ကဆို... အစစ ပြည့်စုံနေတာ။ ကိုယ့်မောင်လေးတစ်ယောက် ပညာတတ်ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ယူချင်စရာကောင်းလဲ”

“ပညာမတတ်လည်း နေပါစေတော့”

“အတွေးလွန်နေပြီဇော်... ပညာဆိုတာ မိမိကိုယ်အတွက် လိမ္မာ ကျွမ်း ကျင်မှု အပိုင်းပဲ။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အလုပ်မရလွယ်တာကို ယိုးမယ် ဖွဲ့ပြီး ပညာမယူရင် နောင်ခက်တော့ ကိုယ်သာခက်ရမှာ။ အလုပ်ကောင်း ပေါ်လာမှ ထပြီး ပညာယူမယ်ဆိုလို့လည်း ဖြစ်တာမှမဟုတ်ပဲ။ အလုပ် ရှားတာက တစ်ပိုင်း၊ ကိုယ့်ဘက်က သက်လုံကောင်းဖို့ အတတ်ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်စွမ်းအားရှိတဲ့ အသိပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဒုလ္လဘလိုပဲ ကြုံရပဲပါတယ် ဇော်။ အခြေအနေပေး တုန်း ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တက်လမ်းကို ရယူနိုင်စွမ်းရှိအောင် ကြိုးစားစမ်းပါလား မောင်လေးရယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် မမချော...အလုပ်မလွယ်လို့ ပညာကို အားမကိုး ချင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ လူငယ်တွေတော်တော်များနေတယ်။ မမချောရဲ့ စကားကို ဇော်နားဝင်ပါတယ်...ဇော် ကြိုးစားပါမယ်။ မမချောရဲ့စကား ကို လေးစား နားခံပါတယ်ဆိုတာပြချင်လို့ကို ဇော်ကြိုးစားပါမယ် မမ ချောရယ် မေမေတို့ကလည်း ပြောထားပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ...မင်းမမပြောတာ နားထောင်...ရင်းနှီးအောင်နေတဲ့”

“မောင်နှမချင်းပဲကွယ်...ရင်းနှီးအောင်နေပါလို့ ပြောဖို့လိုသေးလား”

“ဪ မမချောရယ်...တချို့ဆို အဲဒီလိုမောင်နှမမျိုးချင်းကို သူ့ အမေ ကိုယ့်အမေတွေက ခေါ်တာမကြိုက်ကြဘူးမဟုတ်လား”

ဇော်စကား မှန်ပါသည်။ ကျွန်မမေမေကိုယ်တိုင်ကပင် ဖခင်ထံ သွား မည် ဆို၍ မတတ်သာသဖြင့်သာ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ ‘သူတို့တွေ’ နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါဟု တဖွဖွ မှာလိုက်ရှာသည်။

“သူတို့ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်...ဇော်”

“မနက်ဖြန်ညနေလောက်ပြန်ရောက်မယ်လို့ ဖုန်းလာတာပဲ”

ဆစ် ❖ ကလျာဝိသုသိပ္ပံ

“ပစ်စုတယ်မထင်ရင် မေးချင်တယ်...ဇော် မေမေနဲ့ဦးမြင့်မောင်ဟာ ဘယ်အရပ်ကို ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲဟင် ဇော်...စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့လား”

“ပြောရင် မမချောယုံချင်မှယုံမယ်...ဇော် တကယ်မသိဘူး မမချော၊ သွားတဲ့အရပ်က မော်လမြိုင်ဆိုတာပဲသိတယ်”

“ဒီလိုဘဲ ခဏခဏသွားကြတာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မော်လမြိုင်သွားကြတာကများတယ်...တခြားလည်းသွားတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ စစ်စုတယ်လို့မထင်ရင်...”

“ဟာ...ရပါတယ် မမချောရယ်...မမချော စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပဲ။ ဟိုညက မမချောအခန်းမှာ လူမည်းမည်းတစ်ယောက်လာကပ်တယ် ဆိုတာ ဇော်ဖြင့် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီလိုလည်း တစ်ခါမှကို မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခုညဘက် ဇော်ဘယ်မှမသွားတော့တာ”

“ကျေးဇူးပဲပေါ့ဇော်”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီညက မမချော ဇော်နဲ့ ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ရင် ကောင်းမှာ၊ လက်မှတ်တစ်စောင် အလကားပိုနေတယ်။ ဇော်နဲ့ဦးဦး မောင်နဲ့ ကြည့်ဖို့ဝယ်ထားတာ...သူက ရုတ်တရက်ခရီးထွက်ရလို့ ဇော်တစ်ယောက် တည်း ကြည့်ရတာပါ”

ဇော်နှင့် ကြည့်ကြည့်လင်လင် နေမိရာက စိတ်၏သုခ မဖြစ်ရုံမက ခရုအိမ်လိုလိမ်၍ ရှုပ်ထွေးနေသော စိတ္တသုခမြိုင်၏ယနေ့ ပြဿနာများက ကျွန်မ၏ အသိအာရုံတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်တော့သည်။

ညနေစာကို စားမကောင်းသော မလေးခေါက်ဆွဲနှင့်ပင် ပြီးစီးလိုက်ရသည်။ ဇော်နှင့်စကားပြောဆိုလျက်ကပင် ဖေဖေရှိရာအခန်းသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။

သားသမီးဟူသည် ကြီးလေ မိဘနှင့်စိမ်းလေ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ သမီးများထက် သားများက ပို၍ မိဘနှင့်အနေဝေးတတ်ကြသည်။ ဇော်က သည့်ထက် သာလွန်ကပ်ရသည်။ ဖေဖေနှင့် အနေစိမ်းလှပါချေသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထင်က ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်အနေနှင့် ဖေဖေနှင့်ဇော်ကို စိမ်းစေအောင် ဝေးစေအောင်ကြံဆောင်ဖန်တီးထားလေသလားပင်...။

“ဇော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ...ဟင် မမချော”
ဖခင်အတွက် ကူညီပေးရမည်ကို တိုက်ရိုက်မမေးပါဘဲ ကျွန်မမှ တစ်ဆင့်ဇော်က မေးလေသည်။

“နေပစေဇော်၊ ဖေဖေအတွက် ညနေစာကို ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်နဲ့ မြူစွမ်းနဲ့ လုပ်ပေးဖို့ ပြောထားတယ်။ ခဏနေရင် မစိန်ထွေးလာပို့ပါလိမ့် မယ်။ မမချော ဖေဖေအနားမှာပဲ နေလိုက်ဦးမယ် ဇော်အပြင်မှာ သွားနေပါလားကွယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘာတာဝန်မှ မရှိပါဘူးဇော်”

ဇော်က ယင်းအခန်းကျဦးလေးထဲတွင် မနေချင်ပါသော်လည်း ကျွန်မနှင့် ခွဲထွက်သွားချင်ပုံမရ။ အစဦးစားရခက်နေသလိုရှိရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထ၍...

“ကိစ္စပြီးရင် အပြင်လာနော် မမချော၊ မမချောပျင်းနေမှာ စိုးတာနဲ့ ဇော်က အပြင်လောင်ထွက်မလည်ဘူး၊ အခုတော့ ဇော်ကပျင်းနေရပြီ”

“ဪ ဇော်ရယ် သွားချင်တဲ့လမ်းရှိရင် သွားစမ်းပါ”

ဇော် ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အမူအရာများကို ကျွန်မက မကြိုက်ချင် ကျွန်မက ကျွန်မအတွက်မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေဘက်က ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သားအဖ ကြားတွင် ကျွန်မက အားနာသလို။ အမှန်က ကျွန်မနေနှင့် အားနာစရာ မဲတင်းစရာဘာမှ မလိုပါ။ ဇော်နှင့် ကျွန်မက ဖေဖေအတွက် ရာထူးတူ...။

သည်အိမ်၏နေထိုင်မှုကို ကျွန်မက မရွံ့မရဲ အလန့်လန့်အထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြာဝေနေမိသည်ကို ဇော်၏ဂရုစိုက်မှု အရေးထားနေရာပေးမှုများက ဖျက်ချေစေသည်။

ဇော်သည် ကျွန်မကို အရိပ်ကြည့်နေသည်သို့ပင် ဂရုစိုက်လှပါချေသည်။ ညနေက ကိုလွင်ဦးနှင့်စကားပြောသည်ကို သူ မတွေ့ မသိ၍ တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်မစိတ်တွင်လည်း ဇော်အပေါ်၌ နေ့ရက်နာရီနှင့် အမျှ သံယောဇဉ် တွယ်မိ ချစ်ခင်မိပါလေပြီတည်း။

မစိန်ထွေးလာပို့သော မြူစွမ်းနှင့် ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်များကို ကျွန်မက ဖေဖေအား ခွဲပေးနေမိသည်။ ဖေဖေမှာ လူကိုယ်ပါ မလန်းဆန်းရုံမက စကားပြောလျှင်လည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ပြန်ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဖေဖေ၏ အခြေအနေက ယခုလိုပင်ကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက်ဖြင့် နာတာရှည်

ဘဝမျိုးဖြစ်နေနိုင်စရာ ရှိပေသည်ဟု ဒေါက်တာအောင်ဆန်းဝင်းက ကျွန်မ အားပြောပြပါသည်။ အရက်လွန်သောက်သူတို့၏ နေဝင်ချိန်က ကြောက် ရောကောင်လှပါစေသည်။

ဒေါက်တာ အောင်ဆန်းဝင်းကလည်း တော်ရှာပါ၏။ စေတနာနှင့် ဂရုစိုက်၍ ဆေးလိုက်သည်။ ခက်သည်က ကျွန်မ၌ငွေမရှိတော့ နေ့စဉ်ပင် လျှင် တစ်နေ့နှစ်ဆယ်ကျော်ငွေကို ကျွန်မ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ကျွန်မ ထွင် ငွေလေးတစ်ရာကျော်သာ ပါလာသည်။ သည့်ထက်လည်း မေမေက ဦးပေးသည် မဟုတ်။ ကျွန်မအနေနှင့်လည်း သူဌေးမိသားစုအိမ်သို့ လူမမာ ကြည့်ရှုရန် ခေတ္တရောက်လာရသူဖြစ်ပါ၍ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှ ငွေစိုက်ထုတ် ထာ ကုသပေးရပေလိမ့်မည်။ လုံးဝမထင်မိခဲ့။ တွေးပင်တွေးစရာ မလို ခဲ့ပါ။ ကျွန်မလာစဉ်က စိတ်ကူးနှင့် စိတ္တသုခမြိုင်၏လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များ က သွင်သွင်ဆန့်ကျင်လွန်းလှပါ၏။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနှင့် ကြာရှည်နေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့လက်သို့ ဖေဖေကိုပြန်အပ်ကာ ကျွန်မ၏ အိမ်ရှိရာသို့ ကျွန်မ မချပြန်ရပါလေမည်။ မပြန်မိသာ ကျွန်မ၏ ရင်မှ သံသယစိတ်များရှင်းလင်းသွားစေမည့်ဖြစ်ရပ်များ ကြုံတွေ့ခွင့်ရနိုင် ပါစေဟုသာ ကျွန်မဆန္ဒရှိပါသည်။

ပြီးခဲ့သောရက်များက ကျွန်မ သည်မျှစိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်ခြင်း မရှိသေး။ ယခုမှ ဇော်၏ဂရုစိုက်မှု အရေးပေးမှုများကလည်း ပိုမိုလွန်ကဲလာသည်။ ကိုလွင်ဦး၏ အားပေးမှုကလည်းကျွန်မအတွက် အင်အားသစ်တစ်ရပ်ပါပင်။ လက်တစ်လှမ်းတွင် ကိုလွင်ဦးရှိ၍ အနီးကပ်တွင် ဇော်ရှိနေမှ ကျွန်မ စိုးရိမ် ခြံ့ထိတ်နေစရာမလိုဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အားတင်းမိသည်။

ဇော်ကို ကျွန်မယုံသည်။ သူသည် သူမိခင်နှင့် ဦးလေးတို့က ကျွန်မပေါ်တွင် မကောင်းသော စိတ်ထားနှင့် တစ်ခုခုကြံစည်သည့်တိုင် ဇော်ပါဝင်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ တထစ်ချ ယုံစားမိပါ၏။ ဇော်၏မျက်ဝန်းလေးများသည် အစ်မဖြစ်သူ ကျွန်မ အား ချစ်ကြည်ညိုခြင်း၊ လေးစားမြတ်နိုးခြင်း၊ သနားကြင်နာခြင်းစသော ကောင်းမြတ်သည့်စေတသိက်များသာ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်၍ ပေါ်ပေါက်

ဖြစ်ထွန်းသည်ဟု ကျွန်မခိုင်မာစွာ ယုံကြည်စိတ်ချမိပါသည်။

“သမီး...ကြီး”

ဖေဖေက ကျွန်မအား ‘ကြီး’တစ်လုံး အမြဲထည့်၍ ခေါ်နေသည်။ လေးပင်အားရစွာဖြင့် အားကိုးတကြီးလေးသံမျိုးဖြင့် ခေါ်လေ့ရှိပါ၏။ ဖေဖေ၏ ခေါ်သံသည် ကျွန်မ၏ရင်ကို နှင့်စေသည်ကအမှန်။ ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့မှု လေလား၊ ကြေကွဲအားငယ်မှုလေလားဖြင့် ကျွန်မ မခွဲခြား တတ်နိုင်...။

“သ...မီးကြီး”

“ရှင်...ဖေဖေ...ပြော...ပြောပါ”

ဖေဖေ၏အသံကိုစိတ်မှ သရုပ်ခွဲနေမိသည်နှင့်ကျွန်မက ရုတ်တရက် မတုံ့ပြန်မိ။ ဖေဖေထပ်၍ခေါ်လေမှ အမောတကော ထူးရသည်။

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဟုတ်တယ်...သူ့နာမည် ဘုန်းရှိန်”

ဖေဖေက ခက်ခဲသော ပြဿနာတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို ယင်းအမည် ကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီးမှ...

“အဲဒီ...ဘုန်းရှိန် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ရှင်...”

“သမီး...သမီးကြီး...သူ့...သူ့ကို သိလား”

“ဟင့်အင်း ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူး။ ဖေဖေအသိလားဟင်... ဘုန်းရှိန်ဆိုတာ”

“အေး ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်သမီး သူ့ကိုသိမှဖြစ်မယ် ပြန်စဉ်းစား စမ်းပါဦး”

“ဪ ဖေဖေရယ်...ဖေဖေရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်က သမီးထွက် သွားရတာလည်း ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတာ ဖေဖေမမေပါနဲ့လေ ဒီတုန်းက သမီး ကလေးဘဝနဲ့ပါ”

“အင်း...ဖေဖေကလည်းမကောင်း သမီးအမေကလည်း သိပ်စိတ် ကြီးတော့ ကြားက...ကြားက ငါ့သမီးကြီး ဒုက္ခရောက်ရတာ”

“အို ဖေဖေရယ်...ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ ပြီးပြီပဲ၊ လွန်ခဲ့ပြီပဲ။ ဪ...မျက်ရည်တွေတောင်ကျလာပြီ”

ဝမ်းနည်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရှာသော ဖေဖေ၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို ကျွန်မက လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် ယုယုယယသုတ်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေ...

“အမှန်တော့...ဖေဖေရဲ့သမီးကို ဖေဖေတကယ်ချစ်ပါတယ်။ ငွေမက်တဲ့ ဟာမတွေရဲ့”

“အို...တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ၊ ဖေဖေသမီးကိုချစ်လို့ ...သမီးကလဲ ဖေဖေပစ်ထားတာတောင်မနေဘဲ လိုက်လာပြုစုနေပြီပဲဖေဖေရယ်”

“ပစ်မထားဘူး...ပစ်မထားဘူး၊ ဖေဖေစိတ်မှာ သမီးအတွက် အမြဲပူတယ်-အမြဲလွမ်းတယ်”

ယင်းစကားများကို ကျွန်မကရပ်တန့်စေလိုလှပါပြီ။ လမ်းလွှဲပစ်ချင်မိပါပြီ။ သို့ပါသော်လည်း ယခုမှ သတိရစပြုလာသော ကိစ္စတစ်ခုမို့ ဖေဖေက အားသွန်ခွန်စိုက် ရှိနေသည်။ ထိန်းမရတော့။ ဖေဖေကပင်...

“ဘုန်းရှိန်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီထဲမှာ သမီးလည်း ပါတယ်”

“သမီးက ဘယ်လိုလုပ်ပါနိုင်မှာလဲဖေဖေရယ်၊ ကဲပါ...ဒါတွေမစဉ်းစားပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး...သမီးပါတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်... တကယ်သေချာတယ်”

ဖေဖေအားတက်သရောပြောနေပါသော်လည်း ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဝါ။ ယင်းစကားစုကို ရပ်တန့်စေလိုရာမှ ဖေဖေက မရပ်နိုင်ပါ၍ ကျွန်မသက်ပြင်းသာချလိုက်မိသည်။

“ဖေဖေစိတ်မှာ ရေးရေးသာပြန်ပေါ်တယ်...ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ အဲအဲ...ဒီ ကိုဘုန်းရှိန်ကို ဖေဖေတွေ့ချင်တယ်”

“သူက ဘယ်မှာနေလို့လဲ၊ ဖေဖေဆန္ဒရှိရင် သမီးသွားလိုက်ခေါ်ပေးပို့မယ် ဖေဖေ”

“ဘုန်း...ဘုန်း...ဘုန်းရှိန်၊ သူဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဘယ်မှာနေပါလိမ့်၊ သမီး...သမီးမသိဘူးလား”

“ဪ...ဖေဖေကလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ညည်းညည်းညါညါ ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ သူ...သူနဲ့တွေ့ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်... သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ဦးဘုန်းရှိန် ဆိုတဲ့နာမည်ကို သမီးထက်စာရင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့၊ ဇော်တို့က ပိုပြီးသိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဖေဖေ။ သူတို့ကို မေးကြည့်...”

“အား...အား...မ...လုပ်နဲ့၊ သူတို့မပါဘူး၊ သူတို့မသိဘူး...”

ကျွန်မ၏စကားမဆုံးမီ ဖေဖေက လက်ကားယား ခြေကားယားဖြင့် အတင်းဝင်တားသည်။

“သူတို့မသိဘဲနဲ့ ဖေဖေအလုပ်တစ်ခုလုပ်ထားတယ်ထင်တယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“သမီးတို့နဲ့ ပတ်သက်တယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“ကြာပြီထင်တယ်”

“ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ မပေါ်ခင်ကလား”

“မဟုတ်ဘူး...အင်း မပြောတတ်ဘူး၊ သမီးတို့ မရှိမှထင်တယ်”

ကျွန်မဘာမှ ဆက်မမေးမိတော့ပါ။ ဖေဖေ၏ “ထင်တယ်” ဇာတ်လမ်းက စလယ်ဆုံးအားလုံး “ထင်တယ်” နှင့်ပင် ဇာတ်သိမ်းပါလိမ့်မည်။ ဖေဖေ၏ အသိဉာဏ်က အမှန်သို့ ဦးတည်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ လမ်းတစ်ဝက်တွင်ပင် လစ်ဟာကွယ်ပျောက်သွားသလိုရှိပါ၍ ကျွန်မက ဖေဖေ၏စကားစကို ပြန်မကောက်လိုတော့ပါ။ ဖေဖေ၏ စကားနောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝသော အကြောင်းအရာများ ရှိကောင်းရှိနေမည်ဖြစ်ပါသော်လည်း ကျွန်မလုံးဝ စိတ်မဝင်စားမိတော့။ “ဖေဖေ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းများ” တွင်သာ ကျွန်မ၏ ပြုစုမှုစေတနာကိုသာ ပေးဆပ် လိုပါသည်။ တခြား ကျွန်မတွင် ဘာမှ မျှော်လင့်ခြင်းမရှိပါ။ သိလိုခြင်းလည်းမရှိပါ။

ဖေဖေကမူ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားခြင်းရှိမနေသည်ကို အားမလိုအားမရ ဟန်မျိုး ဖြစ်ထွန်းနေပါသည်။ သူသည် အစား၌ပင် အာရုံမဝင်စားတော့။

ယင်းအတွေးကို ဖြစ်မြောက်အောင် အကောင်အထည် ဖော်နေသည့်ဟန် မျိုးဖြင့် နဖူးကြောများရှုံ့နေအောင် နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသည်။ ခက်ခဲသည့် သဏ္ဍာန်မျိုး ရှိနေပါကြောင်းကိုလည်း သိသိသာသာ ကျွန်မမှာ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာပါ၍ ဖေဖေ့ကို သနားမိရပါတော့သည်။

ဖေဖေ့ကို ကျွန်မတို့သားအမိ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပြီးသည်မှ ယနေ့ အထိ ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ဖေဖေ၏ဘဝသည် အစိတ်အပိုင်း များလွန်းခဲ့ပုံ ရသည်။ အဖြစ်အပျက်စုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ပုံရသည်။ ဇနီးသစ်များနှင့် ဦးမြင့် မောင်တို့လို သူတို့နောက်မှ အဆွယ်အပွားများအားလုံးသည် ဖေဖေ၏ ဦးပွားရေး၊ လူမှုရေးမှအစ လုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို အများသိသည် လည်း ရှိမည်။ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ထားသည် လည်း ရှိပေမည်။ ယင်းကိစ္စအများအပြားထဲမှ တစ်ခုသော အကြောင်းအရာ ကို ဖေဖေက တွေးမျှော်ရင်း ဖော်ထုတ်နေဟန်ရှိပါ၏။

“ဪ...ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်”

x x x x

အခန်း (၈)

“မမချော...မမချော”

“ဟယ်...ရွှေစင်နဲ့မေခင်လေးတို့ပါလား”

ကျွန်မထံသို့ ဂါဝန်ဖြူလေးများ တလူလူလွင့်အောင် ပြေးလွှားရင် ခေါ်လိုက်သည့် အသံလေးများက ချစ်စဖွယ်ပါပင်။

“ကျွန်မ၏ညီမလေးများ” ကို ကျွန်မပြေးဖက်ရင်း...

“ဘာလို့အရမ်းပြေးနေကြတာလဲကွယ်၊ လဲပြီရင်ဒုက္ခ”

“မေခင်တို့ စကားနေကြတာပါမမချော”

အငယ်မလေး မေခင်သုခက 'ကစား'ကို ပြောင်းပြန်လုပ်၍ 'စကား' နေကြတာပါဟု ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍ပြောသည်။ ပိုးစားနေသော သွားမဲလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်ပါသော မေခင်သုခလေး၏မျက်နှာမှာ ပါးချိုင့် လေးနှင့်ညို့ နုနယ်၍ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။ အကြီးမ ရွှေစင်သုခက လည်း တစ်မျိုးချောပါ၏။ ကျွန်မဖေဖေနုငယ်စဉ်က မျက်နှာကျပ်မျိုးပါပင်။ ဖေဖေ သည်လည်း လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ရုပ်ချော၍ ဥစ္စာပေါ်ခြင်း သည် စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏အပေါ်ကို လွှမ်းမိုးသွားတတ်သည့် သဘောရှိပါကြောင်း ဖေဖေသတိမမမိခဲ့၍သာ ယခုလို ဘဝမျိုးနှင့် ဆုံကြုံ ခဲ့ခြင်းပါ။

“မမချော...ရွှေစင်တို့အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“နေပါစေရွှေစင်ရယ်၊ မမချောတို့ ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး စကားပြောကြ ရအောင်ပါလေ”

ပန်းခြံတွင်းရှိ ပိတောက်ပင်အောက်မှ ခုံတန်းလျားကို ညွှန်ပြပြီး

ကျွန်မက မေခင်သုခလေးကို ကောက်ချီ၍ပွေ့ထားလိုက်မိသည်။

“လာပါ မမချောရဲ့... မေခင်တို့အိမ် လိုက်ခဲ့ပါ”

“လိုက်ပါရမနေဘူးကွယ်... မေခင်တို့ ရွှေစင်တို့ရဲ့ မေမေ ဒေါ်ခင်မာစန်း ထာ မမချောလိုက်လာရင် ဧည့်ခံစကားပြောနေရတော့ အားနာစရာကြီး ဝါကွယ်”

ထာလေးများကို ပြေလည်အောင်သာ ပြောရသည်။ အမှန်က ကျွန်မ ဒေါ်ခင်မာစန်းနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဤအမျိုးကမ်း၏ အမူအရာကို ကျွန်မ မနှစ်ခြိုက်ပါ။

“မေမေရုံးသွားတာ ကြာလှပြီမမချောရဲ့၊ ရွှေစင်တို့က ကျောင်းပိတ် ထားတယ်၊ အိမ်မှာပျင်းလည်း ပျင်းတယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် စိန်ပြေးရင်း မမချောကိုလာခေါ်တာ”

“အို... နေခင်းဆို ရွှေစင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းလား... တခြား အဖော် မရှိဘူးလားဟင်”

ဒေါ်ခင်မာစန်းမှာ ရုံးအမှုထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်မယခုမှပင်သိရသည်။ ကျွန်မ၏ အမေးကို ရွှေစင်သုခက ရေလည်စွာ ဖြေကြားသည်။

“အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ မမမြရိက ပြည်သူ့ဆိုင်သွားတယ်... ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လည်း ဆက်ပြီးသွားဦးမယ်တဲ့၊ အကြာကြီးနေဦးမှာ”

“ဦးသိုက်ထွန်းကြီးလည်း မရှိဘူး”

ရွှေစင်သုခပြောအပြီးတွင် မေခင်သုခက စကားဝင်ထောက်ပါ၍ ကျွန်မက ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကြားဖူးပါသော ယင်းအမည်ရှင်ကို သိလို သည်နှင့်...

“ဦးသိုက်ထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် မေခင်”

“ဟို... ဟို... မေမေရဲ့...”

လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ မဖြေတတ်သလို ရှိနေပါသော မေခင်၏ အခက်အခဲကို ရွှေစင်က ဝင်ကူညီသလို သွက်လက်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ဦးသိုက်ထွန်းဆိုတာ မေမေရဲ့... မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေပါတဲ့ မမချော၊ သူလည်း မရှိဘူး၊ မော်လမြိုင်သွားတယ်၊ လာပါ... မမချောရယ်။ ရွှေစင်တို့

အိမ်ကိုလိုက်လည်ပါနော်... နော်”

ဦးသိုက်ထွန်းဆိုသူကလည်း မော်လမြိုင်သွားချေသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ မော်လမြိုင်နေ ကျွန်မကို ရန်ကုန်သို့ ယူထားပြီး သူတို့တစ်တွေ မော်လမြိုင် တွင် ဆုံကြလေရောသလား။

“ဦးသိုက်ထွန်းဆိုတာက ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဟူသောကိစ္စတစ်ခုလည်းကို သိလိုစောဖြင့် ကျွန်မမှာ ရွှေစင်တို့၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်မိပါသည်။

စိတ္တသုခမြိုင်မျက်နှာစာ၏ နောက်ဘက်သို့ရောက်လာကြပြီး ခြံစည်း ရိုးနှင့် သစ်သားတံခါးတစ်ခု ခြားနားထားသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂျက်ဖွင့်ပြီး သား သစ်သားတံခါးကို ကျော်လွန်ပြီးသည်နှင့် ရွှေစင်သုခက တံခါးပြန် ပိတ်၍ သံကန့်လန့်ကို လျှို့ဝှက်လိုက်သည်။ သော့မခတ်၊ စိတ္တသုခမြိုင်၏ ကျောဘက်နံရံတွင်ကပ်၍ ဆောက်ထားပါသော်လည်း ဒေါ်ခင်မာစန်း၏ စံအိမ်က သီးသန့်လိုဖြစ်နေပေသည်။ လမ်းကြားနှင့် လမ်းသွယ်၏ထောင့် တွင် တည်ဆောက်ထားပါ၍ ဒေါ်ခင်မာစန်း၏အိမ်မှ အထွက်အဝင် အတွက် သီးသန့်လမ်း ရှိနေပေသည်။

တိုက်တွင်းရှိ ပရိဘောဂများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်မကောင်း ဖြစ် မိသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများက သစ်လွင်နေဆဲဖြစ်ပါသော်လည်း ဒေါ်ခင် မာစန်း ဖေဖေပေါ်တွင်ထားရှိသည့် မေတ္တာတရားက ယိုယွင်း ပျက်စီး နေလေပြီတည်း။

“ထိုင်ဦးနော်... မမချောကို ရွှေစင် ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်”

“ဟေး... ရွှေစင် မဟုတ်တာ နေပစေ မမချော မနက်က သောက်ပြီး ပါပြီ၊ အလကား လက်အပူတွေဘာတွေ လောင်ကုန်မယ်”

“ရပါတယ်... မမမြရိ မရှိခင်က ရွှေစင်က ထမင်းတောင် ချက်ရတာပါ မမချောရဲ့၊ ကော်ဖီဖျော်ရတာလောက်တော့ အပျော့ပဲ”

ရွှေစင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်နောက်ဖေးခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကျွန်မက သိလိုသဖြင့် ကျွန်မအနားတွင် ကျန်ရှိနေရစ်သော မေခင်လေးကို ပေါင်ပေါ်ပွေ့တင်ပြီး...

“ညီမလေးတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ခေါ်တာ မကြာသေးဘူးလား”

သိမ် ❖ ကလျာဠိသိပ်

“ဟုတ်ကဲ့...အရင်က မခေါ်နိုင်ဘူးတဲ့...။ မေမေလခက မလောက်ဘူးတဲ့... ဖေဖေကလည်း တစ်ပြားမှမပေးဘူးတဲ့။ မေမေကပြောတယ် ညည်းတို့ အခွေသားဆို ငတ်ပြီတဲ့၊ ဦးလေးဦးသိုက်ထွန်းကြောင့် မေခင်တို့ ကျောင်းနေရတာ ထမင်းစားရတာတဲ့”

ဖခင်နှင့် သမီးလေးများ၏မေတ္တာကို ပိုင်းဖြတ်ခွဲခြားထားပါသော ဒေါ်ခင်မာစန်း၏စကားများကို ကြားရသည်နှင့် ရွံ့မုန်းမိပါ၏။ ကျွန်မက ဘာမှမချေပလို၊ နားမသွင်းလိုတော့ပါ။

“လာ... မေခင်၊ နောက်ဖေးမှာ ရွှေစင်ကော်ဖီဖျော်နေတာ သွားကြည့်ကြရအောင်”

မည်သူမှမရှိပါ၍ ကျွန်မက မေခင်လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ရဲရဲတင်းတင်း ဖင် အတွင်းခန်းသို့ဝင်လာမိသည်။ တိုက်က မကျယ်ဝန်းလှ၊ မင်းလမ်းသဖွယ် အလယ်က ခြားပြီး ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခုရှိသည်။

“ဒါ မေခင်တို့ညီအစ်မ အိပ်တဲ့အခန်းပေါ့မချောရဲ့”

မေခင်သူခက ဇာခန်းဆီးလေး လှစ်၍ ပြသည်။ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ဟောင်းလေးတစ်လုံးနှင့်၊ ဤလူမမယ်ကလေးများနှင့် မိခင်ဖြစ်သူက အတူမအိပ်ရကောင်းလား ဟူသောစိတ်ဖြင့် ကျွန်မက...

“မေခင်တို့မေမေက တခြားအိပ်တယ်လား”

ကျွန်မအမေးဆုံးသည်နှင့် မေခင်သူခက တစ်ဖက်ခန်းဆီးကို လှစ်ပြသည်။ ဖော်မိကာကပ်နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပုလေး...

“ဒါက... မေမေနဲ့ ဦးဦးသိုက်ထွန်းအိပ်တာ”

“အို...”

ကျွန်မက လန့်၍အော်မိမလိုရှိရသည်။ ခုတင်ဘေးမှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ကျော့နေအောင်ပြင်ထားသော ဒေါ်ခင်မာစန်းနှင့် ကိုင်းနက်မျက်မှန်တပ်ထားသော တိုက်ပုံဝတ် အမျိုးသားတစ်ဦးတို့ တွဲရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထောင်ထားသည်။

“အို... ဘယ်လိုလဲ၊ ဖေဖေရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာနေပြီး ဖေဖေနဲ့လည်း ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်းမရှိဘဲနဲ့ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြောင်ယူထားပါလား”

ဒေါ်ခင်မာစန်း၏အဖြစ်ကို မေခင်သူခလေးက တိကျစွာနားလည်ရိပ်စားမိပုံမရှိ။

“မမချော... ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေပါ။ ရွှေစင်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မနှင့် မေခင်သူခတို့ အိပ်ခန်းနှစ်ခုအလယ်တွင် ရပ်နေသည်ကို ရွှေစင်က လှမ်းမြင်သွားပုံရသည်။ သူ့မိခင်၏အဖြစ်များကို မသိစေလို၍ လားမသိ၊ မီးဖိုတွင်းမှ လှမ်းအော်သည်နှင့် ကျွန်မဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာမိသည်။

ရွှေစင်လေးက ကော်ဖီခွက်ကိုရင်၍ ထွက်လာသည်ကို ကျွန်မမှာ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပါပြီ။ အရွယ်မကြီးရင့်သေးပါသော ဦးသိုက်ထွန်း ဆိုသူနှင့် မကြာမီ ကြီးထွားလာတော့မည့် ချစ်စရာကောင်းသော ကျွန်မညီမလေးများ၏ အဖြစ်က ရင်လေးစရာ ကောင်းလှပါတိသည်။

ကျွန်မပေါ်တွင် ညီမလေးများ၏ကြိုဆိုမှုက ဇော်ကဲ့သို့ပင် ထွေးထွေးနွေးနွေးရှိလှပါသည်။ ဇော်လိုစကားလုံးများ အမူအရာများက လှပ လိုက်လံခြင်းမရှိ မလုပ်တတ်ကြသော်လည်း ဇော်လိုပင် ကျွန်မပေါ်တွင် ချစ်ခင်လိုက်လှမှုရှိကြောင်း သူတို့၏ မျက်ဝန်းလေးများက ဖော်ကြားနေပါသည်။

“မမချော... မမချောရေ...”

ဇော်၏အသံပါပင်။ ဇော်ကဒီဘက်သို့ ကူးမလာပါဘဲနှင့် ခြားနားထားသော တံခါးထိပ်မှ လှမ်း၍အော်နေဟန်ရှိပါသည်။ ဇော်က သည်ဘက်သို့ ကူးမလာ။

“မမချောရယ်... မပြန်ပါနဲ့ဦးနော်...။ မေခင်လေးတို့နဲ့ နေပါဦး”

အငယ်လေး၏ နှိုးဆိုးတီတာသံလေးက ကျွန်မရင်ကို ကြည့်နူး ဆွတ်ပုံစေလှပါသည်။ သည်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မပြန်လိုလှသေးပါသော်လည်း ဇော်၏အော်သံနှင့် ဖေဖေကိုကြည့်ရန် တာဝန်များ ရှိနေပါ၍ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ချောမောနှစ်သိမ့်၍ ကော်ဖီသောက်ပြီး ကျွန်မပြန်ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဘာလဲ ဇော်ရယ်... တကြော်ကြော်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ... မမချောပျောက်လို့ ရှာလိုက်ရတာ နဲ့ နေတာ

ပဲ၊ နောက်မှ မစိန်ထွေးက ကလေးတွေနဲ့ပါသွားတယ်ပြောလို့ မမချော မရှိရင် ဇော်မနေတတ်ဘူးဗျာ”

“ဖယ်စမ်းပါဇော်ရယ်... မမချောမရှိတုန်းကရော မင်းဘယ်လိုနေလဲ... ကဲ...။ မမချောကလည်း ဘယ်မှာကြာကြာနေနိုင်မှာလဲလို့”

“မမချောသာပြန်သွားရင် ဖေဖေရော... ဇော်ရောတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဇော်၏စေတနာလွန်စကားကို ကျွန်မက မချေပတော့ပါဘဲ မျက်စောင်း တစ်ချက်ခဲပြီးသာ ဖေဖေရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ရပါ တော့သည်။

x x x x

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြပါပြီ...

သူတို့မောင်နှမသည် အိမ်တွင် နှစ်နာရီသုံးနာရီပြည့်အောင် နေလေ့ မရှိပင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် အမြဲလိုအလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကြပါသည်။ သူတို့ ကိစ္စများက ထာဝရအရေးကြီးနေဟန် ရှိကြပါသည်။

လူခြားသည်က ကျွန်မကို အရေးတယူဆက်ဆံလာကြခြင်းပင်။ ကျွန်မ ဦးစိတ်ထင် ဇော်က ကျွန်မကို လေးစားလွန်း အရာထားလွန်းသဖြင့် တူသား အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်သည့်သဘောဖြင့် ဦးမြင့်မောင်တို့ မောင်နှမကပါ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံကြပေသည်ဟု တွေးမိလာသည်။

ဒီနေ့ ဦးမြင့်မောင်တို့ ထုံးစံအတိုင်းမရှိကြပါ။ ဇော်ကလည်း အောက် ထပ်တွင် ရှိနေလေသလားမသိ၊ အိမ်တွင်တော့ ရှိသည်။

ယင်းအခိုက် ဖုန်းမြည်လာသည်။

အောက်ထပ်ကများ ကိုင်လေမလားဟု ကျွန်မနားစွင့် ကြည့်မိပါသော် လည်း ကိုင်မည့်သူ ရှိဟန်မတူ။ ဖုန်းက အဆက်မပြတ်မြည်နေပါသဖြင့် ကျွန်မ က ကောက်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။

“အင်းယားလမ်း ဦးသုခအိမ်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဪ ဝိမှာမော်လမြိုင်က ရောက်နေတဲ့ မချောချောခင်များ ရှိရင် ခဏလောက် စကားပြောခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်သူမိတ်ဆွေပါ”

ကိုလွင်ဦးပေပဲ။ ကျွန်မတယ်လီဖုန်းကို တိုက်ရိုက်ကိုင်ခွင့်ရ၍ တော် ပါသေးသည်။ ကျွန်မနေ့စဉ်သတင်းဦးမည်ဟု သူ့ကိုကတိပြုမိခဲ့ပါသော်လည်း ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ ရောက်လာသဖြင့် အခွင့်ကမသာ။ ပြောစရာ အကြောင်း က မရှိသဖြင့် ကျွန်မသူထံ တယ်လီဖုန်းမဆက်ဖြစ်သည်မှာ ယနေ့ပါဆိုလျှင် သုံးရက်တာကြာခဲ့ပါပြီ။

“ချောကိုယ်တိုင်ပြောနေပါတယ် ကိုလွင်ဦး”

“ဟာ ချောရယ်... ကိုယ်မနက်တိုင်း မျှော်နေတယ်၊ ဘာလို့ ဖုန်းမဆက် တာလဲဟင်”

“ဆောရီးပဲကိုလွင်ဦး၊ အိမ်သွားတွေရှိနေတော့ ဖုန်းသိပ်မသုံးချင်ဘူး လေ။ ပြီးတော့ အကြောင်းထူးလည်း ထပ်ပြီးမကြုံဆုံရသေးလို့ မပြောမိ တာပါကိုလွင်ဦး”

“ဒီမှာချော... ချောဆီက ဘာမှပြောစရာမရှိပေမယ့် ကိုယ့်ဆီက ပြော စရာရှိနေလို့ ချောတားထားတဲ့ကြားက တမင်ပဲဆက်သွယ်လိုက်ရတာပါ”

ကျွန်မနှင့် တွေ့ခွင့်တောင်းမည်။ ကျွန်မထံချစ်ခင်ပန်သည့်စကားမျိုး အဖြေတောင်းသည့်အမေးမျိုးသာ ဖြစ်ပါချေမည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့မိပါသော် လည်း သူ့စကားကိုကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏အထင်တို့ တက်တက်စင် လွဲမှားရပါချေပြီ။

“ချောမေမေဆီက မှာလိုက်လို့”

“ဟင်... ဘာ... ဘာတဲ့လဲ ကိုလွင်ဦးရယ်”

“မနေ့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာတစ်ယောက် မော်လမြိုင် ကော လိပ်ကအပြန်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ စာပါလာပါတယ်၊ ချောရောက်နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာလည်း ရေးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီကို သွားပြောပေးပါဆိုလို့ ချော”

“ဘာတဲ့လဲရှင်... မေမေတော့ နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီး ဒေါ်ကန်နေပုံရတယ် ချော ရဲ့၊ ဟိုအိမ်မှာ အပြီးနေမလား၊ သူ့ဆီအပြီးပြန်မလား ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေး...”

“အို... မေ... မေ... ကချော... ကို... သိပ်စိတ်ဆိုး...”

“မဟုတ်ဘူးချော ဂရုဏာဒေါသောဆိုရင် ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မယ်။ ချောကို သိပ်ပြန်လာစေချင်ပုံရတယ်...ကိုယ်တော့...ချောကို ပြန်သင့်ပြီလို့ထင်တယ်ကွယ်”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်မက ဖြတ်ပြော၊ ကျွန်မစကားမဆုံးမီ သူက ဖြတ်ပြောနှင့်ရှိကြပြီး ယခုမှပင် ဇာတ်ရေလည်ရတော့သည်။

“အင်း... ငြိမ်သွားပါလား... ဘယ်နှမှန်လဲချော”

“ချောစိတ်ညစ်သွားလို့ပါ... မေမေက သိပ်စိတ်ကြီးတယ်၊ သူပြောသလို တထယ်လုပ်တယ်။ ချောဒီမှာအပြီးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေဗေဟာ သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းတဲ့ အခြေနေမှာရှိနေရှာတယ်”

“သူတို့တွေရော ချောကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်ပုံ ပေါ်နေသေးလားဟင်”

“သူတို့ မရှိကြဘူး... ခုထဲတော့ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးပါပဲ ကိုလွင်ဦး”

“ဒါဖြင့်လည်း... ချောပြန်သင့်ပြီထင်တယ်ချောရယ်။ နောက်မှပဲ ချောမေမေနဲ့ ပြေပြေလည်လည်ဆွေးနွေးပြီး တစ်ခေါက်ပြန်လာသင့်လည်း လာပေါ့၊ ခုတော့ချော ပြန်မှကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဖြင့် ချောပြန်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်။ ကိုလွင်ဦးရှိနေမယ်မဟုတ်လား၊ အသေးစိတ်ထပ်ပြီး ပြောဦးမယ်နော်... ဒါပဲလေ... ကိုလွင်ဦး စိတ်ချပါ... ချောပြန်ပါ့မယ်နော်”

ကျွန်မက မေမေမှာ စကားကြောင့် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရတော့သည်။ ဖုန်းချပြီးသော်လည်း ကျွန်မ မလှုပ်ရှားမိသေး။ ငေးငိုင်နေဆဲရှိသည်။ ခဏလေးကြာမှ နောက်သို့လှည့်မိလိုက်ရာတွင်...

“ဟင်... ဇော်”

မြင်နေကျ တွေ့နေကျ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ဇော်က အကြည့်စိမ်းများဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်က...

“ဘယ်က ကောင်လဲဟင်”

မျက်နှာထားကြီး တင်းတင်းနှင့် လှမ်းပြောလိုက်ပါ၍ ကျွန်မ အနီးနားမှ တစ်ယောက်ယောက် ဟိန်းဟောက်လေပြီအထင်နှင့် ကျွန်မ ပတ်ချာလှည့်ကြည့်မိပါသေးသည်။ အနီးတွင် ဘယ်သူမှမရှိ ဇော် ငေါက်ငမ်းသည်က ကျွန်မ ကဲ့သို့ဖြစ်ပေမည်။ ဇော်အသံသာမက ဇော် မျက်နှာပေါက်ကလည်း

ကြောက်စရာ အသွင်မျိုး...

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား... စိတ်ချပါ ချောပြန်ပါ့မယ်လို့ အမိန့်ခံယူနေရတဲ့ လွင်ဦးဆိုတာ ဘယ်ကကောင်လဲ ဟင်၊ ပြော မမချော... ခုပြော”

“အလိုရှင်...”

ဇော်၏ပြောသံနှင့် ကိုယ်ဟန်က ကျွန်မကို ရိုက်တော့နှက်တော့မလိုလို ကျွန်မက တအံ့တကြည့်နှင့် ‘အလိုရှင်’ လိုက်မိသည်။

“ဇော်... မေးနေတယ် မမချော”

ဇော်က ရုပ်ရှင်တွင်းမှ လူရမ်းကားများဟန်မျိုးလို ခါးထောက်ပြီး ကျွန်မထံ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာရင်း မေးသည်။ သူ့အသံသူ့ဟန်နှင့် သူ့စကား ရင့်သီးမှုများကြောင့် ကျွန်မရင်မှ ဒေါသတရားတို့ သွန်ကျရလေပြီ။

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦးဇော်ရဲ့။ ကျုပ်အိမ် ကျုပ်ပြန်ဖို့ ကျုပ်လမ်း ကျုပ်သွားမှာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲဟင်၊ မင်းရဲ့ငွေဝယ်ကျွန်လား ငါက။ ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံမနေနိုင်ဘူး... ငါ့မှာလည်း အိမ်နဲ့ယာနဲ့ ပြန်ရဦးမယ်”

“မပြန်ရဘူး... မမချော မပြန်ရဘူး”

“ပြန်မယ်... မနက်ဖြန်ကိုပြန်မယ် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကဲ ဖယ်ပါ”

ကျွန်မရှေ့မှ ကာဆီးနေပါသော ဇော်ကို ဒေါသသံနှင့်ပြန်ပြောပြီး သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပစ်မိသည်။

“မပြန်ရဘူး... မမချော မပြန်ရဘူး... လွင်ဦးဆိုတာရော ဘယ်သူလဲဟင် ပြော... ပြော...”

“ဇော် မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်... ကိုလွင်ဦးဆိုတာ ငါ့ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းပဲ။ ခုသူက ပြန်တော့ဆိုလို့ ငါပြန်မှာ... ဒါပဲ၊ ကဲ... ဖယ်စမ်း”

ကျွန်မက သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ သူယိုင်သလို ဖြစ်သွားတော့မှ ကျွန်မက ကွေ့ဝိုက်ထွက်လာပြီး ဖေဖေရိုရာအခန်းသို့ တန်းဝင်လာမိသည်။ ဇော်လည်း လိုက်မလာ၊ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုလှည့်မကြည့်မိ။

“သမီးကြီး”

“ဪ... ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ဇောနှင့်ဝင်လာသဖြင့် ဖေဖေကိုပင် မမြင်မိသလို ရှိသည်။ ဖေဖေအသံပြုမှ ကျွန်မက ဖေဖေနားတွင် ဝင်ထိုင်မိရာက မေးမိသည်။

“သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူးကွယ်”

ဖေဖေ၏ အင်အားမဲ့ လေသံကြောင့် ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောမထွက်ရက်နိုင်အောင် ရှိရပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဖေဖေကိုလည်း မထားရက်။ မေ့မေ့ကိုလည်း ကြောက်ရပါ၍ မပြန်ဘဲမနေပဲ။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့၏ကြားတွင် ဗျာများလျက်အခက်ပွေရပါချေပြီ။

မျိုးသိပ်၍လည်း မဖြစ်တော့၊ ဖွင့်အန်ပြောမှ ဖြစ်ရတော့မည်မို့ ကျွန်မက ဖေဖေ လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ”

“ဟင်...”

“သမီးပြောရမှာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေရယ်... တကယ်တမ်း သမီးပြန်လည်း မပြန်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီး...သမီး မနက်ဖြန် ပြန်ပါရစေဦးနော် ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေက ကျွန်မစကားကြားသည်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့လက်ကို ရွေ့လျားပြီး ကျွန်မလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သမီးမေမေက ပြန်ခေါ်သလား”

“ဟုတ်...ဟုတ် ဟို... မေမေ နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ ခဏလောက် ပြန်ရမှာပါဖေဖေရယ်”

ကျွန်မက အဆင်ပြေအောင် မုသားတစ်ဝက်ရောဖက်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“အင်း... သမီးမေမေကို ပြောလိုက်ပါ။ မင်းရဲ့ မေတ္တာဒဏ်တွေ သင့်နေပါပြီ။ ကျေနပ်ပါတော့...ဟော့...ဟော့...လို့”

ဖေဖေက ပြောရင်း ငိုချလိုက်တော့သည်။ ကျွန်မသည်လည်း ဖေဖေနှင့်အပြိုင် မျက်ရည်များဖြိုင်လျက်...

“သ...မီး...ကြီး”

“ရှင် ဖေဖေရယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် သမီးရောက်လာရင် ဖေဖေရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ...”

“အို...မဟုတ်ဘူး မဖြစ်ရဘူး...အားငယ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ သမီးပြန်လာချင်တယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးပြန်လာချင်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

အားပေးရမည့်သူ ကျွန်မ ကိုယ်သည်ပင်လျှင် တုန်ခိုက်လာသည်။ မျက်ရည်တို့က တာကျိုးသည့်နယ် ဖြိုးဖြိုးဝေသွန်ကျ၍ ကျွန်မ ငိုရိုက်ရပါပြီ။
“မငိုနဲ့...မငိုနဲ့ သမီးရယ်”

သားသမီးတို့၏ မျက်ရည်စကို မမြင်ရဲ မကြည့်ရက်ပါသော မိဘ၏ မေတ္တာတရားများနှင့်ဖေဖေက ဘာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းနှင့် ကျောပြင်ကို ညင်သာစွာသပ်ရပ်၍ ဖေဖေက ပြန်လည်နှစ်သိမ့်စေသည်။

“သ...မီး...ကြီး”

“ဖေ...ဖေ”

“ဖေဖေအသိဉာဏ် ချို့ယွင်းပုံကတစ်မျိုးပဲ။ တစ်ခါတလေ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးနည်းနည်းပေါ်လာလို့ စဉ်းစားရင်မရတော့ဘူး”

ဖေဖေက နက်နဲစွာ စဉ်းစားရာက စကားလုံးများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြောရရှာသည်။ ဆွဲထစ်နေသောအသံက ကျွန်မ အသည်းခိုက်လောက်အောင်ပင် သနားစရာကောင်းလှပါသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ဟိုးငယ်ငယ်ကအကြောင်းလေးတွေ အသေးစိတ် ပြန်သတိရနေတတ်တာမျိုးလဲရှိတယ် သမီးရယ်”

“စိတ်အပင်ပန်းခံပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့လား ဖေဖေရယ်... ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သက်သာအောင်သာကြည့်ပြီး နေသင့်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး...မဟုတ်သေးဘူး။ သူ...သူနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ချင်းကိစ္စ အရေးကြီးတာ ရှိနေတာအမှန်ပဲ။ သူ...ဘယ်သူလဲ၊ သူ...ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

ခက်လှပါချေပြီ။ ဖေဖေ၏မရေရာသော အကြောင်းရင်း၏ ကွင်းစကို ကျွန်မလည်း မည်သို့မျှရှာဖွေမပေးတတ်နိုင်။

ဖေဖေသည် ကယောင်ကတမ်းနှင့် စိတ်ထင်ရာ ပြောကြားနေခြင်း မဟုတ်နိုင်။ သူ့အတိတ်တွင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုဖြင့် မုချရှိချေမည်။ သူ့ရည်ညွှန်းသော ‘ဦးဘုန်းရှိန်’ဆိုသူသာလျှင် ယင်းအဖြေကို ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိလေမည်။

‘ဦးဘုန်းရှိန်’ ဆိုသော အမည်တစ်လုံးဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ မည်သို့ ရှာရပါအံ့နည်း။

ဖေဖေက ကျွန်မပြန်သည်ကို မတားမြစ်ရှာတော့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်လျော့စွာ ပြောရှာသည်။ အကူအညီမဲ့ နာမကျန်းစွာ ကျန်ရစ်ရှာလေ မည့် ဖခင်ကြီးအတွက် နောက်ဆံမငင်စေလိုသော စေတနာသာ ဖြစ်ပါ လေမည်။ ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများကို သိမ်းဆည်း အဟောင်းထည်များ ကို လျှော်ဖွတ်မနေတော့၊ သပ်သပ်ခေါက်၍ အသစ်များနှင့် အနံ့အသက် မရောထွေးပါစေရန် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထည့်၊ သားရေကွင်းနှင့်စည်းပြီးမှ ကျွန်မ၏ ခရီးသွားအိတ်တွင်းသို့ စနစ်တကျ ထည့်ရသည်။

“အို...ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက မီးရထားလက်မှတ်ပဲ”

ပစ္စည်းသိမ်းဆည်းရာက မကြန့်ကြာလှပါ။ အားလုံးပြီးစီးသည်နှင့် ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ထွက်လာမိသည်။ ဇော်ကိုနောက်ခိုင်းအနေအထားနှင့် မြင်ရသည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လက်စုံထောက်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်အနေအထားနှင့် မြင်ရသည်။

“ဇော်”

သူကမထူး မလှုပ်၊ ကျွန်မ ဟောက်ခဲ့သဖြင့် စိတ်ကောက်နေဟန် ရှိပေသည်။

“ဇော်...မမချော ပြန်ဖို့အတွက် လက်မှတ်ဝယ်ပေးနိုင်မလားဟင်၊ နက်ဖြန် အမြန်ရထားနဲ့ပြန်ချင်တယ်”

“မပြန်ရဘူး...မမချော မပြန်ရဘူး”

ဇော်က ခေါင်းရမ်းရင်း နောက်ခိုင်းအနေအထားနှင့်ပင် ပြောသည်။ သူ့အသံက တစ်မျိုးကြီးပင်။ ကျွန်မ ဆက်မပြောတော့၊ ဇော်အပေါ်တွင် စိတ်လည်းမရှည်ချင်။

ကျွန်မ ခပ်တည်တည်ပင် တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကိုလွင်ဦး၏ ဖုန်းနံပါတ်ငါးလုံးကို လှည့်လိုက်သည်။

“ကိုလွင်ဦးမဟုတ်လား...ချောပါ”

သူ့အိမ်တွင် ကြည်သာသစ်လွင်သော အသံပိုင်ရှင်က ကိုလွင်ဦး တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပြီး ကျွန်မဘက်ကလည်း အသံကျက်မိနေပါ၍ အကပ်ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။ ကိုလွင်ဦးက အားတက်ဝမ်းသာဟန်နှင့် ပြန် ထူးပါ၏။

“ချော မနက် ပြန်ဖြစ်ပြီ ကိုလွင်ဦး...အဲဒါ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ အရေးကြီးနေလို့ ကိုလွင်ဦး ကူညီနိုင်မလားဟင်”

“ပြောနေရသေးလား ချောရယ်...ကိုယ်အားလုံး လုပ်ပေးပို့မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကိုယ်ပဲ ကူညီပေးလိုက်ဖို့ စာမှာ မှာလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ရထားဆင်းဖို့အတွက်လည်း ကိုယ်ပဲ လာကြိုမယ်လေနော်ချော”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုလွင်ဦးရယ်...ဒါဖြင့် မနက် ၇နာရီ လောက်ကတည်းက ချောအဆင်သင့် စောင့်နေမယ်လေနော်...ကိုလွင်ဦး လာခေါ်ပြီး လိုက်ဖို့ ပေးပါ”

“ဒီလို ကူညီခွင့်ရတာ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာမိတယ်...ဒါပေမဲ့ ချော ကိုယ် တို့မြေကို စွန့်ခွာပြန်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း ရင်ထဲဟာလို့ပဲ ချောရေ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း မရေရာတော့ လွမ်းလှပါတယ်လို့တောင် မပြောရဲရ တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါလားကွယ်”

“အို...ကိုလွင်ဦး ဒါတွေထားစမ်းပါဦး၊ ကဲ မနက်ပြန်သာ ချောစောင့် နေမယ်...လာခေါ်ပါနော်”

ကျွန်မဖုန်းချလိုက်ပြီး ပြန်အလှည့်လိုက်တွင် ဇော်က ယခုနအတိုင်း ပုံမပျက်ရပ်လျက်...

ကျွန်မ သူ့ကိုချော့မြူတော်မနေနိုင်၊ ဖေဖေရှိရာသို့ပြန်ရန် သူ့ဘေး မှ ဖြတ်လျှောက်လေမှ သူက ဖျပ်ခနဲ ကျွန်မလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး...

“မမချော မမချောရယ် ကိုယ့်အဖေ့နဲ့ ကိုယ့်မောင်လေးရဲ့ ရင်ကိုခွဲပြီး ဒီကောင်ဩဇာနဲ့ ပြန်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လားဟင် မမချော...ဇော် ဇော်... မမချောပြန်ရင်...”

ဇော်က စကားမဆက်နိုင်ရှာတော့။ ဇော်မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စိုလူး နေရှာပြီ။ ကျွန်မရင်မှ ဒေါသတရားနှင့် မကျေအပ်ချက်များသည် လည်း ဇော်၏မျက်ရည်များနှင့်အတူ ပြိုပြေ၍ကျရပါလေပြီ။

“အို ဇော်ရယ်”

“မပြန်ရဘူး...မမချော မပြန်ရဘူး”

ဇော်က ကလေးတစ်ယောက်သိသလို လှိုက်လှဲစွာ ရှိုက်၍ ငိုရှာသည်။ ကျွန်မမှာ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဇော်မျက်နှာနုနုလေးကို ငေးကြည့်နေမိ

သည်။ ရင်၌လည်း ကရုဏာလှိုင်းတို့က အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာ ရိုက်ခတ်ပိ
လေပြီ။ ကျွန်မအတွက်ကြောင့် ကျွန်မ၏ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ၏မောင်လေး
တို့ မျက်ရည်ကျကြရသည်က ရင်နှင့်စဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

“ဇော် မောင်လေး၊ မမချောရဲ့ မောင်လေးရယ်... ဖြစ်ရလေကွယ်”

ကျွန်မ၏ ကရုဏာစကားများနှင့်အတူ သူ့လက်မောင်းလေးကို
ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါမိသည်။ ဇော်က ကျွန်မ၏ပခုံးထက်သို့ နဖူးနှင့်ဖိကပ် ပွတ်
တိုက်၍ ငိုရိုက်ရှာသည်။ ကျွန်မလည်း မထိန်းနိုင်တော့ ဇော်နှင့်အတူ ပူနွေး
သော မျက်ရည်စများချင်း ရောထွေးကုန်လေသလားပင်။

ဇော်သည် ဖခင်မေတ္တာကိုလည်း အပြည့်အဝရခဲလာဟန်မတူ၊ မိခင်
ကလည်းသူ့ဘာသာ ရှုပ်ထွေးပေလိလျက် ခရီးထွက်နေသည့် ကိစ္စကသာ
များလေသည်။ ရွှေစင်နှင့် မေခင်တို့ကလည်း ကလေးများ၊ နေတော့ တခြား
စီ။

သည့်အတွက် ဇော်မှာ ချစ်ခင်တွယ်တာစရာ သံယောဇဉ်ကြီးတို့
ရစ်ပတ်ရာက လက်လှမ်းမမီနိုင်အောင် ရှိရရှာသည်။ ကျွန်မ ရောက်ရှိလာ
ခြင်းသည် ဇော်အတွက် မှီခိုအားထားတွယ်တာစရာ မထိုက်ကြီးတစ်ခုလို
ဇော်မှာ ကြီးမားသော မေတ္တာတရားဖြင့် အစ်မဖြစ်သူ ကျွန်မကို ချစ်ခင်
တွယ်တာ နေရာရာက ကျွန်မ ရုတ်တရက်ပြန်မည်၊ ကိုလွင်ဦးဆိုသူ ပြန်
ခိုင်း၍ ပြန်မည်ဟူသော ဇော်၏ တစ်ဖက်သတ်အသိကြောင့် ယောက်ျား
လေးတန်မဲ့နှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုရရှာသည့်အဖြစ်က ရင်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ
ကောင်းလှပါချေသည်။

“ဇော်... မောင်လေးရယ်”

“မပြန်ရဘူး... မမချော မပြန်ရဘူး”

ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်နေသလို ဇော်က ယင်းစကားစုကိုသာ ထပ်၍
ပြောနေသည်။

“မမချောရောက်လာတာ ဖေဖေနဲ့ မောင်လေးတို့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လာလုပ်သလို ဖြစ်နေရပြီကောကွယ်... မမချောလည်း မပြန်ချင်ဘူး မပြန်
ရက်ဘူး”

“ဒါ... ဒါဖြင့် မပြန်ပါနဲ့လား မမချောရယ် မပြန်ပါ...”

“နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုရင် ခွဲလိုက်ချင်ပါတယ် ဇော်ရယ် ဟိုမှာကလည်း မေမေ
ရှိနေသေးတယ်။ မေမေက ပြန်ခေါ်ခိုင်းတော့ မမချော မနေရဲတော့ဘူး
ဒါကြောင့်ပြန်ရမှာပါ။ စိတ်မကောင်းလျက်နဲ့ ပြန်ရမှာပါဇော်... မောင်လေး
ရယ်”

“အို... မမချော”

ကျွန်မစကားဆုံးသည်နှင့် မျက်ရည်အလူးလူး အသံတုန်တုန်ဖြင့်
ဇော်က ကျွန်မကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်သည်။ လေဟာနယ်တစ်ခုတွင်းသို့
ပစ်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်သို့ပင် ကျွန်မရင်၌ မေ့မြောမတတ် လှိုက်မောသွား
မိသည်။

ယင်းဆန်းသစ်သော ခံစားမှုဝေဒနာက ကျွန်မ၏နှလုံးသွားသာမက
သွေးလည်ပတ်နှုန်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ပါ ပြန့်နှံ့၍ ချောက်ချား တုန်လှုပ်
ဖွယ်ရာ ပြင်းပြသောဝေဒနာကို ဖြစ်ထွန်းစေလေပြီတည်း။

+ + + +

အခန်း (၉)

ကျွန်မပြန်မည်ဆိုသည်နှင့် တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ကြသည်။ အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခုကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည့်နယ် ရှိကြမည်။ ဖေဖေနှင့်ဇော်တို့ ဖြစ်သည်က ထားပါ။ မဆီမဆိုင် ဦးမြင့်မောင်နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ပါ ပျာရာခတ်ကုန်ကြသည်ကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်။

“အန်တီတို့ရဲ့ ပေါ့လျော့ပျက်ကွက်မှုတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ် ချောရယ်... ဒါတွေကို သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပါစေ။ စိတ္တသုခမြိုင်ကို မုန်းတီးနာကြည်းမသွားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲချော”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၏အပြော...

“အမှန်တော့ စိတ္တသုခမြိုင်မှာ မချောချောခင်အတွက် လစ်လပ်နေတဲ့ နေရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မချောချောခင်ဟာ စိတ္တသုခမြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင်မ တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့အတွက် ကျွန်တော် လှိုက်လှိုစွာ ကြိုဆိုမျှော်လင့်မိပါတယ် မချောချောခင်”

အမိပွယ်ကောက်ရန်မလွယ်သော စကားများဖြင့် ဦးမြင့်မောင်က နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုနေ့ညနေစောင်းက ကျွန်မအပြင်ထွက်သည်။ တရုတ်တန်းဈေး၌ သစ်သီးနှင့် စားစရာမုန့်များ သွားဝယ်သည်။ ကျွန်မတွင် ရှိနေသေးသည့် လက်ကုန်ငွေလေးဖြင့် ဖေဖေအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာလေးများ အပြည့်အစုံ ဝယ်ပေးခဲ့ချင်၍ ဖြစ်ပါ၏။ မီးရထားလက်မှတ်က ကိုလွင်ဦး ဝယ်ပေးမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်မ၌ ငွေပိုလာသည်။ ကိုလွင်ဦးကို ပြန်ပေး၍လည်း ယူမည့်သူမဟုတ်ပါ။

ကျွန်မအတွက် သူတို့ကားကို သုံးခွင့်ပြုလိုက်ပါ၏။ လမ်းတွင် ဒရိုင်ဘာအမျိုးသားငယ်ကို ကျွန်မကအားနာသဖြင့် ပြေပြစ်သောစကားများနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံမိပါသည်။ အပြန်လမ်းတွင်သူတံမှ သိရသောအချက်များက...

“အရင် ဒီအိမ်မှာ ဗဟိရလည်းလုပ်၊ ကားလည်းမောင်းရတဲ့ ‘လှအေး’ က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလည်း ပြန်လာရော ဘာအပြစ်မှန်း မသိဘူးဗျာ၊ သုံးလခပေးပြီး ချက်ချင်းအလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လှအေးက မင်းဝင်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ရတာ...ခါတိုင်း လှအေးတောသွားတဲ့အခါလည်း ကျွန်တော်က လူစားဝင်လုပ်နေကျမို့ အဘွားကြီးကလည်း သဘောကျနေတာ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လှအေးဟာ ရိုးရိုးအေးအေးနဲ့ အမေအိုကြီးကို ရှာကျွေးနေတာပါ။ သူတို့က ဘာကြောင့်များ ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြသလဲ မသိဘူးနော်”

သူရင်မရှင်းသလို ကျွန်မလည်း ရင်မရှင်းပါ။ သူကသိလိုစိတ်ဆန္ဒဖြင့် ကျွန်မထံမှ စကားတောင်းသော်လည်း ကျွန်မက မပေးနိုင်ရုံမက သူ့လိုပင် ကျွန်မရင်၌လည်း သံသယတွေ ဖြူးဝေလျက်နှင့်သာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါလေပြီတည်း။

ဇော်က ကျွန်မနှင့် ရင်မဆိုင်တော့၊ သူတို့သားအမိချင်းဖြင့် ပူးကပ်ရင်းတီးတိုး ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်မနေရာအနံ့တွင် မြင်နေရသည်။ ကျွန်မကို မြင်သည်နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က စကားကိုရပ်ကာ သူ့သားနားမှ ခွာလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်မသတိပြုမိပါသည်။

ယနေ့တစ်ည စိတ္တသုခမြိုင်တွင် အိပ်စက်ရမည်ကိုပင် ကျွန်မစိတ်၌ မဝံ့မရဲရှိမိသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့်များ ကြုံဆိုရလေမလားဟု စိတ်က ထင်မိလှပါသည်။

“မမချော...မမချော...မမချော”

အသံသေးသေးနှင့်ဝေးဝေးက ကြားရပါ၍၊ ကျွန်မ၏အခန်းတွင်းရှိ ပြတင်းဝမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ အပြင်တွင် မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သော်

လည်း ဂါဝန်အနီလေးနှင့် လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် ရွှေစင်သုခ၏ ဟန်ပန်ကို ကျွန်မမှန်းမိပါသည်။ ကျွန်မက ခေတ္တနေရန် လက်ဝါးကာပြပြီး လှေကားမှ ကျွန်မပြေးဆင်းရသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဦးမြင့်မောင်က သတင်းစာဖတ်လျက် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်မအပြေးရပ်ကာ ကိုယ်ရှိန်သပ်မိပါသော်လည်း ခြေလှမ်း မတုံ့ပြန်မလှည့် ခပ်တည်တည်ပင်။ ဦးမြင့်မောင်ဘေးမှ ဖြတ်လျက် ခြံတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရွှေစင်သုခက သူတို့ခြံဘက်နှင့် ဆီးတားထားပါသော တံခါးကြားမှ လက်လျှို၍ ကျွန်မကို ကြိုရှာသည်။

“မမချော မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ဟိုမော်လမြိုင်က မမရဲ့ မေမေက ပြန်ခဲ့ဖို့မှာလို့ ပြန်ရမှာပါ။ မမပြန်မယ့်အကြောင်း ညီမလေးကို ဘယ်သူပြောလဲဟင်”

“မစိန်ထွေးပြောတယ်”

“ဪ...အေးကွယ် မမလာမနှုတ်ဆက်ရတာ စိတ်တောင်မကောင်းဘူး။ မေခင်လေးရော သူကရော မမချောကို လာမတွေ့ဘူးလား”

“သူအိမ်ထဲမှာရှိပါတယ် မမချော၊ မမချောဆီကို ဦးဦးသိုက်ထွန်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဟင် ဦးဦးသိုက်ထွန်းက ခိုင်းတယ်၊ မမချောမှ သူနဲ့မသိဘဲကွယ်။ ဒီမှာ ရွှေစင်...ဘာခိုင်းလိုက်လဲ၊ အဲဒါကိုရော ရွှေစင်တို့မေမေ ဒေါ်ခင်မာစန်း သိရဲ့လားဟင်”

“သိပါတယ်မမချော မေမေရှေ့တင်ပဲ ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒီမှာ စာတစ်စောင်...အဲဒါဖတ်ပြီးရင် သူတို့မတွေ့အောင် ဆုတ်ပစ်ပါတဲ့”

ရွှေစင်က သူ့လက်တွင်းမှ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပါသော စာလေးကို ကိုယ်နှင့် ကွယ်ကပ်ကွယ်၍ ကျွန်မလက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး...

“ရွှေစင်ပြန်တော့မယ် မမချော...အဲဒီအိမ်က မိန်းမကြီးက ရွှေစင်တို့ကို ရန်သူလိုပဲ သိပ်ရန်ထောင်တာ...မုန်းတယ်”

“ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်လား”

“အင်း...သူပေါ့၊ ရွှေစင်သွားမယ်နော်မမချော၊ မမချောကို ရွှေစင်တို့ ညီအစ်မက လွမ်းနေမှာပါ”

“မမချောကလည်း ဒီလိုပါပဲကွယ်...ညီမလေးတို့ရယ်၊ ကဲကဲ...သွားတော့နော်”

ကျွန်မက တံခါးကြားမှလက်လျှို၍ ရွှေစင်လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောမိသည်။ ရွှေစင်လေး ပြေးသွားသည်ကို ကျွန်မမှာမျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရင်းက သနားကြင်နာခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတရခြင်း စသည့်စိတ်တို့ ဖြစ်ထွန်းမိရပါသော်လည်း ဇော်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားရပါသောဝေဒနာနှင့် တစ်ဘာသာစီ၊ ဇော်အတွက်လောက်မပြင်းထန်မိ။

ကျွန်မက စာကိုဆုပ်ကိုင်၍ ပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းပြတင်းဝမှ ရိပ်ခနဲ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်သာပဲဖြစ်ချေမည်။ ကျွန်မကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေပေလိမ့်မည်။ မတတ်သာတော့၊ စာကိုသာလက်တွင်း၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကွယ်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ဦးမြင့်မောင်က ဟန်မပျက်ဆေးတံခဲလျက် သတင်းစာကိုဖတ်နေမြဲပင်။

ဖေဖေအခန်းတွင်း ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီးသော်လည်း စာကို ကွယ်ကွယ်ဝှက်ဝှက် ဖတ်မိသည်။

ကိုမြင့်မောင်နှင့် ဇော်တို့၏ သိမ်းသွင်းခြင်းကိုမခံပါနှင့်၊

၁။ သူတို့၏အကြောင်းကိုသိလိုလျှင်၊

၂။ ဦးဘုန်းရှိန်နှင့် ဆွေးနွေးလိုလျှင်၊

ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ ငွေတစ်သောင်းရလျှင် အလုပ်ဖြစ်ပါမည်။

“မြတ်စွာဘုရား...ဒီဦးသိုက်ထွန်းဆိုတဲ့လူက ငါ့ဆီက ငွေတစ်သောင်းတောင်းယူရလောက်အောင် သူပြောတဲ့ကိစ္စတွေက အရေးကြီးနေလို့လား၊ ဘာတွေပါလိမ့်...ဘယ်လိုဟာတွေပါလိမ့်...”

ဦးသိုက်ထွန်း၏စာရမှ စိတ်၌ပို၍ ချောက်ချားလာမိသည်။ “သူတို့ သိမ်းသွင်းခြင်းကို မခံပါနှင့်” “ဇော်နှင့် ကိုမြင့်မောင်တို့၏ အကြောင်းကို သိလိုလျှင်” နှင့် “ငွေတစ်သောင်းတောင်းခြင်း” စသည်တို့ထက် ကျွန်မပို၍ စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်ရသည်က “ဦးဘုန်းရှိန်” အကြောင်း ပါလာ၍ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့စာက အောက်တွင် လက်မှတ်ထိုးမထား။

“သမီးကြီး လာပါဦး... ပြန်စရာလမ်းစရိတ် ရှိရဲ့လားဟင်။ ဖေဖေ...”

ဖေဖေ ပေးချင်လိုက်တာ၊ မရှိဘူးကုန်ပြီ။ ဖေဖေမှာ အားလုံးကုန်ပြီ။ ဒီမြေ
တွေတိုက်တွေလည်း ဒင်းတို့နာမည်နဲ့ လွဲယူထားပြီးလား... ဖေဖေမှာမည်
နဲ့ပဲလား မသိပါဘူး။ ဟင်း...ပစ္စည်းမက်သလောက် မေတ္တာမဲ့တဲ့ဟာမတွေနဲ့
ဖေဖေမနေခဲ့ချင်ဘူး။ သေပါစေ...ငါမြန်မြန်သေပါစေ”

“အို...ဖေဖေ ဖေဖေကလည်း သမီးပြန်ခါနီး စိတ်မကောင်းအောင်
မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

“ဪ...မရင်အေး...မရင်အေး၊ သူ့ပေါ်သာ ငါသစ္စာရှိရှိနဲ့ ပေါင်း
နေမိရင် ဒီလိုကွဲမရောက်ဘူး၊ မှားတာ...မှားလိုက်တာ”

ကျွန်မလည်း မဖျောင်းဖျနိုင်တော့။ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပါပြီ။ သည်
တော့မှ ဖေဖေက နောင်တရဟန်ဖြင့် သူ့မျက်ရည်တို့ကို သုတ်သည်။ ကျွန်မ
ကိုလည်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါ၏။ ဝမ်းနည်းလို့က်လဲ့မှုကို ထိန်းချုပ်ပြီးလေမှ
ကျွန်မက-

“ဖေဖေ... ဦးသိုက်ထွန်းဆိုတာ ဖေဖေနဲ့များ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလားဟင်”

“ဟင်...ခွေး...ခွေးမသားအကြောင်း သမီးကဘာလို့ မေးရတာလဲ
ဟင်၊ ခွေးကောင်...မအေ...”

“အို...အို ဖေဖေကလည်းလေ ခက်လိုက်တာ၊ သမီးသိချင်တယ်
ဖေဖေ၊ သူဘာလဲလို့ သမီးသိချင်တယ်”

“ဘာရမလဲ၊ ဖေဖေခိုင်းထားတဲ့ကောင်၊ ဖေဖေမန်နေဂျာ။ ငါ့မိန်းမ
ကို ကြောင်တောင်နှိုက်ယူသွားတဲ့ကောင်၊ ကောင်မကလည်း နည်းနည်းမှ
မကောင်းတဲ့ ကောင်မ...အလကား”

“ဒီဒေါသတွေထားလိုက်စမ်းပါ ဖေဖေရယ်...ဒါဖြင့် ဒီဦးသိုက်ထွန်းဆို
တဲ့လူဟာ ဖေဖေရဲ့ အတွင်းရေးအပြင်ရေးတွေကို သူကကိုင်တွယ်ဖူးမှာပေါ့
သိထားမှာပေါ့နော်”

“ဒင်းအကုန်သိတာပေါ့၊ ဒင်းက ခိုး၊ မြင့်မောင်က ခိုး၊ ဟင်နောက်
တော့ ငါ့မယားပါ ခိုးသွားပြီး ပြောင်နေကြတယ်။ ဖေဖေလေသာမဖြတ်ရင်
ဒင်းကို အရင်သတ်မှာ”

“သမီးဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူးဖေဖေ၊ ဒေါသနဲ့သာ ဖေဖေ လုံးနေ
ပေတော့”

ကျွန်မ ဖေဖေကို စိတ်မရှည်မိတော့။ ဦးသိုက်ထွန်းဆိုသူ၏အကြောင်း
စမိသည်နှင့် ဖေဖေတွင် များလိုက်သည့်အကုသိုလ်၊ ဒေါသကိုလည်း နည်း
နည်းမှ မချုပ်တည်းနိုင်၊ ရုန်းရင်းသော စကားများကိုချည်း ရွတ်ဆိုနေ
တော့သည်။

မေမေ၏ ရင်ခွင်မှ ဖေဖေကို ဒေါ်ဆွေဆွေလတ် ဆွေထုတ်သွားစဉ်က
မေမေခံစားခဲ့ရသည့် ရင်နာပုံမျိုးထက်ပိုကဲ၍ ဖေဖေခံစားနေရပေလိမ့်မည်
ဟု ကျွန်မယူဆမိပါသည်။ သစ္စာမဲ့သော အိမ်ထောင်ဖက်တို့၏ လောက
ဝင်္ဂလည်ပုံက ရွံ့ကြောက်စဖွယ်ပါပင်။ ဖေဖေကိုမူ ကျွန်မသနားလှပါချေ
သည်။

ဖေဖေအစဖော် မရပါသော “ဦးဘုန်းရှိန်” ဆိုသူနှင့် ပတ်သက်သည့်
အတွင်းရေးများကို ဦးသိုက်ထွန်းဆိုလေသည့် ဖေဖေ၏မန်နေဂျာသည်
အတွင်းကျကျသိရှိရပေမည်။ ယင်းကိစ္စသည်လည်း သေရေးရှင်ရေးတမျှ
အရေးကြီးလွန်းသည့် ကိစ္စဖြစ်၍သာ ငွေတစ်သောင်းတောင်း၍ ယင်း
အကြောင်းအရာနှင့် လဲလှယ်မည်ဟု ဆိုပေသည်။

“အို... ငါ ဘာမှမတွေးရဘူး... မတွေးတတ်ဘူး၊ လိုက်မမိဘူး၊
ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အိမ်ကြီးက အမြန်သာပြန်ပြေးချင်
ပါပြီ”

“စိတ္တသုခမြိုင်ဆိုပေမယ့် စိတ်ရဲ့ချမ်းသာသောနေရာဆိုတဲ့ အမည်နဲ့
မလိုက်ဖက်လိုက်တာ၊ အားလုံးကြမ်းတမ်းရှုပ်ထွေးပွေလီနေလို့ ဒီအိမ်ကြီး
ကို...”

“ခရောင်းတောမှ ခရုအိမ်” လို့သာ တင်စားလိုက်ချင်ပါပြီကွယ်...”

“ချောဒီမှာ တစ်ပတ်ကျော်သာ ကြာသွားတယ်...ကိုယ်နဲ့ဖြင့် တစ်ခါ
ပဲ ဆုံတွေ့ခွင့်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုခုထက်ထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူးလား
ချောရယ်... ဟင်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မေတ္တာကိုရော မယုံကြည်နိုင်သေးဘူး
တဲ့လားကွယ်”

မနက်စောစောဖြစ်၍ အင်းယားလမ်းတစ်လျှောက် လူသူနှင့် ကား
အသွားအလာ ရှင်းလင်းနေပေသည်။ ကိုလွင်ဦးက ကားကိုထိန်း၍ သတိ

နှင့် မောင်းရခြင်းမရှိ၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မောင်း၍ ဖြစ်နေသည်နှင့် ကျွန်မ ဘက်သို့ မျက်နှာ မကြာမကြာလှည့်ရင်း မေးနေပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသားတို့၏ ရင်မှမေတ္တာသည် မည်သည်ကိုအခြေခံ၍ ပေါက် ပွားလာလေသည်ဟု ကျွန်မအတိအကျမသိ။ သူတို့၏ချစ်မေတ္တာ စိမ့်စမ်း ရေသည် မိန်းမသားတို့၏ အလှကျွန်းမြေမှ မြစ်ဖျားခံလေသည်ဟု ယေဘုယျ သဘောလောက် ကျွန်မတို့ သိထားမိပါသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများဘက် ကျပြန်တော့ သည်သို့မဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားတိုင်းပင် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မိုက်မဲကြသူ များပါသည်။ မိန်းမသားတို့၏ ချစ်မေတ္တာသည် အလှ ဓနစသော အရည်အချင်းပေါ်တွင် မတည်တတ်ကြပါ။ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တတ်လေသူ ကျွန်မတို့တစ်တွေမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်ကိုးတောင့်တလေမရှိကြပါ။

ယခု ကိုလွင်ဦးသည် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိရုံမက မက်မောတွယ်တာ ဖွယ်ရာ ဂုဏ်ထူးဝိသေသများနှင့် တုံ့မွန်းထားလေသူ တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ တပ်မက်ဖွယ် ပညာဓနရှိသူတစ်ယောက်ကို တုံ့ပြန်မိလျှင်ပင် ချစ် မေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ သိက္ခာကျရမည့်အဖြစ်မျိုးများလားဟု ကျွန်မ စိတ် တွင် သံသယဝင်မိ ရှက်ရွံ့မိပါသည်။

ချစ်ထိုက်၍ ချစ်လိုက်ရခြင်းထက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ချစ်ပစ်လိုက် ရခြင်းက သာလွန်၍ မေတ္တာတန်ဖိုးကြီးမြင့်လေမည်ဟု ငယ်ရွယ်သူ ကျွန်မ မှာ မေတ္တာဂုဏ် မာန်ဝင့်နေမိတော့သည်။ ယင်းအတွေးကြောင့်ပင်လျှင် ကိုလွင်ဦး၏မေတ္တာကို ကျွန်မ မတုံ့ပြန်ချင်၊ မတုံ့ပြန်နိုင်။ သူ့အပေါ်တွင် အစ်ကိုသားချင်း မိတ်ရင်းဆွေချားတစ်ယောက်လို ခင်မင်အားကိုးသည်မှလွဲ ၍ မေတ္တာဆန်းများဖြင့် မတွယ်တာမိ။ ယင်းစိတ်က ကျွန်မရင်တွင် အသေ ခွဲနေလေပြီ။

“ကိုလွင်ဦးကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ မေတ္တာထားတယ် ဆိုတာ လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချောဘက်က မတုံ့ပြန်နိုင်ပါဘူးလို့ပဲ ပြော ပါရစေတော့ရှင်။ ကိုလွင်ဦးကိုခင်မင်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ မိန်းမသားတွေ အသည်းက နုနယ်ပေမယ့် စွဲမြဲတတ်ပါတယ်...အပြောင်းအလဲ နည်းပါ တယ်။ ချောနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုလွင်ဦးရဲ့ရင်မှာ မတင်မကျဖြစ်နေရမယ့်

အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ချောမလိုလားပါဘူးကိုလွင်ဦး။ ဒါကြောင့် ချောကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့တော့။ ကိုလွင်ဦးတို့နဲ့ ထိုက်တန်မယ့် ဂုဏ်ရည်တူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ စုံဖက်ပြီး တစ်သက်လုံး အေးငြိမ်းချမ်းသာမှု ရနေပါစေဆိုတဲ့ စေတနာ ချောမှာရှိနေပါတယ်ဆိုရင်...ကိုလွင်ဦး ယုံချင်မှ ယုံမှာပါလေ။ ဒါပေမဲ့ ချောအဖို့တော့ ဒီစကားဟာ သစ္စာစကားပါ”

“ချောရယ် မေတ္တာဈေးမှာ မေတ္တာစကားသာ ပြောကြစတမ်း... ဈေးဆစ်ကြစတမ်းပေါ့ကွယ်။ ဒီဂုဏ်ရည်တူတာတွေ ကွာဟနေတာတွေ ကိုယ်မကြားချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရင်က မေတ္တာတရားတွေနဲ့ အံ့မဝင်ပါဘူးချော၊ ကိုယ့်မေတ္တာတစ်ခုတည်းကိုသာ ချောလေ့လာပြီးဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုလွင်ဦး...ကိုလွင်ဦးရဲ့ မေတ္တာကို ချောယုံပါ တယ်။ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုပြောသလို ခင်မင်ရုံက လွဲလို့ ချစ်မေတ္တာ ထားနိုင်မယ့်စိတ်မျိုး ချောရဲ့အသည်းနှလုံးမှာ လုံးဝပေါ်ပေါက်မလာပါ ဘူးရှင်။ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုလွင်ဦး...ချောကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ”

“ကောင်းပါပြီချော၊ ကောင်းပါပြီချောရယ်...မြတ်နိုးအပ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးခွင့်မရသူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်မှာ ဘယ်ထိအောင် ခံစားလိုက်ရပါတယ်ဆိုတာ ချောသိနားလည်အောင် ကိုယ်မပြောတတ်တော့ ပါဘူးကွယ်...ရှိပါစေတော့။ ချော... ချောကို ကိုယ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး အချစ်ရယ်”

x x x x

“သွားတော့မယ်နော်”

ဟူသောစကားလုံးကိုသာ ကြီးစွာသော ဝီရိယစိုက်ထုတ်ပြီး ကျွန်မ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ကိုလွင်ဦးက မည်သို့တုံ့ပြန်သည်ပင်မသိမိ၊ မကြားမိ။ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲ၍ ကားပေါ်မှအမြန်ဆင်းကာ ကိုလွင်ဦးကို နောက်ခိုင်း လျက် ကျွန်မခပ်သွက်သွက်ပင် ဘူတာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့မိပါတော့သည်။ သံ ဆန်ခါခတ်ထားသည်မှ ကျော်လွန်၍ ရထားတွဲရှိရာသို့သွားရန် လူအုပ် နောက်မှ ကျွန်မရပ်နေမိစဉ်...

“မမချော”

“ဟာ...မောင်လေး ဇော် ဘာလို့လိုက်လာလဲ ဟင်”

“လိုက်ပို့ခွင့်မရပေမယ့် နှုတ်ဆက်ခွင့်လေးများရမလားလို့ပါ မမချော
ရေ”

“ဪ ဇော် ရယ်...ကွယ်”

လူအုပ်၏အလယ်မှ ကျွန်မခွဲထွက်ပြီး လူမရှုပ်ထွေးသည့်နေရာဘက်
သို့ ရောက်အောင် ဇော်ကိုရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်လာမိသည်။ ကျွန်မမောင်လေး
ဇော်၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်၌ ထုံကျဉ်သွား
သလိုရှိမိသည်။ ကရုဏာတရားတို့က နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်စိုးမိုးကာ
လွှမ်းမိုးလိုက်၍ပင် ထင်ပါသည်။

“ဇော် မမချောလေ ဇော်နဲ့ ဖေဖေကို တကယ်ပဲ ခွဲမသွားချင်ပါ
ဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်တို့အိမ်မှာလည်း မမချော ကြာကြာမနေချင်ဘူး။
ပြီးတော့ မေမေကလည်း ပြန်ခေါ်နေလို့ မမချောပြန်ရတာပါ မောင်လေး
ရယ်”

“မညာပါနဲ့ မမချောရယ်...မညာပါနဲ့၊ မမချောပြောတာတွေ တစ်ခုမှ
မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်ကြီးကပြန်ခိုင်းလို့ မမချော ပြန်တာပါ... သိပါတယ်”

“တယ်ခက်ပါလား ဇော်ရယ်...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းမယုံ
လည်း မတတ်နိုင်ဘူး...မမချော ပြောတာတွေက အမှန်တွေချည်းပဲ”

ဇော်က ဘာမှဆက်မပြောတော့၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ငုံ့ထားသည်။
သူ၏ရည်သွယ်သော မျက်တောင်လေးများပေါ်တွင် မျက်ရည်ကြည်များ
သီခိုတွဲနေကြောင်း မြင်ရပါ၍ ကျွန်မရင် မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ပါ။ ဇော်၏
မျက်ရည်သည် ကျွန်မ၏နှလုံးသားကို မာကျောသောအရာတစ်ခုနှင့် ရိုက်
ခတ်နေသည့်ပမာ ရင်မှာနာကျင်လှပါဘိ။

“ဇော်...မမချော သွားတော့မယ်ကွယ်”

ဇော်က ခေါင်းငုံ့ရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်ရည်စလေးများ
လွင့်စဉ်သွားလေသလားပင်။

နာကျင်လေးလံနေသော နှလုံးသားများကို သယ်ဆောင်၍ကျွန်မမှာ
ဇော်ကိုကျောခိုင်းကာ မီးရထားတွဲရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ရပါချေပြီတည်း။

မျက်စိထဲတွင် မျက်ရည်စွန်းနေသည့် ဇော်၏မျက်ဝန်းနှင့် မျက်နှာ
လေးကို မြင်ယောင်ရင်း...

“မပြန်ရဘူး...မမချောမပြန်ရဘူး” ဆိုသည့် ဇော်၏အသံလေးများကို
ကြားယောင်ရင်းဖြင့်...

ကျွန်မမှာ “ခရောင်းတောမှခရုအိမ်” ရှိရာ ဤရန်ကုန်မြေမှ တရွေ့ရွေ့
ထွက်ခွာခဲ့ရပါပြီတည်း။

x x x x

အခန်း (၁၀)

နှစ်နာရီခွဲပြီးသည်နှင့် ရထားဆိုက်ကပ်သည်။ လာကြိုမည့်သူမရှိဟု ထင်၍ မရှာမိ။

သို့ပါသော်လည်း မော်လမြိုင်တစ်ဖက်ကမ်း ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာမှ ကျွန်မ၏မောင်ဝမ်းကွဲလေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တို့က မုတ္တမ ဘက်ကမ်းအထိ ကျွန်မကို လာရောက် ကြိုဆိုနေပါသည်။ မေမေ ကိုလွင်ဦး ထံ စာပေးလိုက်ပြီးသည်၏ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ကြိုဆိုခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မေမေ 'မကြည်' ဒေါ်ပွနေသည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်မမှာ အိမ်ရောက်ခါနီးလေ ရင်ထိတ်ရလေပင်။ မေမေက ကျွန်မကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်သော်လည်း ဆူစရာရှိလျှင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဆိုဆူပူတတ်သည်။ ဆူစရာ တစ်လုံးရလျှင် မဆုံးတော့။ သားသမီးပေါ်တွင် မေတ္တာကြီး စေတနာကြီး လေ စိတ်ပူတတ်ကြလေ စိတ်ပူလေတိုင်း ဆူပူတတ်ကြလေပင်။ ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကျွန်မမောင်လေးများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် မိုင်ဒါကွင်း မှောင်ခိုဈေးရှေ့နားရှိ ကျွန်မတို့၏အိမ်လေးရှိရာသို့ ရောက်လာ ခဲ့ရပါလေပြီ။

“အဘွားကြီး မကြည်ဘူးနော်...သူ့ကိုချော့ဖို့ မမချောမှာ ဘာစားစရာ တွေပါလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လာကြိုရတာ ရှယ်ယာခွဲပေးရမယ် နော်... မမချော”

“မပါပါဘူး စန်းလွင်ရယ်...ဘာမှ မပါဘူး။ ဝယ်ခဲ့စရာလည်း ပိုက်ဆံ မှ မပါဘဲ”

“ဟာဗျာ...မမချောတို့ ဖေဖေက တိုက်ကြီးနဲ့...သူဌေးကြီးဆို”

ကျွန်မ ဘာမှမဖြေတတ်၊ သက်ပြင်းချရင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားမိမည် ထင်သည်။ ကျွန်မမောင်လေး 'မောင်စန်းလွင်'က စကား မဟတော့ပါ။ မကြာမီမှာပင် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ မေမေက ဈေးစောစောသိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ပြီ ထင်သည်။ ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် မေမေကြိုက်တတ်သည့် ဒေါ်ပုဆေးလိပ်ရှည်ကို ခွာလျက် မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်နှင့် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် မေမေရင်မှ အခိုင်အခဲတစ်ခု ပြေကျသွားသည့်ဟန်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနေကြောင်းကိုမူ မေမေ၏ မျက်ဝန်းများက ဖော်ပြနေပါသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင်လည်း ထမင်းစားပွဲပေါ်၌ ဟင်းပွဲရုံများအသင့်ပြင်ပြီး ပလတ်စတစ် အုပ်ဆောင်းပြာ လေးနှင့် အုပ်ထားပါသေးသည်။

“မေမေ...ဒီနေ့ ဈေးအစောကြီးသိမ်းတယ်လား...အဟဲ”

ကျွန်မက စကားရောဖွဲရောဖြင့် ပြောမိသည်။ မေမေက ခပ်တည် တည်နှင့်...

“ညည်းအဖေနဲ့များ အပြီးနေတော့မလားလို့ မောင်လွင်ဦးလေးကို မေးခိုင်းကြည့်ရတာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသား ပဲ...၊ ညည်းတို့အဖေကတော့ သူဌေးတော်ကြီးကိုး...၊ သူဌေးသမီးဖြစ် ချင်ရင် ဟိုမှာပဲ နေတော်မူရောပေါ့”

“မေမေကလည်းလေ ဟိုမှာဘယ်နေလို့ဖြစ်မှာလဲ၊ မေမေသမီး မေမေ နဲ့ပဲ အမြဲနေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့မေမေရယ်...ဖေဖေဟာ မေမေထင်သလို သူဌေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အိပ်ရာထဲလဲပြီး မွဲတေလိုက်တာမှ စားစရာ ငွေမရှိ ဆရာဝန်ခေါ်စရာ ဆေးဝယ်စရာတောင် မရှိတဲ့အဖြစ်ပါ မေမေရယ် တကယ်သနားစရာပါ။ သူနောင်တရပြီး မေမေ့ကို တမ်းတနေရှာပါတယ်၊ သူ့သစ္စာမဲ့ခဲ့မိလို့ အခုလိုအဖြစ်မျိုး...”

“တော်စမ်းမိချော...ညည်းအဖေအကြောင်း ငါမကြားချင်ဘူး။ ဟင်း...ဟင်း...ခုမှ နောင်တရသတဲ့။ ဟိုတုန်းက ငါမေတ္တာတွေ ထားခဲ့ရ သလောက် ငါ့မျက်ရည်တွေ ကျခဲ့ရသလောက် ဒင်းအလှည့်ကျတော့ခံပေါ့။ သူ့မယားတွေက သူ့ပြုစုကြလိမ့်မပေါ့။ ညည်းက မယားငယ်မတွေရဲ့

ကျွန်ခံချင်လို့ မပြန်ဘဲ ဒီလောက်အကြာကြီးနေနေရတာလားဟင်”

“မေမေကလည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ...ငါ့မအေဟာ ငါ့ကို မျှော်နေရှာမယ်၊ စိတ်ပူနေရှာမယ်လို့ မှား
ညည်းမတွေးမိဘူးလား”

မေမေ၏ ဒေါသသံက နားခံသာသေးသည်။ မေတ္တာစကားဖြင့်
သနားစရာပြောလာသည့်အခါ ကျွန်မ မျက်ရည်ပိုင်းလာမိပါသည်။ ဖေဖေ
ကို ခွဲခွဲရစဉ်ကလည်း ကျွန်မမှာမျက်ရည်နှင့်၊ မေမေနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့
ရပြန်တော့လည်း ကျွန်မမှာမျက်ရည်နှင့်...။

မိဘချင်းတိုက်ခိုက်ကြသည့် အိမ်ထောင်ရေး စစ်တလင်းပြင်တွင် သား
သမီး ဟူသည်မှာ “သားကောင်သဖွယ်...သို့ပန်း” နှယ်သာတည်း။

x x x x

ဖေဖေထံ ပြန်လာမည်ဆိုပါသော ကျွန်မ၏စကားကြောင့် ဖေဖေ
မျှော်နေရှာပေမည်ဟု ကျွန်မမှာ အချိန်နှင့်အမျှ သတိရနေမိပါသော်လည်း
ကျွန်မဘယ်နည်းနှင့်မှ ရန်ကုန်မပြန်ဖြစ်နိုင်၊ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရန် စကားစရန်
မဆိုထားနှင့်၊ ဖေဖေအကြောင်း စမိလေလျှင်ပင်...

“ဆယ်နှစ်သမီးလေးလက်ဆွဲပြီး လက်သာကိုယ်ကျွတ် တိုက်ပေါ်က
ဆင်းခဲ့ရတဲ့ တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို လိုက်ခေါ်ခြင်း၊ ထောက်ပံ့ခြင်း မရှိ
ဘဲ သူ့မယားတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီးစံစားနေနိုင်တဲ့ လူကိုမှ ငါလိုကောင်မ
စိတ်မနာရင် ဘယ်သူစိတ်နာမလဲ မိချောခင်၊ ငါမကြားချင်ဘူး၊ ဒင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို တစ်လုံးမှမပြောနဲ့”

ရေပိတ်စကား မေမေတားမြစ်ထားသော ဖေဖေအကြောင်းကိုကျွန်မ
တစ်လုံးမှ မဟဝံ့တော့။

အချစ်ကြီးမြင့်သူ မိန်းမသားတစ်ယောက် စိတ်နာပြီဆိုလျှင် အသည်း
မာ လှပါသည်ဆိုသည့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးတို့နှင့်လည်း မနှိုင်းယှဉ်သာ
နိုင်အောင် ပြတ်တောက်မာကြောလှပါချေသည်။ ဖေဖေနှင့် ဝေးရသည်နှင့်
အမျှ ခရောင်းတောလမ်းကြမ်းမှ ခရအိမ်ဆန်းကြီး ဇာတ်ကြောင်းသည်လည်း
ကျွန်မနှင့် ဝေးသထက် ဝေးရလေပြီ။ သူတို့၏နောက်ကြောင်း ရှေ့ကြောင်း
များကို ကျွန်မအနေနှင့်တွေးတောနေစရာမလို၊ သံသယစိတ်နှင့် စိုးထိတ်နေ

ရောလည်း မလိုတော့ပါချေ။

ဦးမြင့်မောင်၊ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၊ ဦးသိုက်ထွန်း၊ ဒေါ်ခင်မာစန်း စသူ
တို့မှာ ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်ကမ္ဘာမှာ ခဏတာတွေ့ ရသူများအဖြစ် သတ်
မှတ်နိုင်ပါသော်လည်း ရွှေစင်၊ မေခင် ဆိုသည့် ကျွန်မ၏ညီမလေးများ
တို့လည်း သနားစိတ်နှင့်တမ်းတမိပါသည်။

“သ...မီး...ကြီး...ရယ်”

ဟူသော သနားစဖွယ်အသံများ လုံးထွေး၍ပြောရင်း မျက်ရည်များ ဖြင့်
နှောင်တ၊တရား ရနေရှာပါသော ဖေဖေအကြောင်း တွေးမိလေတိုင်း
တရုဏာလှိုင်းတို့ဖြင့် မျက်ရည်ပိုင်းမိရသည်။

“မပြန်ရဘူး...မမချော မပြန်ရဘူး”

ဟု ဆိုလျက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ငိုနှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ရှာလေ
သည့် ကျွန်မ၏မောင်လေး ‘ဇော်’ကိုမူ ထာဝရတမ်းတနေမိဆဲ၊ လွမ်းဆွတ်
နေမိဆဲပါ။

စိတ္တသုခမြိုင်သားများအကြောင်းကို တွေးတောနေမိရာမှ ဈေးဝယ်
သူ လာ၍ ကျွန်မရောင်းရပါသေးသည်။ ဈေးကြီးတွင်း၌ ကျွန်မတို့ သားအမိ၏
ကုန်စုံဆိုင်ရှိပါသည်။ နေ့လယ်တွင် မေမေအား အိမ်ပြန်၍ နားနေအိပ်စက်ခိုင်း
ရသည်။ မေမေရေမှိုးချိုးပြီး ပြန်လာလေမှ ကျွန်မက ညနေဈေးဝယ်ပြီး
အိမ်ပြန်နှင့်သည်။ ညစာအတွက် ထမင်းနှင့် ဟင်းချက်ရပါသည်။ ညနေပိုင်း
ထမင်းစားရေချိုး၊ ညဦးပိုင်း စာရင်းတွက်ကြ၊ စောစောအိပ်ပြီးနောက်
မနက်စောစောတွင် ထမင်းတစ်လုံးချက်၍ မနေ့က ဟင်းရွေး၍ ချိုင့်လေးနှင့်
ထည့်ကာ ဆိုင်သို့လာကြရသည်။ ယင်းသည်က ကျွန်မတို့သားအမိ၏ နိစ္စဓူဝ
နေ့စဉ်လုပ်နေကျ တာဝန်များသာတည်း။

ယခုနေ့လယ်ပိုင်းမို့ ဆိုင်တွင်မေမေမရှိ။ ဝယ်သူလည်း မရွပ်ထွေး
လှပါ၍ တျွန်မ တွေးအားသည်။ အဝေးသို့မျှော်ငေးနေရာမှ ကျွန်မတို့၏
ဆိုင်တန်းဘက်ဆီသို့ ဇော်တို့အရွယ် ဇော်နှင့်တူလှသော လူငယ်လေး
တစ်ယောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် လျှောက်လာပါ၍ ကျွန်မ မောင်လေး
ဇော်ကို အလွမ်းဖြေသည့်အနေနှင့် ထိုလူငယ်လေးလျှောက်လာရာသို့ ကျွန်မ
လိုက်ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သူက ကျွန်မတို့ဆိုင်ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာရာမှ ကျွန်မတို့နှင့် တစ်ဆိုင်ခြားလောက်အရောက်တွင် ကျွန်မမျက်စိကိုပင် ကျွန်မယုံချင်တော့၊ ကျွန်မအတွေးသည် ဦးနှောက်ပြင်သို့ထွက်၍ ရုပ်ပုံဖော်လေသလားပင်ထင်မိ၍ ကျွန်မ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့မှ

“ဟယ်...အမလေး...ဇော်...ဇော်မှ ဇော်ပါလား”

“ဟာ...မမချောတွေ့ပြီ”

သူကလည်းဝမ်းသာအားရ လက်ညှိုးကြီးထိုး၍ ကျွန်မဆိုင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာတော့သည်။

“ကြည့်စမ်း ဇော်ရယ်...ဘယ်...ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲဟင် ဖေဖေ...ဖေဖေရာ နေကောင်းရဲ့လား ဟင် ဇော်...မောင်လေး”

“ကောင်းတယ်မမ ဖေဖေနေကောင်းပါတယ်၊ ဇော် မမချောကို အောက်မေ့လွန်းလို့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘဲနဲ့ အရဲစွန့်ပြီး လာရတာပဲ မမချောရယ်...ဇော်လွမ်းလိုက်ရတာ”

“မမချောကလည်း ဒီလိုပါပဲ မောင်လေးရယ်၊ အို...ခုတော့ ဖေဖေလည်း နေကောင်းတယ်၊ ဇော်ကိုလည်း တွေ့ရတယ် မမချော...မမချော ဝမ်းသာလိုက်တာ ဇော်ရယ်”

“ဇော်က ဒီထက်ဆယ်ဆသာမှာပါ၊ မမချောရ”

ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး၏ စကားများက ပြောမကုန်နိုင်အမေးနှင့်အဖြေတို့ လွဲကုန်သည်။ သိချင် ကြားချင်ပြောချင်သော ရင်တွင်းစိတ်များကို စကားလုံးနှုန်းက လိုက်မမီနိုင်။ အရေးထဲ ဈေးဝယ်သူက ရောက်လာ၍ ရောင်းနေရပါသဖြင့်...

“မမချောရယ်၊ ဇော်ရယ် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ ချင်တယ်။ ခုဆိုင်မှာ မကောင်းဘူး၊ စကားပြောရတာလည်း အားမရဘူး။ ဇော်က သီတာတည်းခိုရိပ်သာ မှာ တည်းတယ်။ မမချော လာလို့ ကောင်းပျဲမလား... ဇော်ကို နေရာပေးပါ အချိန်ပေးပါ မမချော”

ဇော်၏စကားကို လိုက်လျော့ဖို့အတွက် ကျွန်မအပြေးအလွှား စဉ်းစားရပါပြီ။ မောင်နှမချင်းမို့ ဘုရားဘေး ကျောင်းဘေး သံလွင်မြစ်ဘေး၌ ချိန်း

စကားပြော၍ မတော်။

“ဒီလိုလုပ်ဇော်...မနက်ဖြန် ညနေနှစ်နာရီ မမချောတို့အိမ်လာနဲ့။ မေမေက ငါးနာရီလောက်မှ ဈေးကပြန်လာလို့ မမချောနဲ့ဇော်အတွက် သုံးနာရီလောက် စကားပြောဖို့ အချိန်ရပါတယ်”

“မမချောမေမေလာရင် ဇော်ပြန်ရမှာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဇော်နားလည်ပါကွယ်၊ မမတို့ချင်းက မောင်နှမအရင်းဆိုပေမယ့် မေမေနဲ့ဇော်က တခြားစီမဟုတ်လား”

“ဒါကဖြစ်ပါတယ် မမချောနဲ့တွေ့ဖို့ မနက်ဖြန်ကြီးအထိ စောင့်ရမယ် ဆိုတော့”

“အမလေး ပြောရင်းဆိုရင်း...ဟိုမှာ မေမေလာနေပြီ။ သွား...သွား ဇော်သွားတော့”

မေမေမျက်နှာကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရပါသဖြင့် ကျွန်မက အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့နှင့် ဇော်ကို အတင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ဇော်ကလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် အယောင်ယောင်အနနနှင့် ဆိုင်ပေါ်က ဆင်းပြေးသည်။ ဇော်က ဈေးမှလူများနှင့် ရောထွေးနေပါ၍ ကျွန်မမေမေ ဘယ်ဟာမှန်း မသိသော်လည်း ကျွန်မနှင့်ဇော်တို့၏လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးကို မေမေ မြင်တွေ့သွားလေပြီ။

“ဘယ်ကအကောင်လဲ ခုနဆိုင်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားတာ”

“ဟို...ဟို”

ကျွန်မဘာဖြေ၍ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ မေမေက ဆိုင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲလို ခုန်တက်လာပြီး ကျွန်မနားသို့ ပူးကပ်ထိုင်လိုက်ကာ...

“ဟင်...မချောခင်...ငါကဖြင့် လိမ္မာလှပြီဆိုပြီး စိတ်ချနေတာ၊ ဆိုင်နီး နားချင်းမှ နင် မရှက်တော့ဘူးလား၊ ဈေးလယ်ကောင်မှာ နင့်အကောင်နဲ့...”

“အို...အာ...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ...ခက်တော့တာပဲ”

“အောင်မယ် မျက်စိနဲ့မြင်နေတာကို ငါတယ်လေ ဈေးလယ်ကောင်ကြီးမို့ ဟင်း။ ဒီမှာ ညည်းရည်းစားကို-

“ဟာ...မိုးကြိုးတော့ ပစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဘယ်ကရည်းစားရမှာလဲ၊ သူဘယ်သူလဲလို့ မေမေမသိစေချင်လို့ သမီးမပြောဝံ့တာပါ”

“ဘာ ဘယ်လို ပြောစမ်း တိတိကျကျ”

“ဟို...ခု...ခုနဟာ ဖေဖေသား ဇော်ပါ”

“ဪ...ဟော် ခုမှ ဘင်္ဂလားက ဆွေမျိုးတွေ တွေ့နေကြတာကိုး၊ နေပါဦး...ညည်းပြောတဲ့ ဇော်ဆိုတာ ဟိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နာမည်ထေးထားတဲ့ ‘လွမ်းမိုး’ဆိုတဲ့ ကောင်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်၊ မေမေအတွက် သူတို့တွေဟာ မုန်းစရာဖြစ်နေပေမယ့် သမီးတို့က မောင်နှမချင်းပါ”

“ဘာ...”

“ဟို-အဖေတူ မအေ့ဆိုတာ အရင်းပဲပေါ့ မေမေရယ်”

“ညီးအဖေက ဒီလိုပဲ ဆွေမျိုးစပ်ပေးသလား”

“အင်း...ဟို...ဟို မဟုတ်ပါဘူး သ-သမီးသိတာ”

“တယ်တော်တဲ့ဖအေ ညားမကုန်ကြတာ တော်သေး”

“အမလေး...မေမေ”

“ညည်းက မောင်နှမ ထင်နေတယ်လား၊ အဲဒီလွမ်းမိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေး သုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်ရှိမှ ညည်းဖအေက ဆွေဆွေလတ်ကို ယူတော်မူတာ”

“အို...မြတ်စွာဘုရား”

ကျွန်မရပ်တည်နေသည့် မြေကြီးတို့ တုန်ဟည်းလှည့်လည်ပြီ ထင်သည်။ မေ့မြောမသွားသော်လည်း မူးမိုက်ရပါချေပြီ။ ရင်၌ သရုပ်ခွဲရန် ခက်ခဲသော၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပင် နားမလည်နိုင်ပါသော ခံစားမှုများက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်ပါလေပြီ။

“ဇော်နှင့် ကျွန်မက ဘာမှသွေးမစပ်...”

“ကျွန်မ၏ချစ်စွာသော မောင်လေးဇော်သည် ကျွန်မအတွက် သူစိမ်း ပြင်ပြင်...”

နောက်တစ်နေ့ နှစ်နာရီ။

ရင်၌လှိုင်းထန်နေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သော်လည်း ဘာမှမလုပ်ကိုင်နိုင်၊ လုပ်ဆောင်သမျှက အလွဲလွဲအချော်ချော်၊ ဇော်လာချိန်နီးလေပြီ။ သူ့ကိုကျွန်မ မျက်နှာမပြုရဲ သလို ရွံထိတ်နေမိသည်။ ကျွန်မရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်ပြီးသည်နှင့် ထည့် လိုက်သည့် စာတွင် လိပ်စာပါ၍ ဇော်ကရှာဖွေကာ လိုက်လာလေမည် မူချ၊ ဈေးတွင်း၌ပင် တွေ့အောင် ရှာနိုင်သောဇော်၊ အိမ်သို့မကြာမီ ပေါ်လာ ချေတော့မည်။

“မမချောရှိသလားခင်ဗျာ”

ဇော်၏အသံက နှလုံးသားကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်းလိုက်သည်သို့ပင်။ ကျွန်မမှာ သူရူးမတစ်ယောက်နှယ် ဟစ်အော်ထွက်ပြေးသွားချင်မိသည်။ ဇော်နှင့် မရင်ဆိုင်ချင်တော့။

“မမချောရေ...တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ဇော်ရောက်နေပြီ”

သူ့အသံက မူမှန်ပင်။ သူမသိလေရောသလား၊ သိလျက်နှင့် ချဉ်းကပ်နေလေသည်လား၊ ကျွန်မမခွဲခြားနိုင်တော့။ သည်တိုင်းငြိမ်နေမြဲနေ၍ ကိစ္စကပြီးမြောက်မည်မဟုတ်။ ကျွန်မမှာ အံ့ကိုခဲ ရဲဆေးတင်ပြီး ဇော်နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ထွက်လာရပါတော့သည်။

“တို့မက ဇော်စားဖို့ စိမ်ရတာတွေ များနေလို့ တံခါး ချက်ချင်းလာ မဖွင့်တာထင်တယ် ဟဲ...ဟဲ...ဝိ(စ်)နော်”

ဇော်က လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် ထောင်၍ သူတုံးစံအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေးသကောတ ပြသည်။ အိမ်၌ ပြေလည်ခြင်း ရှိ မရှိ စသောမေးခွန်းလည်း အကြိုးဝင်ဟန်ရှိပါ၏။

“ထိုင်ပါ...ဇော်”

ယင်းစကားသုံးလုံးကိုပင် ကျွန်မမှာ ခက်ခဲစွာပြောရပါသည်။ ရင်ခုန်သည်နှင့်အမျှ အသံပါတုန်နေမိသည်။

“မမချော ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ဟင်”

ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပါသော ကျွန်မ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဇော်က မေးလိုက်သည်။ သူလည်း အမ်းသွားဟန်ရှိပေသည်။ ရွံသွားပုံ ရပါသည်။ ကျွန်မညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်တွင် သူဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်မကိုသာ စိုက်ငေး

ကြည့်၍ အဖြေရှာနေဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မနည်း ထိန်းချုပ်ကာ သူ့ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ထိုင်ချလိုက် ရပါသည်။ ကျွန်မဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်နိုင်ပါ။

“ဇော်...မမချော့ကို အောက်မေ့လွန်းလို့ လိုက်လာတာပါ မမချော့...၊ မမချော့ ပြန်သွားပြီးကတည်းက လိုက်လာချင်တာပါ။ မမချော့က ဖေဖေ့ကို ကြည့်ပေးပါလို့မှာနဲ့လို့ မလာရတာ”

“ခုရော...”

“အခုမေမေတို့နဲ့ အမျိုးနည်းနည်းတော်တဲ့ အလုပ်မရှိတဲ့ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်ကိုစောင့်ပေးဖို့ ခေါ်ထားပါတယ်။ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်ပေးပါ တယ် မမချော့”

“ဖေဖေ အဖြစ်ကတော့ ဇော်တို့ပြုသမျှနုရမယ့် အဖြစ်မျိုးပါလေ”

ကျွန်မက သက်ပြင်းချရင်း ပြောမိသည်။ ကျွန်မ၏ အကျင့်ကိုက ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလာလျှင် ရင်ထဲ၌ သယ်ပိုးထားတတ်၊ ဖြေရှင်းဖွင့်ချနိုင်မှ ရင်သက်သာမှုရမည်ဟူသော တစ်ယူသန် စိတ်ဖြင့်ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ရှင်းလင်းတင်ပြမိခဲ့တတ်သည်။ ယခုကိစ္စကလည်း ‘မောင်နှမ’ ဆို သော အနေဖြင့် ‘ဖက်လှဲတကင်း’ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ၍ မဖြစ်တော့။ ဇော်နှင့် ထိတွေ့စဉ်က ခံစားရပုံကိုကလည်း မကြုံစဖူးသော ထူးခြားမှုဖြင့် ရင်လှုပ် လှုပ် ခုန်ခဲ့ရသည်ကိုပါ ကျွန်မပြန်လည်သတိထားလာမိခဲ့ပါသည်။ ယင်း အခြေအနေမျိုးအတိုင်း ကျွန်မဆက်လက်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါသဖြင့်...

“ဇော်”

“ဗျာ...မမချော့”

“ဖေဖေတို့ မမချော့တို့ပတ်သက်ပြီး ဇော်မေမေက ဇော်ကိုဘယ်လို ပြောထားလဲဟင်”

“ဘဝအကြောင်းကိုလဲဟင်...မမချော့”

ခက်လှသည်။ တိုတိုနှင့်လိုရင်းအချက် ရောက်ရလေအောင် ဇော် နားလည်ရလေအောင်၊ သိမ်မွေ့သော စကားလုံးများ ကျွန်မမရွေးတတ် နိုင်အောင် ရှိရသည်။

“ဆက်ဆံရေးအပိုင်းကိုလား... စီးပွားရေးအပိုင်းလား၊ ဟို... အမွေ

ခွဲဝေရေးကိစ္စတွေ ဘာတွေလားဟင်...မမချော့”

“ဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး ဇော်ရယ်...မမချော့နဲ့ မမချော့နဲ့ သွေး...သွေး စပ်တယ်လို့ ပြောထားသလား”

“ဗျာ...”

“မမတို့ချင်း မောင်နှမအရင်းလိုရော သူကပြောထားလား”

ဇော်က ကျွန်မအဖြေကို စကားနှင့် မတုံ့ပြန်နိုင်တော့၊ အံ့ဩ တုန်လှုပ်မှု လည်းမပြု နားမလည်နိုင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း မရှိပါဘဲနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချကာ ငြိမ်နေသည်။ ဇော်၏အမူအရာ ထူးခြားလွန်းမှုကို ကျွန်မ မတွေး တတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါ၍...

“မမချော့ မေးတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဇော်နားလည်လားဟင်”

ဇော်က နှုတ်မှမဖြေ ငိုက်ထားသော ခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။ သူ့လက်မှ သောက်လက်စ စီးကရက်လေးသည် ဆတ်ဆတ်ခုန်နေ၍ မီးခိုး ငွေ့လေး များပါ လှိုင်းတွန့်သလို လူးလွန်နေပါ၍ ဇော်၏ရင်လှုပ်ရှားမှုက လူကိုယ် ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်မနားလည်လိုက်ရပါပြီ။

“ဒါဖြင့် ဇော်နဲ့မမချော့ဟာ...ဘာ...ဘာမှ အို မမချော့ သိနားလည် နေသလို ဇော်လည်း သိနေတာပဲလားဟင်”

“ဟုတ်...ကဲ့”

ဇော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း အသံတိုးလေးနှင့်ဖြေသည်။

ကျွန်မရင်၌ သည်မျှကြီးမြင့်လေးနက်သော ခံစားမှုမျိုး တစ်သက်တာ လုံး မကြုံဆုံဖူးခဲ့။ မည်သည်ကိုအခြေခံ၍ ခံစားနေရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခွဲခြားတတ်ပါသော်လည်း ယင်းခံစားမှုကြီးထဲတွင် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံး ခြင်း တစ်ရပ်ကြောင့် နှမြောတ၊ သ ရင်နာရသောခံစားမှုက ရာနှုန်းများစွာ ပါဝင်နေပါလိမ့်မည်။

ဇော်ဆိုသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သတ်၍ ကျွန်မသည်မှ ခံစားနေသည်ကပင် ကျွန်မအဖြစ်က နားမလည်နိုင်စရာ။

မတတ်သာတော့၊ ဖြစ်သင့်သည့် လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မထိန်းမတ်၍ ခြေချရပါမည်။

“ဇော်”

ဇော်၏နှုတ်က မထူး၊ မျက်ဝန်းမှန်မှန်လေးနှင့် ကျွန်မကို မရွံ့မရဲ မော့ကြည့်သည်။

“မမချော ဖေဖေ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်မိ သနားမိပေမယ့်... စိတ္တသုခ မြိုင်ကို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် ဖေဖေကလွဲလို့ အဲဒီတိုက်မှာက အားလုံးသူစိမ်းတွေချည်းပဲလေ” -

ဇော်က မိုးထစ်ချွန်းသံ ကြားလိုက်ရသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ကျွန်မကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဒီတော့ မသက်ဆိုင်ကြသူတွေချင်း ကမ်းကင်းနေမှ တော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွယ်”

“မမချောရယ်”

“ဒါဖြင့် ဇော်သိနေတာ ကြာပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အာ...မ...မ...ဟုတ်ဘူး မမချော ပြန်သွားပြီးမှ”

“ဒါနဲ့များ ဘာလုပ်လိုက်လာတာလဲဇော် အဖြစ်မှန်သိမှတော့ ဆက်ဆံ မှုလဲ ပြောင်းကြပါစို့လေ...ဇော် ပြန်သင့်ပြီ”

ဇော်က ခေါင်းကိုပို၍ ငုံ့လိုက်သည်။ သူ့အသံက ရင်လှိုင်းခတ်သံနှင့် ရောထွက်လာ၍ ငိုသံလိုဖြစ်နေသည် ဇော်က...

“ဒီအိမ်က ပြန်ရမှာလား...ဒီမြို့က ပြန်ရမှာလား ဟင်”

“နှစ်ခုစလုံးပဲပေါ့၊ မော်လမြိုင်မှာ တခြားကိစ္စမရှိဘူးမဟုတ်လား”

ဇော်က ခေါင်းခါပြသည်။ စီးကရက်တစ်ဝက်ကို ဇော်က စားပွဲပေါ်ရှိ ပြာခွက်တွင်းသို့ ထိုးချေလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ နဖူးကို မှေးထောက်ထားသည်။ ကျွန်မလည်း ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတတ်နိုင်တော့။

“မ...မ...ချော”

ကျွန်မ မထူးမိ သူကသာ စကားဆက်သည်။

“သိလို့...ဇော်သိရလို့ လိုက်လာတာပါ။ အစကတော့ အစ်မအရင်းပဲ ဆိုပြီး မမချောကို တွယ်တာတယ်၊ အားကိုးကြည်ညိုပြီး ချစ်တယ်။ မမ ချော ပြန်သွားခါနီးက ဇော် ဘယ့်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာကို မမချော မြင်ရတာက ဇော်ရင်ထဲက အဖြစ်ရဲ့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပါ မမချောရယ်”

ဇော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီးမှ စကားကို ပြန်ဆက်နိုင်ရှာသည်။

“ဇော်ဒီလိုဖြစ်နေရာက အစ်မအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာသွေးမှ မစပ်ဘူး လို့လည်းသိရော ရင်ထဲက ချစ်ကြည်ညိုပြီးသား အခိုင်အခဲတွေဟာ လွှင့်ပြယ် သွားတဲ့အပြင်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အတိုင်း အတာမဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရာမဲ့ မြတ်နိုးခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ မမချောကို ဇော်ချစ် တယ်”

“နင် အခုသေရမယ်”ဟူသော သူ့သတ်သမား၏စကားကို ကြားရလျှင်ပင် ကျွန်မသည်မျှ ချောက်ချားမည် မထင်။ ဇော်စကားက ကျွန်မအတွက် ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း ရှိရသည်။ စိတ်ဆိုးခြင်းလည်း ရှိသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း ကရုဏာလည်းရှိရသည်။ ပြီးတော့ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးခြင်းလည်း ရှိရသလိုပင်၊ သို့စဉ်လျက် ရင်မှဝေဒနာကို ထိန်းချုပ် သို့သိပ်ရသည်က သိက္ခာစောင့်စည်းရပါသော ကျွန်မတို့ မြန်မာမိန်းမသားများ၏ အစဉ်အလာမို့။

“ဇော် မင်းပြန်ပါတော့ကွယ်...မမချောရဲ့ရင်ကို ဝေဒနာ လာမပေးပါနဲ့ ဇော်ရယ်။ ဒီအိမ်ကလည်း ပြန်ပါ။ ဒီမြို့ကလည်း အပြီးပြန်သွားပါတော့”

နုလုံးသားမှ အင်အားများစွာယူပြီး ပြောရသောစကားဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မ ရင်ပန်းလှပါသည်။ ဇော်ကိုလည်း ထွက်ခွာသွားစေလိုပါပြီ။ သို့ မဟုတ်ပါလျှင် ဇော်အနားမှ ကျွန်မ ထွက်ပြေးမိမည်ထင်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် ခံစားရပါတယ်။ ဝေဒနာ ရပါတယ်ဆိုကတည်းက ဒီလူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေး နဲ့နေသေးလို့ပါ မမချောရယ်။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ပါဦးဗျာ။ မကြာသေးခင် အချိန်ကပဲ မမချောဟာ ဇော်ကို မောင်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့တာ ဇော် အသိပါဗျာ။ ဒီမေတ္တာတရားဟာ သွယ်လွယ်နဲ့ မပျက်နိုင်စကောင်းပါဘူး မမချောရယ်။ ဇော် မမချောကို ချစ်ဘယ်။ ဇော် မမချောကို သိပ်ချစ်လွန်းပါတယ်။ ဇော်ကိုလည်း တုံ့ပြန်ပြီး...”

“တော် ဇော်...တော်တော့၊ မမချော စကားတစ်ခွန်းတည်းပဲ တုံ့ပြန် ရော့ရှိတယ်၊ မင်းခုပဲ ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါတော့”

ကျွန်မက စကားသံနှင့်အတူ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီး အိမ်ရှေ့ ပေါက်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ သူ့ကိုနှင်ရသည်။ ဇော်တော်တော်နှင့် မထနိုင် သေး။ ငုံ့နေရာက လက်ခိုမိုးနှင့် မျက်ဝန်းတစ်တိုက်ကို ပွတ်တိုက်သည်။ ပြီးမှ

အံကိုခဲ၍ ဖြည်းလေးစွာ မတ်တတ်ရပ်ရှာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများ မို့မောက် နီမြန်းနေပေသည်။ မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်၌ မျက်ရည် အစွန်းအစလေးများ တင်ရှိနေဆဲပင်။

“မမချောရယ်”

ဇော်အသံက ကြေကွဲဆွေးမြေ့ခြင်း သရုပ်ပေါ်လွင်လှပါချေသည်။ ဇော်က ကျွန်မမျက်နှာကို စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အသေအချာစိုက်ကြည့်နေပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရှာလေ တော့သည်။

ကျွန်မ၏ရင်မှ နှလုံးသားတို့ ပွင့်ထွက်လွင့်ကျသွားသည်သို့ပင် ရင်၌ ဟာလှ နာလှပါချေသည်။

ကျွန်မမှာ တောင့်တောင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်က ဇော်သွားရာလမ်းကို ဇော်မရှိတော့သည့်တိုင် စိုက်လိုက်မတ်တတ်ကြည့်နေမိစဉ်၊ ကျွန်မပင် မသိမိ သတိမရှိ ကျွန်မ၏မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်တို့က ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ လာပါ ချေပြီကော...။

ဪ...ဇော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးရယ်...မမချောရဲ့ နေအိမ်က မင်း ထွက် သွားခဲ့ပေမယ့် မမချောရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲကတော့ ဇော်တကယ် ထွက်မသွား ခဲ့ပါလားကွယ်။

အခန်း (၁၁)

အိမ်တွင် ဘင်္ဂလားသင်္ဘောဆိုက်နေသည်။ မေမေတို့ညီအစ်မ သုံး ယောက်တည်း စကားပြောကြသည်မှာ ပွက်လောရိုက်နေပါ၏။ ဤပိုင်း၌ ဝင်မပါ။ ကျွန်မငြိမ်နေမိပါသည်။ ငြိမ်သထက် ငြိမ်နေစေသည့်အကြောင်း ရင်းက ရှိနေပါ၏။ အန်တီစု၊ အန်တီထွေးနှင့်အတူ အစ်ကိုတင်ထွန်းလိုင် ကလည်း ပါလာသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုလွင်ဦး။

ကိုလွင်ဦးပါရှိလာခြင်းအတွက် ကျွန်မအနေကျဲ့လှပါသည်။ အရင် တစ်ခေါက် သူမော်လမြိုင်ရောက်စဉ်က သာမန်ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ကျိုက္ခမီ စက်စံ ကျိုက်မရောစသော မြို့များသို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ဖူးပါသည်။ မေမေ၏ခိုင်းစေချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခု တစ်ခေါက်တွင်မူ ချစ်ရေးဆိုပြီးသား၊ ကျွန်မက ငြင်းပယ်ပြီးသား ကိုလွင်ဦး နှင့် ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံရန်မဆိုထားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကိုပင် ဝန်လေး နေမိလှပါသည်။

ကိုလွင်ဦး၏သူငယ်ချင်း၊ မော်လမြိုင်ကောလိပ် သင်္ချာဌာနမှ နည်းပြ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရန်ကုန်သား ‘ကိုလှမြင့်ဦး’ ဆိုသူနှင့် မော်လမြိုင် ကောလိပ်ကျောင်းသူလေး ‘မနုစုထွေး’ တို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲသို့ လာ ရောက်ချီးမြှင့်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ အစ်ကိုတင်ထွန်းလိုင်နှင့် ကိုလွင်ဦး၏နောက်သို့ အဆစ်လိုက်လာကြသူများက အန်တီစုနှင့် အန်တီ ထွေး။

“ကဲ မမရင်အေး မမသမီးကို ခေါ်စမ်းပါဦး”
အပျိုကြီးအန်တီစုက သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်တွင် လေအရှည်ဆုံး။

အန်တီထွေးက နားလည်မှု ရှိသည်။ မေမေကတော့ စေတနာကောင်း သလောက် ဒေါသကြီးသူ ဖြစ်ပါ၏။ အန်တီစု စကားအစချီလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မဘက်သို့ နဂါးလှည့်သင့်လေပြီဟု ကျွန်မအတပ်သိသည်နှင့် သူတို့နှစ် ယ့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ကပ်ရသည်။

“နေစမ်းပါဦး...ဟိုကောင်လေး လိုက်လာတာကို ညည်းက ဘာလို့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေတာလဲ”

အန်တီစု စကားဆုံးသည်နှင့် မေမေက သူညီမအား...

“ဟေ့ မရင်စု...စကားကို လိုရင်းသာ တည့်တည့်ပြောလိုက်စမ်း။ ဒီမှာ မိချောခင်...ညည်း မောင်လွင်ဦးကို ယူချင်သလား မယူချင်ဘူးလား ပြော စမ်း...ညည်းကြည့်ရတာ မြင်းကပ်ကြီးလိုပဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ်နဲ့။ အခု ညည်း အန်တီစုများ လိုက်လာကြတာ အဲဒီကိစ္စပဲ...အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်လိုက်ကြပြီး စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်။ အဲဒါ ညည်းသဘောတူသလား... မတူရင် မောင်လွင်ဦးကို ဘာကြောင့်ငြင်းရတာလဲလို့ ငါ့ကို ပြော...မိချောခင်”

မေမေက ပတ်ကြမ်းတိုက်လေပြီ။ ဇော်ရောက်လာပြီးသည်မှ နောက် ရက်များတွင် မေမေက ကျွန်မကို ‘မကြည်’။ ကျွန်မ၏ ငှုငှုငိုင်ငိုင် လေးလေး ကွေးကွေးနှင့် မျက်နှာသေမျက်နှာကို ရိပ်မိ၍ပင် ထင်သည်။ ယခုကိစ္စ ကိုဖြင့် မေမေစိစဉ်ခြင်းမဟုတ်။ ကြိုတင်အကြောင်းကြားခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ပြုန်းစားကြီးရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် မေမေတို့ ခူးတိုက်၍ အပြတ်ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်မအား အပြတ်မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေရယ် သမီးမေမေနဲ့ပဲနေချင်သေးတယ်”

“အေး နေချင်နေမှာပေါ့ကွယ် ချောဟိုမှာ မနေချင်ရင် ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ကောလိပ်မှာ အမှုထမ်းခွင့်ရအောင် ပြောင်းလာပေးပါမယ်လို့ ပြောရှာပါတယ်”

အန်တီထွေးက ဝင်ပြောသည်။ အန်တီစုကလည်း...

“မမတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့အိမ် ကိုမောင်လွင်ဦး ရောက်လာရင် ဘယ့်လောက်များ ကျက်သရေရှိလိုက်မလဲလို့”

“မေမေ...သမီးကိုဘာလို့များ အိမ်ထောင်ချပေးချင်ကြတာလဲလို့”

သမီးဟာသမီး အေးအေးဆေးဆေးနေနေတာပဲ”

“အမေ့သမီးက မှုံနေအောင်ချောတယ်မဟုတ်လား...သမီးအေးတိုင်း ဘေးက မအေးဘူး၊ ကြိုက်သူတွေဝိုင်းနေတာ မေမေ့အသိပါလေ။ ဘာလို့ ယောက်ျားပေးစားချင်တာလဲဆိုတော့ မောင်လွင်ဦးက တော်လို့ ကောင်း လို့ ဒီတိုင်းထားရင် ညည်းဖအေလို လူယုတ်မာတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာ စိုးလို့ဟေ့”

ကျွန်မမှာ ချောင်ပိတ်မိနေသူလို ဖြစ်ရပါပြီ။ ကိုလွင်ဦး၏ အရည် အချင်းများကို ငြင်းစရာမရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသော်လည်း...

“ငယ်ရွယ်သူများ နှလုံးသားတွင် ခိုးနားတတ်လေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရား၏ ဆန်းပြား နက်ရှိုင်းမှုကို လူကြီးပိုင်းက စာနာတတ်မည်မထင်”။

ကိုလွင်ဦးကို မမှန်းသော်လည်း၊ ခင်မင်ပါသော်လည်း ကိုလွင်ဦးသည် ကျွန်မရင်ကို ဝေဒနာပေးစွမ်းနိုင်သူ မဟုတ်ပါချေ။ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စား၍မရ၊ ထာဝရမဆိုထားနှင့် တဒဂ်ပင် သတိရခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏စိတ်ကို ယောက်ယက်ခတ်စေလေသူ ကျွန်မ၏ရင်ကို လှုပ်ရှား နိုင်စေသူ၊ ကြီးမားသောအင်အားဖြင့် နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနိုင်စေ လေသူက ဇော်...။

မထူးတော့၊ ကျွန်မကလည်း ပြတ်သားသောစကားနှင့် တုံ့ပြန်ရပါ တော့မည်။

“မေမေတို့ အန်တီတို့ သမီးကို လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ကြပေတော့၊ ရိုက်လည်း ခံမယ်၊ သမီးယောက်ျားကို မယူချင်ဘူး။ ရည်းစားလည်း မရှိ တာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း မယူဘူး။ သမီးကို ယောက်ျား အတင်းပေးစား ရင် ထွက်ပြေးမှာပဲ။ ဉာဏ်စာရိကျောင်းမှာ သီလရှင်ပဲ သွားဝတ်မယ်”

ကျွန်မက လှိုက်လှဲသောအသံနှင့် ဒေါသတစ်ဝက် နှော၍ မျက်နှာ စုပုပ်ကာ ပြောခဲ့ပါသော်လည်း မေမေတို့ ညီအစ်မတွေက တူညီသော တုံ့ပြန်မှုဖြင့် မတုံ့ပြန်နိုင်၊ တဟားဟား ရယ်မောကုန်ကြသည်။

“မခင်စုလို တကယ်နေနိုင်မလား မိချောခင်”

“တကယ်နေမယ် မေမေရယ်၊ သမီးယောက်ျားမယူချင်ဘူး။ မယူခင် ကတည်းက ရင်မောလိုက်ရတာ၊ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတာ မရောက်ခင်ကတည်းက ပူပန်လိုက်ရ ခံစားလိုက်ရတာ”

“ဘာ”

“ဪ ဟော်...မဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေကြည့်ပြီး ကြောက်လို့ပါ။ ကျွန်မက မေမေတို့ကိုပြောနေရာက အရှိန်နှင့်စကားတွေ ဆက်မိသည်။ ခံစားချက်တို့ ပွင့်အန်သာခဲသည်ကို မနည်းပြန်ထိန်းရသည်။

“က...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော မိချော့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါမပြောလား မခင်စု၊ နင်နဲ့တူပါတယ်လို့”

မေမေက သူညီမ အပျိုကြီးအား မေးခေါ်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ မေမေက ကျွန်မ၏စကားကို လုံးဝဥသယုံကြည်ရုံမျှမက ချစ်သမီးအတွက် မာန်ဝင့်ဟန်၊ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးဟန်များဖြင့် ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်ပါလေသတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့်ပင် ကိုလွင်ဦးနှင့် ဇာတ်လမ်းက တစ်ခန်းရပ်ရပါလေပြီ။

+ + + +

ဖေဖေထံမှ စာလာသည်။ ကိုယ်တိုင်ရေးနိုင်ခြင်းရှိဟန်မတူ။ ဘေးက လူတစ်မောက်ကို ရေးခိုင်းလေသည် ထင်ပါ၏။ ဇော်ပြောသည့် သူ့ အစောင့်ဆိုသူသာ ဖြစ်ပါလေမည်။

စာမှာ ဖေဖေနေကောင်းလာပြီဖြစ်၍ သမီးမပူပန်စေလိုကြောင်း၊ မေမေ မလွှတ်ရင် စိတ်မဆင်းရဲပါနှင့်ဟု ဖျောင်းဖျရုံမက မေမေအကြောင်းပါ မေးသည်။ ကောင်းပန်ဝန်ချရာသည်။ ဦးဘုန်းရှိန်ကို ရှာဖွေပါဟုလည်း ပါသည်။ အိမ်၌ ဇော်မရှိဟုလည်း ရေးထားပါ၏။

“ဒီဦးဘုန်းရှိန်တွေဘာတွေဟာ ထားပါတော့လေ၊ ဖေဖေနေကောင်းတာပဲဝမ်းသာလှပါပြီ။ သူတို့ရဲ့ ‘ခရောင်းတောမှခရောင်း’ အကြောင်းလည်း ငါခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါပြီ။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှမသိချင်တော့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့လေ ငါ့ရင်မှာ သံယောဇဉ်မျှင်မျှင်လေးများက အင်အားကြီးမားစွာ ရစ်ဖွဲ့တုပ်နှောင်ထားမိရလေသူက ဇော်...၊ ဇော် အိမ်မပြန်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်များရောက်သွားရှာလဲကွယ်၊ ဒီမော်လမြိုင်မှာပဲ ရှိနေလေသေးသလား”

ဇော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မတွင် ထိန်းချုပ်သိပ်နိုင်စွမ်းအား မရှိတော့သလိုပင် ရင်၌ပူပင်စိတ်တို့ လျှံခဲ့ရပါပြီ။ သူပြဿနာနှင့်သူသာ ဆိုပါလျှင် ကျွန်မ သည်မျှသောကကြီးနေပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု ကျွန်မ ထံ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့်လိုက်လာလေရာမှ အစအနပျောက်ပြီး အိမ်ပြန် မရောက်ရသည့် အဖြစ်မို့ ကျွန်မရင် မငြိမ်းနိုင်တော့။ သူတည်းခိုသည့် သိတာတည်းခိုရိပ်သာတွင်ပင် ရှိနေပြီး ကျွန်မမျက်ကွယ်မှ စောင့်ကြည့်နေရာသည်လား။ မော်လမြိုင်မြေမှ အပြီးထွက်ခွာသွားလေပြီလား။ ကျွန်မရင်မှ သိလိုလှသည့် ဆန္ဒများက ထိန်းမရတော့။

x x x x

“မမချောပြောတဲ့ ကိုလွမ်းမိုးဆိုတဲ့လူ သိတာတည်းခိုခန်းမှာ မရှိတော့ဘူး မမချောရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့တွေ့သွားတဲ့လူကိုတော့ သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူက ညောင်ပင်ဆိပ်က ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း”

“သူ...အဲ...ဇော်...ဘယ်ကိုသွားသလဲတဲ့ ဟင်”

“ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရတာတော့ ‘ကျွဲမနင်း’ ‘ကျွဲဝမ်း’ ‘ကျွဲတပ်ရံ’ ဆိုတဲ့ မွန်ရွာတွေကိုပါသွားတယ် ကြားတာပဲ။ ညောင်ပင်ဆိပ်က ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ‘ညွန့်ထွေး’တော့ သိလိမ့်မယ်”

“အေး...ဒါဖြင့် အဲဒီမောင်ညွန့်ထွေးကို မမချောတွေ့ချင်မေးချင်တယ်ကွယ်၊ ဇော်ရှိတဲ့နေရာလည်း သွားချင်တယ်။ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ခိုင်းချင်တယ် စန်းလွင်ရယ်”

ကျွန်မ၏မောင်လေးနှစ်ဝမ်းကွဲ မောင်စန်းလွင်က အရာရာဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ ကွက်ကျော်မြင်တတ်သည်။ အကင်းပါးသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ချစ်ခင်၍ ကျွန်မအတွက် အစဉ်ကူညီတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ယခု ဇော်တည်းခိုသည့်နေရာကို သွားကြည့်ခိုင်းမိသည်နှင့် “မရှိ”ဆိုပြီးပြန်မလာ၊ အကွက်စေ့အောင်လုပ်ဆောင်လာရှာပေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မမချောလုပ်ချင်တာ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါကအရေးကြီးဘူး။ ဒီမှာမမချော...ချက်ချင်းကြီး မကြည့်နဲ့ဦး။ ကျွန်တော်ပြောပြီး ခဏနေမှ အမှတ်မဲ့ကြည့်၊ ဟော ဟိုဈေးထိပ်က လုံချည်အနက်ကွက်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနက်နဲ့ နေကာ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့လူဟာ မနေ

ကလည်း သူဒီနားမှာပဲ။ ဒီနေ့လည်း ဒီနားမှာပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ သူ မမချော့ကို တစေ့တစောင်း စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ထင်တာပဲ။ အဲဒါ... မမချော့ မသိမသာလှည့်ကြည့်စမ်းပါ”

မောင်စန်းလွင်၏စကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထိတ်သွားမိပါသည်။ သူပြော ညွှန်သည့်အတိုင်း ကြည့်လိုက်မိရာတွင် အသက်လေးဆယ်ရွယ်ခန့် အသား ညိုညို ခပ်တုတ်တုတ် အမျိုးသားတစ်ဦးကို မြင်ရသည်။ ကျွန်မနှင့် အကြည့် ချင်းဆုံလျှင်ပင် သူက အရင်မျက်နှာလွှဲသွားပါ၏။ သူ့ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။ သူသည် ‘ခရောင်းတောမှခရအိမ်’၏ အလိမ်အပွေ ဇာတ်ရှုပ်မြေမှာ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ရမည်မှာ ယုံမှားစရာ မရှိတော့ပါချေ။ သို့တစေ... ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ သူတို့ ဘက်ကလည်း အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်မ၏ဋ္ဌာနေမြေ မြို့လယ်ကောင် ဈေးလယ်ကောင်တွင် သူတို့ဘာမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ မကြောက်ပါ။ မရွံ့ပါ။ သူတို့ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကိုယ့်မြေရောက်လာမှတော့ ကြောက်လန့် စရာ မလိုပါ၍ ကျွန်မက ဥပေက္ခာပြုနိုင်ပါပြီ။

x x x x

မိုးတိမ်တို့ ကွယ်ကာခြင်း မရှိပါ၍ ‘အတ္ထရံမြစ်’ လယ်မှနေ၍ ‘ဇွဲကပင်တောင်’ ပုံပုံကြီးကို လှမ်း၍မြင်နေရပါသည်။

ဈေးကြီးမှ အမှတ်(၁)ကားစီးပြီး ခိုင်းဝန်းကွင်းရှိ ကျိုက်ဖန်ရပ် လမုတန်း ရပ် စသည်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကားဂိတ်ဆုံးလေမှ တစ်မိုင်ကျော် ခရီးကို ဆိုက္ကားထပ်စီးပြီး ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာအနောက်ဘက်ကမ်းကို ရောက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ မောင်စန်းလွင်နှင့်အတူဖြစ်ပါ၏။ ညောင်ပင်ဆိပ် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းသို့ အကြောင်းရှာ၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ့ကို ပစ္စည်းများလှူခိုင်းပြီး လာဖြစ်အောင် ကျွန်မကြံဆောင်ခဲ့မိခြင်းပါ။

ယခု ညောင်ပင်ဆိပ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှာသည် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးတို့ သမ္ဗန်လေးနှင့်ကူးလာနေခိုက်ဖြစ်ပါသည်။

အတ္ထရံမြစ်က ဒေါသနှင့်သောက ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ငြိမ့်ငြိမ့်အေးအေး စီးဆင်းနေပေသည်။ တစ်ဖက်မြစ်ဆုံးတွင် ကျိုက်မရော့၊

ကြာအင်းဆိပ်ကြီးစသော သင်္ဘောဆိပ်မြို့များသို့ ရောက်နိုင်ပြီး တစ်ဖက် တွင် ခေါင်းဆေးကျွန်း၊ ထားဝယ်ကျွန်းတို့နားသို့တိုင် စီးဆင်းလာသော ဂျိုင်းမြစ်၊ သံလွင်မြစ်တို့နှင့် ဤအတ္ထရံမြစ်က ပေါင်းဆုံပြီး ပင်လယ်တွင်းသို့ စီးဝင်သွားကြပါလိမ့်မည်။

ကူးတို့ဆိပ်မှ ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာပြီး၊ ဆရာတော်ထံတွင် လှူဖွယ်များ ဆက်ကပ်ဝတ်ဖြည့်ပြီး ကျွန်မတို့မောင်နှမ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မေမေ၏အဒေါ်ကျွန်မ၏ အဘွားရှိရာအိမ်သို့ပင် မဝင်တော့။ အဘွားအိမ်က ‘ထပ်ကေးရပ်’တွင် ရှိသည်။ ‘ဇာတ်ကေသာ’ ဘုရားကို အစွဲပြုရာမှ တစ်စနှင့်အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းလာခါ ‘ထပ်ကေးရပ်’ ဖြစ်လာသော အရပ်မှာ မေမေ၏ ဇာတိရပ်၊ ကျွန်မကိုမူ ရန်ကုန်တွင် မွေးဖွား လာခဲ့ပါ၍ ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာမှ ဆွေမျိုးများနှင့် မနီးစပ်။ ညောင်ပင်ဆိပ်မှာ ကျိုက်မရော့ပိုင်နယ်မှ ရွာဖြစ်ပါသော်လည်း မြို့တစ်မြို့ စာမျှ လူနေအိမ်ခြေ များပြား၍ စည်ကားလှပါသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်းသွားကြမည့် မွန်ရွာ များမှ လူများအားလုံးက ဤရွာမှဖြတ်ကြရသည်။

ကျွန်မနှင့် မောင်စန်းလွင်တို့ မြင်းလှည်းဂိတ်ရှိရာသို့ အမြန်လာကြပြီး အစဦးထွက်မည့် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေကြသည်။ ‘ဂျိုင်းမြစ်’ ကိုဖြတ်၍ ‘ဇာသပြင်’ဘက်မှ သယ်ယူလာလေမည့် “ဘေထုပ်” ခေါ်သည့် မှောင်ခိုအထည်ထုပ်များရောက်ချိန်နီးပြီဆိုပြီး မြင်းလှည်းဂိတ်၌ ယောက် ယက် ခတ်နေကြပေသည်။ စောင့်ရသည်ကို စိတ်မရှည် အချိန်ကမရပါ၍ မြင်းလှည်းခ ပိုပေးပြီး စီးခဲ့ကြပါသည်။ မြင်းလှည်းလမ်း၏ လက်ဝဲဘက် တွင် သင်္ကြန်တွင်းမှ ဝင်ခွင့်ရသည့် ‘ခရံဂူ’က ထည်းထည်းမတ်မတ် တည်ရှိ နေပါ၏။ ညောင်ပင်ဆိပ်လွန်သည်နှင့် သည်ဘက်တစ်နယ်လုံး မွန်ရွာများ သာ ဖြစ်တော့သည်။ ဒေါသသံနှောသလို အသံသြကြီးများနှင့် မွန်စကား ပြောကြသည်။ ဆိုကြသည်ကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ နှစ်မိုင်ကျော်မျှ ဝေးကွာပါသော ကျုံမနင်းနှင့်ကျိုက်ပင်ကြားရှိ ကျုံဝမ်းရွာသို့ ကျွန်မရောက် လိုလှပါပြီ။ ယင်းရွာတွင် “ဇော်” ရှိနေသည်ဟူသော တိကျသည့်သတင်း ကို မောင်စန်းလွင်ထံမှ ကျွန်မရရှိပြီးဖြစ်ပါ၏။

တရုတ်စပ်၍ တရုတ်နတ် ကိုးကွယ်ပါသော တရုတ်ခြေတံရှည် မွန်အိမ်

တစ်ဆောင်၏ရှေ့တွင် မြင်းလှည်းရပ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မတို့ တက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေး မောင်စန်းလွင်၏ သူငယ်ချင်း မွန်အမျိုးသားငယ်က လိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုရာသည်။ မောင်စန်းလွင်က မိတ်ဆက်ပေး၍ ဤအိမ်ရှင် မောင်လှရှိန်မှာ ညောင်ပင်ဆိပ် အထကသို့ နေ့စဉ်ပညာသွားသင်နေရာရာသည့် ကိုးတန်းကျောင်းသားလေး ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မောင်စန်းလွင်က ဆယ်တန်း အတန်းကျောင်းသော်လည်း ကျောင်းသား မများပြားလွန်းသော တစ်ကျောင်းတည်းသားချင်းမို့ သိကျွမ်းခင်မင်နေကြဟန် ရှိပါ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မကို ထိုင်ခိုင်းပြီး အခန်းထိပ်နားတွင် ကျွန်မ မကြားသာအောင် တီးတိုးပြောနေကြပါသည်။ အိမ်ရှင်မောင်လှရှိန်က အံ့ဩဟန် ဝမ်းသာဟန်များပြပြီး အခန်းတွင်း ဝင်သွားပါတော့သည်။ မောင်စန်းလွင်က ကျွန်မထံ ပြန်လျှောက်လာပြီး...

“ကိုလွမ်းမိုး... ဒီအိမ်မှာရှိနေတယ်... နေဦး လှရှိန်ခေါ်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောမီ၊ စိတ်ဇောကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။ အကျိုးတော်ဆောင် မောင်လေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း ရှက်ရွံ့လှပါသည်။ ကျွန်မလုပ်သည့်အလုပ်က ဆင်ကန်းတောတိုးပမာ မိုက်ကန်းလှပါကြောင်း သိပါသော်လည်း ရင်၌ တင်ရှိကျန်ရစ်လေသော သံယောဇဉ်ကြီး မျှင်က အင်အားပေါင်းများစွာနှင့် ဆွဲဆောင်ပါ၍ ကျွန်မရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူဖျားနေတယ်... အထဲဝင်ကြည့်ပါလားအစ်မ”
မောင်လှရှိန်ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်မဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“မမချော... အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောနေလေ... ကျွန်တော်တို့ အောက်မှာ ဆင်းစကားပြောနေမယ်၊ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး မော်လမြိုင်ဘက် ကူးသွားကြတယ်တဲ့”

မောင်စန်းလွင်က ကျွန်မနှင့်ဇော်ကို သမီးရည်းစားများအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီးပြီ ထင်သည်။ ရှောင်ပေးသည့်သဘောမျိုး ပြောသည်ကိုပင် ကျွန်မ မကာကွယ်နိုင်၊ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါဘဲ မောင်လှရှိန်ထွက်လာသည့် နောက်ဘက်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့မိပါပြီ။

“မ... မမချောပါလား... အို... ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲလို့... မမချော... မမချောရယ်”

အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထ၍ သူက လက်ဆန်တန်း ကြိုဆိုသည်။ ကျွန်မက တုန်တုန်ယင်ယင် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေရပါ၏။ ကျွန်မမှာ သူနှင့်ထပ်တူပင် ခံစားနေရပါသော်လည်း တကယ်တမ်း ဇော်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြန်တော့... ခြေလှမ်းတုံ့မိသည်။ မရွံ့မရဲရှိရသည်။

“မမချော... ဇော်ဆီကိုလိုက်လာတယ်... အို... မမချောရယ်... ဇော် ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ ဟင်”

“ဇော် နေမကောင်းဘူးဆို”
“ဟုတ်တယ်... အဆွယ်ကောင်းလို့ မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ လိုက်သွားမိရာက ပန်းပြီးလဲတာပါပဲ မမချော”

“ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီလို ဥပဒေမကင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ချင်တာလဲ ဇော်ရယ်...”

“ဇော်... လောဘကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး မမချော... စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လူကြိုတွေ့လို့ သက်သက်လိုက်သွားတာပါ... ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲ”
“ပြီးတော့ မချောရှိနေတဲ့နယ်မြေကလည်း ဇော်ခွာမသွားချင်ဘူး၊ မမချော... ဒီမှာ... ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်မလှည့်စားကြစတမ်းပါ မမချောရယ်... ဇော်လေ ဇော်... သေမတတ်ခံစားရပါတယ်... အချစ်ရယ်။ မမချော ဘက်ကလည်း သံယောဇဉ်မကုန်လို့ လိုက်လာတာမဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဟင် မမချောရယ်”

ခုတင်ပေါ်မှ ဇော်က မတ်တတ်ရပ်နေပါသော ကျွန်မလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ကိုင်ခါရမ်းပြီး မချင့်မရဲလေသံနှင့် မေးသည်။

ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်လူမိခံရသည့် သူခိုးတစ်ယောက်ပမာ ကျွန်မမှာ နှလုံးသားတွင် တိတ်တခိုးသံယောဇဉ်ကြီး တွယ်မိရာမှ ယခုလို လူ ကိုယ် ဝိုင် သိက္ခာမဆည်နိုင်ပါဘဲ လိုက်လာမိမှတော့ ရှင်းနေလေပြီ။ ဆင်ခြေပေးစရာ မလိုတော့၊ နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းသော အတွင်းပိုင်းတွင် သိုဝှက်

မြွှပ်ကွယ်ထားပါသော မေတ္တာထုထည်ကြီးကို ဇော်မြင်သာနေပါ၍ ကျွန်မ ငြင်းမရတော့၊ မငြင်းချင်တော့...။

“မမချော့ရဲ့ရင်ကို ချစ်ဝေဒနာတွေ ကူးစက်စေခဲ့တဲ့ ဇော်ရယ်”

“အို...မမချော့”

ဇော်က လက်မောင်းကို ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ နောက်ကျောပြင်ကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်နှင့် ကျွန်မရင်ကို ကပ်ပြီး မျက်နှာမော့ထားသော်လည်း မျက်စိစုံမှိတ်၍ အံလေးကြိတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးများက မေတ္တာရည်များ စိုလူး၍ ကြည့်သာ တင်ရွန်း လန်းလှစေချင်သည်။

“ဖယ်ဦးကွယ် ဇော်ရယ်...”

“ချစ်တယ်ပြောမှ လွတ်မယ်...”

“မိန်းမမိုက်ကြီး လိုက်တောင်လာမှတော့ ပြောနေဖို့လိုသေးလား ဇော်ရယ်...”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ မိုက်တာလား မမချော့ရာ...။ ကဲပါ...ပြောပါ...”

“ချစ်ပါတယ်...ဇော်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်...”

ဇော်က သူ့ကတိကို သူမတည်။ လွတ်မပေးသည့်ပြင် တိုး၍ပင် ဖက်လိုက်သည်။ ကွဲကြေပျက်စီးတတ်သည့် အရာသာဆိုပါလျှင် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပျက်စီးသွားလေမလားပင်။ “သွေး မစပ်သူချင်း ယင်းသို့သော ထိတွေ့မှုနီးစပ်ရာမှ ကျွန်မတို့၏ချစ်ခြင်း မေတ္တာက စခဲ့ကြလေသလား...” “အနေနီး၍ သံယောဇဉ် ကြီးမားခြင်း လား”။ သို့မဟုတ် “မေတ္တာ၏ အုတ်မြစ်ဖြစ်သော သနားကရုဏာတရားမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းလား...” မပိုင်းခြားတတ်ပါသော်လည်း ကျွန်မဇော်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးမိသည်က အမှန်ပင်။

“ဇော် ကတိမတည်ဘူး...ဖယ်ဆို”

“ဖယ်ဘူး”

“မမချော့ပြန်တော့မယ်”

“ဇော်လည်း လိုက်မှာပေါ့”

“ဟဲ့အို...ဘယ်...ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“အိမ်ကိုမဟုတ်ပါဘူးဗျ...မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်းကိုပါ...။ ဟိုရောက်မှ မမချော့လေးကို မောင်ခိုးဖို့ လူဆိုးတွေနဲ့တိုင်ပင်မယ်။ ဟား ဟား... ချော့...သိပ်ချစ်တဲ့ချော့၊ မောင်ချစ်တဲ့ချော့...ချစ်ချော့...မောင်ချော့ချော့ ချစ်”

“ဇော်ရယ်ကွယ်”

မြူးကြွနေပါသော သူ့လက်တွင်းမှ ကျွန်မရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုလည်း ထုရိုက် တွန်းထိုးပစ်လိုက်မိသည်။ ကြည့်နူးခြင်းလေလား၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလေလားမသိ၊ ကျွန်မနှလုံးသားမှာ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေ သည်။ ဇော်ပါအတူလိုက်ပြီး သူ့တည်းခိုခန်းသို့ သူပြန်မည်ဆိုပါ၍ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက်အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာရပါ၏။ အိမ်ရှေ့တွင် မည်သူမျှရှိမနေ။

“နေဦး မမချော့ ဇော်ပစ္စည်းလေးတွေ ယူရဦးမယ်...။ မေ့နေပြီ အားလုံး ကို မေ့နေပြီဗျ”

ဇော်က သူ့ရူးသဖွယ်၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ကျွန်မနှင့် အတူ တူ ထွက်လာရာက ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် အခန်းကွင်းဝင်ပြေးသည်။ ကျွန်မက မောင်စန်းလွင်တို့ကို အသံပြု၍ ခေါ်ယူရသည်။ သူတို့အသံကြားရ ကျွန်မ က ဇော်အခန်းဝသို့ လျှောက်သွား၍...

“နောက်မှ လိုက်ခဲ့ပါလားဇော်ရယ်...အတူတူပြန်ရမှာ...မမချော့ ဟို ကောင်လေးတွေကို မျက်နှာပူတယ်”

“မရဘူး၊ မရဘူး လိုက်မှာပဲ သူတို့ဘာထင်ထင် ဇော်က မျက်လုံး ကျွတ်မတတ် မမချော့ကို ဟောဒီလိုပြူးကြည့်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်...”

“သွား...အရူးလိုပဲ”

ဇော်က မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာနားကပ်၍ ပြောပါ ၍ ကျွန်မ မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။ သူ့ကိုတား၍ ရတော့မည် မဟုတ်ပါ သဖြင့် ကျွန်မလှည့်ထွက်လာသည်တွင် ဇော်က... “အချစ်ရူး...မမချော့ရဲ့ အချစ်ရူး” ဟူ၍ အော်မြည်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာသည်။

x x x

အပြန်တွင် မောင်လှရှိန်လည်းပါ၍ ကျွန်မတို့ ကုန်းကြောင်းလမ်းမှ မလာတော့၊ နေ့လယ်ခိုန်ဖြစ်၍ ကျိုက်မရော ကျိုက်ပရံဘက်မှလာသော 'စိန်ပန်းပြာ' နှစ်ထပ်သင်္ဘောနှင့် လှည့်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်တွင် လူချောင်းလှပါသည်။ အပြန်၌ မောင်လှရှိန်ပါ လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်နှင့်တိုင်ပင်နေကြပါ၏။ ကျွန်မတို့နားသို့ ကပ်မလာကြ။ ကျွန်မမှာ သူတို့ကိုလည်းရှုက်သည်။ အသိကျွမ်းများ ပါဝင်မလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်လည်း စိတ်မဖြောင့်နိုင်ပါ။ ညောင်ပင်ဆိပ်ရွာအရောက်တွင် သင်္ဘောက ရွာသို့မကပ်၊ ဆင်းလိုတက်လိုလျှင် ရေလယ်မှ သမ္ဗန်နှင့် ရွာသို့သွားကြ လာကြရပါ၏။ အသိအကျွမ်းများ ပါမလာစေနှင့်ဟူသော ကျွန်မ၏ဆုတောင်းပြည့်ပါသော်လည်း ကျွန်မမှာ လန်ကြောက်နေမိဆဲသာ။

အတ္ထရံမြစ်၏ အလှတန်ဆာများကိုပင် စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ဇော်၏ ကြည့်ရှုငံစားနေပါသော မျက်နှာသည်သာ မကြည့်ပါဘဲနှင့်လည်း မြင်နေရလျက်ပါ။ ဇော်က ရှင်ရှင်သောသောနှင့် စကားတွေပြောမကုန်နိုင်အောင် ရှိလေသည်။ သူ့အပြောအတိုင်း မပြုပေးသော်လည်း မလွဲတမ်းကြည့်လာပါ၍ ကျွန်မမှာ ဇော်ကိုပင် ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့သလို ခေါင်းငုံ့ကာ လိုက်ပါလာမိရပါသည်။ ကျွန်မကို မော်လမြိုင်ဘက်ဆိပ်အထိ မလိုက်တော့။ ဒိုင်းဝန်ကွင်း 'ကျိုက်ဖန်' ရပ် သင်္ဘောဆိပ်မှပင် ဆင်းကြမည်ဟု မောင်စန်းလွင်က စီစဉ်သည်။ ကျွဲဝန်နှင့် ကျိုက်ဖန်က သင်္ဘောခ ပြား ၇၀ သာ ပေးရပါ၍ မကြာမြင့်မီမှာပင် ဆိုက်ရောက်တော့သည်။

အကယ်၍ ဇော်သည်သာ ကျွန်မ၏ဧည့်သည် ဆိုပါလျှင် 'မဒမ'ဟု ခေါ်သည့် မုတ္တမဘက်ကမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ယခင် ၆၄ရွာ၊ ယခုရွာ ၁၀၀ ကျော်နေသည့် 'ဘီလူးကျွန်း' စု အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အတ္ထရံ၊ ကျိုင်းနှင့် သံလွင်မြစ် သုံးသွယ်ပေါင်းဆုံရာ အရပ်၌ရေရောင်ချင်း မရောနှောသည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် 'ထားဝယ် ကျွန်း' နှင့် 'ကော့စိန်ကျွန်း' ဝေးဝေးဆီမှ 'ကုလားကျွန်း' များပေါ်ရှိ အုန်းသီး ကွမ်းသီး စိုက်ပျိုးမှုများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း ပြောဆို ညွှန်ပြရစေလိမ့်မည်။ ယခုမူ ဇော်ကို ရိုသေကြောက်ရွံ့စရာ လူတစ်ယောက်ပမာ ကျွန်မ

စကားမဟာရဲ့။ ယုတ်စွအဆုံး 'ကျိုက်' ဆိုသည်မှာ 'ဘုရား' 'ကော့' ဆိုသည်မှာ 'ကျွန်း' ဟူသော မွန်ဘာသာ အခေါ်အဝေါ်လေးများကိုပင် မပြောပြမိလိုက်။ နောက်ရက်တွင် အစီအစဉ်များကို လေးယောက်သား ချမှတ်ပြီးသည်နှင့် ကျိုက်ဖန် ဆိပ်ခံဘောကြီးမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပါ၏။ ယင်း အချိန်၌ ဒိုင်းဝန်ကွင်း မောင်စိုးဈေးတန်းကြီးက စည်ကားနေလေပြီ။

အခန်း (၁၂)

'ကျိုကွမိရေလယ်ဘုရား'သို့ သွားသည့် စင်္ကြံလမ်းပေါ်၌ ရေကျော်လှေ ရှိပါသဖြင့် ရေညှိများနှင့်ချောနေတတ်ပါသည်။ ခါတိုင်းဆိုပါလျှင် ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းမတ်၍ လျှောက်ရပါသော်လည်း ယခုအခေါက်တွင်ဖြင့် ချစ်လှစွာ သော ဇော်၏လက်မောင်းကို မှိတွယ်လျှောက်ခွင့်ရပါ၍ ကျွန်မကြောက်စရာ မလိုတော့ပါ။

တစ်ဖက်ကမ်းကို မမြင်ရ၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိတွေ့နေသော ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံးက ပြာမှိုင်းညိုမှောင်နေပေသည်။ ဘုရားနှင့် ကျောင်း တန်ဆောင်း ဧရပ်များဆီသို့ ဂယက်လှိုင်းများက ဦးခိုက်ပူဇော်နေသည့် အသွင် တစ်ချက်ချင်းမှန်မှန် ရိတ်ခတ်နေပါသည်။

မောင်စန်းလွင်၊ မောင်လှရှိန်နှင့် ဇော်တို့ ပူးပေါင်းစီစဉ်၍ ဒတ်ဆန်း ကားတစ်စီးငှား၍ လူငယ်ချည်း ၆ ယောက် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ချစ်ဦးသူများအဖြစ် သတ်မှတ်သိရှိပြီးပါသော မောင်စန်းလွင်တို့အဖွဲ့က ကျွန်မတို့နှင့် လမ်းခွဲရှောင်ဖယ်၍ ဘုရားသို့ ကြို တင်ပြီး သွားနှင့်ကြသည်။

ရေလယ်ရှိ ကျိုကွမိဘုရားတည်ရှိရာ တန်ဆောင်းတော်တွင်းသို့ ကျွန်မ တို့ မိန်းမသားများ ဝင်ခွင့်မရှိပါ၍ ဇော်နှင့်ကျွန်မက လက်တွဲဖြုတ်ပြီး လမ်းခွဲရသည်။ အောက်ခြေတန်ဆောင်းရှိ မိန်းမများ ကြည့်ညိုရာအရပ်မှ ကျွန်မနှင့် အထက်တန်ဆောင်းရှိ ဇော်တို့က ဘုရားကို တူပြိုင်စွာရှိခိုးကြ သည်။ နေရာချင်း ခြားနေသော်လည်း တောင်းမည့်ဆုများက ထပ်တူသာ ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ ဘုရားကို ကြာမြင့်စွာ ရှိခိုးပြီးလျှင်ပင် ဇော်က

အသင့်စောင့်နေပါလေပြီ။

“လာ မမချော...ဘုရားဟိုဘက်က ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို သွားကြည့် ကြရအောင်နော်”

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့သားများကို ရှာမတွေ့တော့ပါသဖြင့် ဇော်ခေါ်ရာသို့ ကျွန်မလိုက်လာမိသည်။

“ပင်လယ်ကြီးက ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်ဇော်”

“မောင်နဲ့ ဘယ်သူက ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းလဲ”

“သွား...ဘာဆိုလဲ...သူက ရှေးမဟုတ်ပဲ...လေပဲ”

“လေ...”

“ဟုတ်တယ်...လေပဲ...တစ်လမ်းလုံး သူပဲ ပြောလာတာ၊ မုဒုံ ကန် တော်ကြီးဝင်ဟော့လည်း ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ...အချစ်ကို ခိုင်းနှိုင်း တင်စားတာတွေကိုလည်း သူပဲမထပ်အောင်ပြောတတ်တဲ့ ကိုလေဆိုး”

“ဟားဟား...ဇော်က လေမဟုတ်ဘူး အမှန်က ရေပဲ”

“ကြည့်...မဟုတ်မဟုတ်ကတော့ ပြောဦးမယ်”

“တကယ်မမချောရဲ့...ဇော်ရှင်ထဲက မေတ္တာရေတွေက တားမရ အောင် သွန်ကျလာရာက စကားလုံးတွေဖြစ်လာရတာ”

“တော်ကွယ်...မမချော သူလိုစကားမတတ်ဘူး၊ ဇော် စကားတွေ သာ သဲထဲရေသွန်တယ်ဆိုသလို မမချောရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ခေတ္တ အေး မြအောင် သွန်းဖြိုးတဲ့ စကားလုံးမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ မမချောက ဆုတောင်း ရမှာပါ... ဇော်ရယ်...”

“ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး မမချောရယ်၊ ဇော်လေ တကယ် တကယ် သိပ်ချစ်တာပဲ...ရင်ထဲမှာပဲ ထွေးပွေ့ပြီး မမချောရဲ့ လှမျိုးတစ်ရာ မျက်နှာ လေးကိုပဲ...ကြည့်နေချင်မိတယ်။ မမချောသိပ်လှတာပဲဗျာ... မောင်ဖြင့် မမချောရဲ့ အချစ်ကို တုံ့ပြန်ရယူနိုင်ခွင့်ရှိမယ့် ကောင်မျိုးမဟုတ် ဘူးရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားလျှော့ထားမိရာက ခုလိုဖြစ်လာရတော့ ဇော်လောက် ကံကောင်းသူ၊ မောင့်လောက်ဝမ်းသာရမယ့်သူ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ တကယ်ပဲ ထင်မိပါတယ်...မမချောဆိုတဲ့ မောင့်အချစ်ရယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ကိုယ့်အတွက် ကြည့်နူးရပါတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ဖက်

ချစ်သူအတွက်မှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးအချစ်ရဲ့ ရလဒ်ပါပဲလေ...မမချောလည်း ဝမ်းသာရတာပဲပေါ့ ဇော်ရယ်”

“ဇော်ရယ်လို့ မပြောနဲ့”

“မောင်ရယ်”

“အို မမချော မောင်အချစ်ရယ်ဒီမှာ”

“ဟင်...”

“ပြန်ပါနဲ့တော့လား...မောင်တို့ ရန်ကုန်ပြန်ပြေးကြရအောင်လား မမချော...ဟိုမှာဆို မောင်ဘာမဆိုကြိုနိုင်ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်။ မောင်လေ... မမချောကို မခွဲနိုင်ဘူး...မခွဲချင်ဘူး...မခွဲရက်ဘူး”

“တော်...ဇော်ရယ်...မကြံစည်အပ်သေးပါဘူးကွယ်၊ နောင်လာမယ့် အကြောင်းတွေ ဖန်တီးကြဖို့ ဒီနေ့မတွေးကြစတမ်း ဇော်ရယ်။ မမချော ရင်မောမိတယ်၊ ဇော်နဲ့ မမချောရဲ့ အနာဂတ်ဟာ လှပနိုင်ပါ့မလားလို့ မမချော တွေးမိတိုင်း ရင်ပူရပါတယ် အချစ်ရယ်၊ တကယ်တော့ မမချောဟာ... ဇော်ကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်းကြီးကို ချစ်ခဲ့မိတာပါပဲလေ”

“မျက်နှာလှလှ မျက်ဝန်းရွှန်းရွှန်းလေးမှာ မျက်ရည်တွေ မဝဲလိုက် စမ်းပါနဲ့ မောင်အချစ်ရယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အားကြီးမား ဆုံးအရာပါလေ။ မောင်နဲ့မမချောတို့ရဲ့ ဒီမေတ္တာအင်အားတွေကို သုံးပြီး အရာအားလုံးကို တိုက်ဖျက်ကြနိုင်ရမှာပေါ့ မမချောရဲ့။ မောင်ယောက်ျား ပါ မမချော အရာရာကို ရှေ့ကမားမားရပ်ပြီး ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကာကွယ်မယ်၊ ဖြေရှင်းပါ့မယ်၊ စိတ်မပင်ပန်းပါနဲ့နော် မမချော။ စိတ်ပင်ပန်းတော့ မျက်နှာလေးတောင် နှမ်းသွားပြီ...ပြုံးစမ်းပါဦးတဲ့ မမချောရယ်”

ချစ်သူစိတ်နှလုံးရွှင်ပြုံးပါစေရန် ပြုံးပြရသည်သာမဟုတ်၊ ချစ်သူ၏ တယုတယ ဖျောင်းဖျော့မြူသော စကားသံများကြောင့်လည်း စိတ်ကိုက ကြည်၍ ပြုံးမိခြင်းဖြစ်ပါလေသည်။

“ဇော်...ဪ...မောင်”

“ဘာလဲဟင် မောင်မမချော”

“ပြန်ကြမှထင်တယ်၊ စက်စဲလည်း အပြန်ဝင်ကြဦးမှာ”

“သဘောလေ...မမချော၊ ဘယ်ကိုဝင်ရရ မဝင်ရရ မမချောနဲ့ မခွဲရ

သေးရင် မောင်ကြိုက်တာပဲ”

“ဪ...ဇော်လေးရယ်... ဒါပေမဲ့ သွားကြမှ ကောင်းမယ်ကွယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲလျှောက်ပင် ဘုရားပရဂုဏ်မှ ခွာကာ စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍ ကားရှိရာ နေရာသို့ လှေကားမှ တစ်ဆင့် တက်ခဲ့ကြရပါတော့သည်။

ကားပေါ်တွင် လူစုံစောင့်နေသဖြင့် ကျွန်မရှက်ရှက်နှင့် ဇော်လက်မှ အတင်းရုန်း၍ တစ်ယောက်တည်းကားပေါ်တက်ခဲ့ရပါသည်။ ကားပေါ် ၌ မောင်လှရှိန်၏ သူငယ်ချင်းစုံတွဲတစ်တွဲလည်း ပါပေသည်။ သူတို့က အရွယ်ညီသော ဆယ်ကျော်သက်စုံတွဲများဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မမှာပိုမို၍ ရှက်ရွံ့ မိလှပါသည်။ ဤကျိုကွမိလို ဝေးလံလှသောနေရာသို့ မော်လမြိုင်မှ အုပ် ထိန်းသူ လူကြီးပိုင်းများမပါဘဲနှင့် ကျွန်မ မလာဖူး၊ အပျော်ခရီးမျိုးကိုလည်း ကျွန်မဝါသနာမပါရှိပါ။ ယခုမူ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားတွင် ချစ်မေတ္တာတရားတို့ ခိုအောင်းလာပြီဆိုသည်နှင့် သတ္တိရှိလာသည်။ မသင့် တော်သည်ကို လုပ်ရလာသည်။ အမှန်အမှားကိုခွဲခြား၍ သိနိုင်စွမ်း ရှိသည့် တိုင် လမ်းမှန်ကိုမလိုက်နိုင်၊ မိုက်မဲကတ်ကြသည့်သဘော ရှိပါချေသည်။

ဇော်က သူ့အပြောအတိုင်းပင် တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူ့မှကရမစိုက်စတမ်း ကျွန်မမျက်နှာကိုသာ အစဉ်တစိုက်ကြည့်ရှု၍ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ကတ္တရာလမ်းမှဖယ်ကြည့်၍ ငှမိုင်စခန်း မြေလမ်းအဝင်တွင် ကားက အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် ရှိတော့သည်။ ဇော်က ကျွန်မအနားမှ မခွာပါ၍ တိုးသည်လည်း ရှိသည်၊ တိုက်သည်လည်း ရှိသည်။ ရင်ခွင်ထဲပြုလဲရမတတ်လည်း ရှိပါချေ သတည်း။

“မြအတ္တဝါစားသောက်ဆိုင်” မှ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ သောက် စားကြပြီးလျှင်ပင် ကျွန်မတို့ စက်စဲကမ်းခြေသို့ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြပါတော့ သည်။ မောင်စန်းလွင်နှင့် မောင်လှရှိန်က ပင်လယ်ရေ ချိုးချင်သည်ဆိုပြီး ရေကူးဘောင်းဘီလေးများနှင့် လှိုင်းလုံးများအတွင်း ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်းတစ်တွဲ မြူးလို့ပင်။ မောင်လှရှိန်၏ သူငယ်ချင်း စုံတွဲနှစ်ယောက်ကလည်း လက်ချင်း ချိတ်တွဲ၍ ဗိုလ်တဲဘက် ထွက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်မနှင့်ဇော်က အကြော်သည်များ စတည်းချရာ သစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေကြသည်။ နေချို၍ အကြော်သည်တို့ သိမ်းလေပြီ။ ကမ်းခြေတွင် လူသူရှင်းလင်းနေပါ၏။

လှိုင်းဖွေးဖွေးများက သဲသောင်ပြင်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး အပြန်တွင်မူ ငြိမ်အေးစွာ လျှောဆင်းလေသည်။ သဲသောင်ပြင်ကိုမူ လှိုင်းတွန့်လေးများ ကွေးကွေးကောက်ကောက်နှင့် စိုစိုအိအိလေးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ရလေအောင် ပန်းချီဆေးရေး၍ အလှမြယ်ပေးလိုက်သည်နှင့်တူချေသည်။

“မမချောနဲ့ ဇော် သောင်ပြင်မှာပြေးကြ လက်ဆွဲကြ လှည့်ပတ်ကြရင်း နဲ့ သီချင်းဆိုကြရအောင်”

“အို သွားစမ်း...ဘာတွေ ပြောနေမှန်းလဲမသိဘူး... ချေးလို့ပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟောဗျ...ပျက်စောင်းလေးများထိုးလို့ ဇော်တကယ် ပြောတာ...မမချော မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေ ကြည့်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ...အဲသလို သာယာတဲ့ကမ်းခြေမှာ...မင်းသမီးနဲ့မင်းသား ချစ်ကြိုက် ခန်း ရိုက်ရင်း...ဇော်ပြောသလို သီချင်းမဆိုကြဘူးလား... ကဲပြော”

“အိုး...ဒါကရုပ်ရှင်ပဲ...ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ မမချောရဲ့...အနုပညာဆိုတာ အပြင်လောကက ဖြစ် ပျက်တတ်တဲ့သဘောကို အနီးစပ်ဆုံးတင်ပြရတဲ့ ပညာရပ်ပဲ။ မမချော စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး...ချစ်ဦးသူတို့ တိတ်တခိုးတွေ ဆုံခွင့်ရခိုက်လေး မှာ... ဘယ်သူက လူမြင်သူမြင်ခံပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် သီချင်းဆိုနေကြ မှာ လဲ ဗျာ...၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ချောင်လေးကြားလေးမှာ လူမမြင်အောင် ကုပ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး မွှေးမွှေးပေးကြမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား...ကဲ”

“ဇော်...နော်”

“ဟဲ...ဟဲ...တို့မမချောကြီး ရှက်သွားပြီဟေ့...နော် မမချော နော်... ဇော်ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဇော်ရယ်...ကြံကြံဖန်ဖန်... ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ကို မဝေဖန်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က မှန်အောင်ကြိုးစား။ သူများကို ဝေဖန်တာ မမချောမကြိုက်ဘူး။ ဇော်ပြောသလို ရုပ်ရှင်ထဲက ချစ်သူချင်း ချောင်ထဲ ကုပ်ပြီး တိုးတိုးပြောနေကြမယ်ဆိုရင်...ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က ဘာ မြင်ရ

ဘာကြားရတော့မှာလဲ။ မျက်စိပသာဒအလှအပနဲ့ သောတအာရုံ ငြိမ်အေးမှု လေးတွေကိုလည်း ကြားချင်၊ ကြည့်ချင်ကြသေးတာပေါ့”

“နိုင်ငံခြားသားတွေက လပ်(စ်)ဆင်း(န်)က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... သဘာဝနဲ့ သိပ်နီးစပ်တယ် အရင်းတိုင်းလောက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မမတို့မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုမျက်စိနဲ့တော့ ကြည့်မရပါဘူးကွာ”

“ဇော်တော့ ကြိုက်တယ်”

“ဇော်...နော်...သွား”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး... အနုပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်တာကိုပါ”

“ဒါပေမဲ့... မမချောတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူနဲ့ ခုလိုနေရာမျိုးကိုလိုက်လာတာ... ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အပြင် ဝန်းကျင်မှာ ဆုံတွေ့ ကြတာတောင်လွန်လှပြီ၊ မိုက်မဲလှပြီ... သူတို့လို အိမ်ခန်းထဲမှာ ဆုံလေ့မရှိ ကြပါဘူးကွယ်”

“မမချောရယ်... မမချောလို သိက္ခာရှင်မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်ရတာ...”

“မဆက်နဲ့ဇော်... မမချောရှက်တယ်၊ ဒါလားသိက္ခာရှိတာ”

ကျွန်မက ဇော်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြော လိုက် မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမျက်နှာကို အညိုမခံလိုပါသောဇော်က ချက်ချင်းလိုပင် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်ရှာသည်။ နောက်ကျော ဘက်မှ သိုင်း၍ ကျွန်မပခုံးကို ညင်ညင်သာသာဖက်တွယ်ရင်း...

“မမချောနဲ့ မောင်နဲ့ အဲဒီ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ဆုံးအောင်လှေလေး တစ် စင်းနဲ့ လျှောက်သွားကြရရင် မကောင်းဘူးလားဟင် မမချော...”

“သစ်သားလှေဆို ဝန်ကြီးလှပါတယ် ဇော်ရယ်...စက္ကူလှေပဲလုပ်ပြီး သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်မက စကားကောင်းတစ်ခွန်းပြောသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာ တည် တည်နှင့် ဇော်ကိုစလိုက်မိရာ ဇော်သည် ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှစ်နှစ် သက်သက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း ကျွန်မမေးစေ့ကို ဆွဲကိုင် ခါရမ်းသည်။

“မမချော”

“မောင်”

“ဇော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် စိစဉ်တိုင်ပင်ချင်တယ် မမချောရယ်။ မမချောနဲ့ဝေးရမယ့်အဖြစ်ကို ဇော်ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ခုကတည်းက နှစ်ယောက်အတူ...”

“မမချောတောင်းပန်ပါတယ် အချစ်ရယ်။ မမချောတို့ ဒီတစ်နေ့စာအတွက်ပဲ နေကြရအောင်ပါမောင်လေးရယ်”

“ဇော် ရင်ပူအောင် မမချောလုပ်နေတာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဇော်... မိန်းမသားတို့ရဲ့ ချစ်မေတ္တာတရားနဲ့ သစ္စာစကားဟာ ကျောက်စာတိုင်ထက် ခိုင်မြဲတတ်ကြပါတယ်မောင်။ အတူတူရေးက မလွယ်သေးလို့ပါ။ မမချောဟာ မမချောရဲ့ မေမေကို အပြောကြီးထားမိတယ်”

“ဘယ်လိုပြောမိလို့လဲ”

“သူတို့က မောင်မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ ကိုလွင်ဦးနဲ့ အတင်းပေးစားကြမလို့ မမချောက ဇော်ကို နောက်ဆံငင်ပြီး သံယောဇဉ်ဝင်နေတော့ ငြင်းမိတာပေါ့။ အတင်းပေးစားရင်မနေဘူး မယ်သီလရင်ဝတ်မယ်လို့ ပြောထားမိတယ်”

“ဟာ ...ဟန်ကျတာပေါ့။ မောင်လည်းဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး အတူနေကြရင် ထမင်းရှာစားစရာတောင်မလိုဘူး”

“ဖိုးဇော်ရယ်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘုန်းကြီးနဲ့ မယ်သီလ မယူကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီကောင်လေးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မြေမျိုလိမ့် မယ်သီလား”

“နောက်တာပါ မမချော... ပျော်လွန်းလို့ပါ။ ဒါဖြင့်ရင် မောင်တို့ရဲ့ ရှေ့ရေးဟာ လှပနိုင်ပါ့မလား မမချောရယ်”

“အချိန်တွေက မမချောတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် မျက်နှာသာပေးပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ဇော်တောင် ရင်ပူလာမိပြီ မမချော၊ မမချော မေမေ နေလို့ဖြစ်ရင် မမချော စိတ္တသုခမြိုင်ကို မလိုက်ချင်စရာမရှိဘူး မဟုတ်ဘူးလားဟင်...”

မမချော ဖေဖေကိုလည်း”

“တော်... ဇော်... ဖေဖေကိုတော့ မမချော သနားတယ်။ ပြုစုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ္တသုခမြိုင်ကိုတော့ မမချော နောက်တစ်ကြိမ် ခြေမချချင်တော့ဘူး”

“အင်း... ပြောသာပြောရတာပါလေ၊ ဇော်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူး မမချောရယ်။ ဦးသုခက ဇော်အဖေလည်း မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား...”

“ဒါပေမဲ့ စိတ္တသုခမြိုင်မှာ ဇော်မေမေဟာ အရှိန်အဝါအရှိဆုံးပါပဲလေ။ ဦးမြင့်မောင်ကလည်း ဇော်ကိုချစ်ရှာသားပဲ။ နေပါဦး ... ဒါဖြင့်ရင် ဇော် ဖေဖေက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ ဦးဖေဝင်း’တဲ့။ ဇော်အဖို့တော့ နာမည်သာ ကြားဖူးရုံ ရှိတာပဲ”

“ဦးမြင့်မောင်ကကော ဦးလေးအရင်းပဲလား”
ဒေါ်ခင်မာစန်းသည် ဦးသိုက်ထွန်းနှင့် အတူပေါင်းသင်းနေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပါသောကျွန်မက မသင်္ကာစိတ်ဖြင့်မေးကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေနဲ့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေအမေက တူကို ပြန်မွေးစားထားလို့ အရင်းလိုပဲ နေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ မေမေတို့ မိသားစုထဲက ကျန်တော့တယ်တဲ့။ ဦးလေးကတော့ ဇော်ပေါ်ကောင်းရှာပါတယ်လေ။ သူကလူပျိုကြီး စီးပွားရေးသမား၊ မိန်းမရွေးလွန်းတယ်”

“နေပါဦး...ဇော်၊ ဒီမော်လမြိုင်ရောက်နေတာ သူတို့သိကြသလား။ ဇော်ရောက်လာတာကြာပြီပဲ။ ငွေတွေဘာတွေရော ရှိရဲ့လားဟင်...ဇော်”

“ထွက်လာကုန်းကတော့ မသိကြဘူး၊ ရှာတယ်ကြားလို့ ဇော်က ဖုန်းဆက် လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငွေလိုရင် ဒီမော်လမြိုင်က ရှေ့နေ ဦးဘုန်းရှိန် ဆိုမှာ လိုသလောက်ငွေတောင်းသုံး ဆိုပြီ မေမေတို့က စာရေးပေးလိုက်မယ်လို့ ဇော်နဲ့ ဖုန်းဆက်ရင်းပြောလိုက်လို့ အခု အဲဒီဘာသာဆီက ငွေယူသုံးနေတာ”

“ဘယ်သူ...ဘယ်သူ...ဦးဘုန်းရှိန်...ဟုတ်လားဇော်”
“ဟုတ်ပါတယ်...မမချောသိလို့လားဟင်”

ကျွန်မက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဇော်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။ စိတ်၌လည်း ရုတ်တရက်မဆုံးဖြတ်တတ်။ ဖေဖေရှာဖွေခိုင်းသည့်လူပါဟု ဇော်ကိုပြော၍ သင့်မသင့် မသိတော့။ ကျွန်မ၏ဖေဖေနှင့် ယင်းဦးဘုန်းရှိန်တို့တွင် အတိတ်ရာဇဝင် မှချရှိလေမည်။ သည်အတွက် သတိချို့ယွင်းနေရှာသောဖေဖေမှာ ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုသည့် အမည်တစ်ခုကို သိမှတ်မိသည်က လွှဲ၍ တခြားဘာမျှစဉ်းစားမရရှာ။ ဦးဘုန်းရှိန်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့မှုသည် သေရေးရှင်ရေးလို အရေးကြီးနေကြောင်းကိုမူ သူသတိရပါ၍ ယင်းဦးဘုန်းရှိန်ကို ဖေဖေခမျာ အလွန်အမင်းတွေ့လိုရှာသည်။ သည့်အတွက် နေရပ်လိပ်စာ လေးရပါလျှင် ဖေဖေကိုဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားမည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ် သွားတွေ့သင့်တွေ့မည်ဟူသော စိတ်ကူး ဖြင့်...

“အဲဒီ ရှေ့နေဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတာက...ဘယ်မှာနေတာလဲဟင် ဇော် ပြီးတော့ ဇော်မေမေများနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ...အမျိုးလား”

“အမျိုးမဟုတ်ပါဘူး မမချော... မိတ်ဆွေပါ။ မေမေတို့ ဦးဦးမောင်တို့နဲ့ ရင်းနှီးကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အစကတော့ အဲဒီဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ မမချောဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့ နောက်မှမေမေတို့နဲ့ ဆက်ပြီး ခင်သွားတာ”

“သူက...ဖေဖေ ဒီလိုဒီလိုနာမကျန်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့လား ဇော်”

“မေမေက မှာထားတယ်...၊ သူတို့ချင်းက သိပ်ချစ်တာ။ ဒီဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတာလည်း အသက်ကြီးပါပြီ။ သိပ်လည်းချမ်းသာတယ်။ သဘောကောင်းပုံလည်း ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေမမာတာ သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အဲဒီဦးဘုန်းရှိန်ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ‘ဒေါ်ခင်လေးမြင့်’ နဲ့ မေမေတို့က အဘိုးကြီးကို အသိမပေးကြဘူး။ အဘိုးကြီး ပထမဇနီးဆုံးသွားပြီး...နောက် ဇနီးက ခပ်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတာ ဘယ်မှာနေသလဲ ဟင် ဇော်”

“ကျွန်ုပ်က သုတ်ဘုရားလမ်းမှာနေတယ် မမချော။ ဘုရားနဲ့သိပ်မဝေးလှပါဘူး...သူတို့အိမ်အမှတ်တော့ ဇော်မမှတ်မိဘူး။ အိမ်တော့သိတယ်။ နှစ်ထပ်တိုက်ပါတဲ့...မေမေတို့လာရင်လည်း အဲဒီမှာပဲ တည်းခိုကြပါတယ်”

“မမချော ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတုန်း သူတို့ မော်လမြိုင်လာကြတယ် ဆိုတာ... အဲဒီမှာပဲ တည်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လားဇော်”

“မော်လမြိုင်လာတိုင်း သူတို့အဲဒီအိမ်မှာပဲ စာည်းကြတယ်။ ဇော်နဲ့ ကတော့ ခုမှတွေ့ရတာပါ... ဇော်က မော်လမြိုင်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ဖူးခြင်းကိုး မမချောရဲ့”

ဦးဘုန်းရှိန်နှင့်ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ ဆက်လက် ပတ်သက်နေခြင်းမှာ ဖေဖေ၏ တိမ်မြုပ်နေပါသောပြဿနာ၏ အဆက်အနွယ်ပင် ဖြစ်လေရမည်ဟု ယခုအခါ ကျွန်မယူဆရပါပြီ။ ယင်းကိစ္စသည် ကျွန်မနှင့်ပင် ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မမှချယူဆနိုင်ပါပြီ။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မနောက်သို့ ခြေရာကောက်လိုက်နေခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခြင်းများ ပြုလုပ်နေပေသည်ဟု ကျွန်မ၏ သံသယကွင်းစကို ကောက်ယူလိုက်ရပါတော့သည်။

“ခရောင်းတောမှခရူအိမ်” သို့မဟုတ် စိတ္တသုခမြိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့သည် လိုက်မမီနိုင်ပါဘဲ ကျန်ရစ်လေပြီ။ သူတို့နှင့်ပေတ်သက်၍ ပြီးပြတ်လေပြီဟု ကျွန်မထင်ခဲ့မိသည်မှာ မှားချေပြီ။ အန္တရာယ်သည် မော်လမြိုင်မြေတွင် အခြေလာစိုက်လေပြီဟု ကျွန်မသိနားလည်ရပါပြီတည်း။

“မမချောရယ်...မောင်ကြည့်နေတယ်...ငေးပြီးတွေးနေလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။ ဘာတွေများ စိတ်ညစ်သွားရပြန်တာလဲ မမချော မောင့်အချစ်ရယ်။ ဒါနဲ့တစ်နေ့စာနေမယ် ဘာမှမတွေးဘူးဆို... မပျော်ဘူးလားဟင် မမချော... ဇော်ဖြင့် ပျော်လိုက်တာမှ ဟောဒီပင်လယ်ကြီးအဖျပ်ပဲ”

“မမချောကတော့ မိုးကောင်းကင်ကြီးလောက်...ဇော် ထက်သာတယ်”

ကိုယ့်ချစ်သူရင် မပန်းစေလိုသောစေတနာဖြင့် ကိုယ့်ရင်မှ သောကအနန္တကို သိမြုပ်ပွက်ကွယ်၍ ကျီစယ်သောကားကို ဆိုရပါသည်။

“မောင့်မမချော”
“ဘာလဲကွယ်”
“ချစ်တယ်နော်”

“အင်းပါ...ဟောဟိုမှာ...သူတို့ကားဆီပြန်သွားနေကြပြီ၊ ပြန်ကြစို့
ဇော်ရယ် ထ”

“မထဘူး...ဇော်မေးတာဖြေမှ”

ကျွန်မက သူ့နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောမိသည်မှာ ကျွန်မ၏
မဟာအမှား၊ ဇော်အတွက် လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု ပေးလိုက်သည့်
နှယ်ရှိပါသည်။ ဇော်အနမ်းက ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် နှလုံးသားသို့တိုင် ရှိန်းမြ
နွေးထွေးစေခဲ့ပါပြီတည်း...။

x x x x

အခန်း (၁၃)

မိုးကောင်းကင်ကြီး အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာကွဲ၍ ကမ္ဘာထဲသို့ ပြုတ်ကျလာ
ပြီဟူသော သတင်းစကားကြားရလျှင်ပင် ကျွန်မသည်မျှ အံ့သြမည်မထင်။

ကြားစက ကျွန်မ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ သွေးလည်ပတ်ခြင်းတို့ ခေတ္တမျှ
ရပ်ဆိုင်းသွားလေမည် ထင်သည်။ ပါးစပ်ဟလျက် မျက်လုံးပြူးလျက်နှင့်
ကြက်သေ သေနေမိသည်။ မေမေကမူ သူ့ထံသို့ ယင်းသို့သော တောင်းခံမှု
မျိုး မကြာခဏကြုံဖူးဆုံဖူးပါ၍ ရိုးနေလေပြီ။ ယခုအဖြစ်ကလည်း သာမန်
ကိစ္စတစ်ခုလိုသဘောထားပြီး ကျွန်မသဘောထားကို မေးသည်။

“တို့လမ်းထဲက သူဌေးဦးစံထွန်းတို့လင်မယားကို အကြောင်းပြုပြီး
ဝတ်လုံတော်ရကတော် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ဆိုတာက လာပြောတယ်၊ သူ ဆွေ
မျိုးပါပဲ...သမီးရန်ကုန်ရောက်စဉ်က မြင်ရတွေ့ရလို့ နှစ်သက်စုံမက်တာနဲ့
မိသား ဖသားပီပီ လာတောင်းတာပါတဲ့။ ပေးစားမယ်ဆိုရင် သူပိုင် အောက်
လမ်းမ ကြီးက နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၊ ငွေတစ်သောင်းနဲ့ လက်ဝတ်လက်စား
အစုံ ခန်းဝင်ပစ္စည်းပါ တင်တောင်းပါမယ်တဲ့... ချမ်းသာပြီး ရိုးသားတဲ့၊
လူပျိုကြီး ‘ကိုမြင့်မောင်’တဲ့။ အဲဒါသမီးနဲ့ ဘယ်လို အဆင့်ထိ ခင်မင်ဆက်ဆံ
ခဲ့ကြလဲ...သမီးသဘောကျခဲ့ရင်တော့ စုံစမ်းမေးမြန်းရမှာပေါ့... တင်တောင်း
တဲ့ ပစ္စည်းကဖြင့် မနည်းဘူး...”

ယင်းစကားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းရှိပြီ၊ အကြောင်းရှိရပါမည်။ ကျွန်မထက် အသက်နှစ်ဆယ်
နီးပါးကြီးလေသူ ဦးမြင့်မောင်နှင့် ကြုံဆုံရစဉ်က ရိုးရိုးသားသားပင်။ ယခု
လာစေ့စပ်ပြီဆိုပါသဖြင့် ကျွန်မ မယုံချင်၊ မသင်္ကာနိုင်တော့။ သူတို့သည်

ကျွန်မကို တစ်နည်းနည်းဖြင့်သိမ်းသွင်းရန် ဟန်ပြင်နေကြခြင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် ခိုင်လုံသောအကြောင်းအရာဖြင့် မသွေမချ ရှိရပါလေမည်။

ယင်းပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်မှာ 'ဦးဘုန်းရှိန်' ဆိုသူထံတွင် စုစည်းလေမည်ဟူ၍ ကျွန်မတွေးမိပါပြီ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...အဲဒီ ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုတဲ့အ ဘိုးကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ခွင့်ရအောင် ကျွန်မဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ခြေရာခံ၍ တန်ပြန်လိုက်လေမှ တော်ကာကျပေရော့မည်။ အချိန်မှ မှီပါဦးမလား..."

+ + + +

တစ်နေ့က ကျွန်မကျိုကွမိကက်သွားသည်ကို မေမေများ သိရှိရုံပဲမိသွားလေသလားမသိ။ ကျွန်မကိုယ်၌က မလုံနေပါ၍ မေမေ၏ တွေးတွေးဆဆ အကြည့်ကို မခံရဲသလို ရှိရသည်။ သည်နှစ်ရက်အတွင်း ဇော်နှင့် အဆက်အသွယ်မရ၊ မဆက်သွယ်ဝံ့။ မောင်စန်းလွင်ကလည်း ညောင်ပင်ဆိပ်သို့ ပြန်သွားလေပြီ။ မေမေက ကျွန်မသွားသင့်သည့် အပြင်ကိစ္စကိုပင် မခိုင်းတော့။ ကျွန်မကို ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင်လည်းကောင်းနေစေ၍ သူသာလျှင် အပြင်သွားစရာ ရှိသည်ကို သွားသည်။ မနေ့ညနေ ကျွန်မဈေးသိမ်းပြီး ပြန်လာရာမှ ညနေပိုင်းတွင် ဦးမြင့်မောင်က ကျွန်မကို စေ့စပ်လိုသည်ဆိုသည့် သတင်းစကားကို ကြားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ညက ကျွန်မတစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ပါ။ ဖေဖေအကြောင်း သူတို့၏ ခရုအိမ်အလိမ်အရှုပ်ကြီးအကြောင်း၊ ယင်းသည်မှ မယုံနိုင်စရာ မကြားဝံ့ဖွယ်ရာ ဦးမြင့်မောင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုသည့် စကားကမ်းလှမ်းလာခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်၍ မက်မောဖွယ်ရာတစ်ခုဖြင့် ရှိရပါလေမည်။ ပြီးတော့ ချစ်လှစွာသော ဇော်အကြောင်း၊ ဇော်၏ ချစ်မေတ္တာလွှမ်း၍ လန်းဆန်းကြည်ပြီးနေသောမျက်နှာလေးက ကျွန်မ၏အတွေးအာရုံ အလုံးစုံကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါချေပြီ။

ယနေ့မနက်တွင်မူ ဦးဘုန်းရှိန်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ကျွန်မကြိုးစားရပါမည်။ အရှုပ်အသွေး ပဟေဠိပေါင်းစုံ၏အဖြေသည် ဦးဘုန်းရှိန်ထံတွင် ရှိနေပေ

ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မယူဆပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအဆီးအတားပင်ခံနေပါစေ၊ မဖြစ်မနေတွေ့ဆုံနိုင်အောင် ကြံဆောင်ရပါမည်။ မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်ရှိ ထင်ရှားသော ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦးနှင့် ကျွန်မ ဆုံတွေ့ခွင့် ရရန်က ခဲယဉ်းမည်မဟုတ်။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးမှ ကျွန်မထွက်ခွင့်ရရန်သာ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။

ဆိုင်တွင် ဈေးရောင်းနေသည်ကိုပင် စိတ်မဝင်စားမိ။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်မို့ ပစ္စည်းက စုံလင်လှပါသည်။ အမျိုးအမည်ဈေးနှုန်းအသေးစိတ်ကိုပင် တချို့မေ့လျော့ကုန်သည်အထိ ဖြစ်ရပါပြီ။ မေမေတစ်ရေးအိပ်နားပြီး ဆိုင်သို့ ပြန်လာမည်။ ကျွန်မက ထမင်းဟင်း အိမ်သို့ပြန်ချက်ရမည်။ ယင်း ကြားကာလအချိန်လေးကို ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေပြီးမြောက်အောင် အသုံးချရပါမည်။

"သမီး နေမကောင်းဘူးလား၊ ကြည့်ရတာ ငိုငင်တိုင်းတိုင်းနဲ့"

"ဟုတ်တယ်မေမေ...သမီးခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ်"

"အေး...ဒါဖြင့် ဈေးမဝယ်နဲ့တော့။ မေမေပြန်လာမှ ထမင်းအိုးတစ်လုံး တည်ပြီး ဟင်းဝယ်စားကြတာပေါ့"

"သမီး ထမင်းတစ်လုံးတော့ ချက်ထားပါ့မယ်။ မေမေပြန်လာရင်သာ ဟင်းဝယ်ခဲ့ပါလား ဟင်။ သမီးအိပ်လိုက်ရရင် ကောင်းသွားမှာပါ"

"အေးအေး...ပြန်အိပ်၊ ထမင်းချက်ဖို့ စိတ်ထင်မနေနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ...ဒါဖြင့် သမီးပြန်တော့မယ်"

အကွက်ဖြင့် ဝင်လေပြီ။ ကျွန်မညက အိပ်မပျော်ပါ၍ ခေါင်းက အမှန်ကိုက်နေပါသော်လည်း မေမေကိုပြောသလို ကျွန်မအိပ်မနေနိုင်ပါ။ အိပ်ရမည့် အချိန်လေး ကျိုက်သုတ်ဘုရားလမ်းသို့ ပြေး၍ ဦးဘုန်းရှိန်နှင့် တွေ့ဆုံပါမည်။

ဈေးကြီးမှ ထွက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းစီးလုံးငှား၍ ကျိုက်သုတ်ဘုရားလမ်းသို့ မောင်းစေခဲ့ရပါသည်။ ဆေးရုံလမ်းနှင့် ကျိုက်သုတ်ဘုရားလမ်း ထောင့်တွင် မြင်းလှည်းကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ အနည်းငယ်မြင့်သော ကုန်းလေးပေါ်မှ ရန်ကုန်ဆူးလေစေတီတော်နှင့် တူညီဟန် ရှိသည့် ကျိုက်သုတ်စေတီတော်ကို လမ်းပေါ်မှပင် စိတ်၌ ကြည်ညိုဖူးမြော်ပြီး ကျိုက်သုတ်ဘုရားလမ်းအတိုင်း ကျွန်မ လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။ နာမည်ရ ဂုဏ်သရေရှိ

လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရသည်မှာ လွယ်ကူလှပါသည်။ တစ်အိမ်ကို ဝင်
မေးလိုက်သည်နှင့် လမ်းညွှန်ပြနိုင်ကြပါ၏။

ဦးဘုန်းရှိန်၏ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်နှင့် ခြံဝန်းကြီးက ခုံညားဝင့်ထည်
လှပါချေသည်။ ကျိုက်သုတ်ဘုရား ကုန်းတော်ထောင့်ရှိ ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့်
အုန်းသီးအဝါရောင်များ သီးနေသည့် အုန်းပင်များနှင့် ပွင့်တူရွက်တူပင်
ရောင်နံ့ရွက်လှပင်များက တိုက်ကြီး၏ကျက်သရေကို ဖြည့်တင်းပေးနေ
သည့်နှယ် ရှိပါသည်။ ကျွန်မက...

“ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘုန်းရှိန် (B.A.B.L.)”

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းဘုလေးကို နှိပ်
ပြီးသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း၌ပင် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရွယ် ဖြူဖြူချောချော
နှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး မေးမြန်း
သည်။

“ကျွန်မ ဦးဘုန်းရှိန်နှင့်တွေ့ချင်လို့ပါ...ရှိပါသလားရှင်”

“ဪ ရှိပါတယ်၊ ကြွပါ အထဲကို ကြွပါ...ထိုင်ပါနော်၊ ဘာကိစ္စများ
ရှိသလဲဆိုတာ သိပါရစေ...ကျွန်မ ဝတ်လုံတော်ရ ကတော်ပါပဲ”

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၏ ကြုံဆိုပုံက ပျူငှာလွန်းသည်။ လည်ပတ်လွန်းပုံ
ရသည်ဟုပင် တည့်တည့်ဆိုချင်ပါပြီ။ ကျွန်မအမည်ကို သူ့အား ရုတ်တရက်
ပြော၍မဖြစ်။ သူ့ကျွန်မကိုသိပုံမရ။ မနေ့ညကပင် ယင်းဒေါ်ခင်လေးမြင့်က
ဦးဆောင်ကာ ဦးမြင့်မောင်အတွက် ကျွန်မကို တောင်းခဲ့သည့်သူ ဖြစ်နေ၍
ကျွန်မအကြောင်းနှင့်ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း “ကျွန်မ ချော
ချောခင်ပါ...”ဟူ၍ သူသိ၍ မဖြစ်သေး။ စေ့စပ်ရန် စကားကမ်းလှမ်းခြင်း
ခံရသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတည်း ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ထံ ရောက်လာပါဆိုလျှင်
မလျော်ကန်လွန်းလှသည့်အတွက်...

“ကျွန်မရဲ့ အမှုကိစ္စအတွက် ဒီကဝတ်လုံတော်ရကြီးနှင့် တိုးတိုး တိတ်
တိတ် တိုင်ပင်ချင်လို့ပါရှင်...ဖြစ်နိုင်ရင် တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပါပြီ။ အိမ်က အတိုးကြီးက ဘယ်သူမဆို ကူညီ
တတ်ပါတယ်...သူက တနေ့တစ်နာရီ ပုတီးစိပ်တယ်၊ အခုပြီးတော့မှာပါ။
သွားပြောပေးပါမယ်-ဒီကညီမနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်...”

“ကျွန်မ နာမည်ပြောလို့လည်း သိမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်...၊ ကျွန်မ နာမည်
ထက် ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းအရာက ပိုပြီးအဓိကကျပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ သွားကြည့်ပေးမယ်...အုံးရင်ရေ ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို
ခဏထွက်ပြီး စကားပြော ဧည့်ခံနေလိုက်ပါဦးကွယ်...”

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းခေါ်ရင်း ကျွန်းလှေကား
ကျယ်ကြီးမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါသည်။ အိမ်ခန်းတွင်မှ
အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။
ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က ကျွန်မထိုင်နေရမည်ကိုအားနာ၍ ဧည့်ခံစကားဆိုခိုင်း
ခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့အိမ်တွင်းရောက်သူစိမ်း ကျွန်မကို စိတ်မချ၍ အစောင့်
ထားခဲ့ပါကြောင်း သိသာလွန်းလှပါချေသည်။

“မမကို ကျွန်မမြင်ဖူးတယ်၊ မမကသိပ်ချောတော့ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ
မှတ်မိနေတာပေါ့”

သွက်လက်ပုံရသော မအုံးရင်ဆိုသူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထိတ်
၍ မျက်လုံးဝိုင်းရပါပြီ။

“မမ ဈေးကြီးထဲမှာ ဈေးရောင်းတယ်နော်...ကျွန်မ မမဆိုင်မှာ ဝယ်ဖူး
တယ်”

သူ့စကားဆက်လာလေမှ ‘ဟင်း...’ ချရသည်။ လူပေါင်းများစွာနှင့်
တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆုံတွေ့နေရပါသော ဈေးသည်မ ကျွန်မကို မြင်ဖူးသည်
မှာ အံ့စရာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ထိုမအုံးရင်
သိမည် မဟုတ်၍ ရင်အေးရပါသေးသည်။

“မနက်ကတောင် ဈေးရောက်သေးတယ်၊ မမတို့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်
ဘက်တန်းသာ မခရက်တာ”

“ဪ ဪ”

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ မမရဲ့၊ မော်လမြိုင်အစားအစာ
တွေ ချက်ကျွေးနေတာ မနက်က ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေဝယ်ခဲ့တယ်”

မအုံးရင်က စကားများသူဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်မကို ဧည့်ခံစကား ပြော
ပါဟု သူ့သခင်က မှာခဲ့၍ စကားကြောမပြတ်အောင် ဆက်နေရဟန် ရှိပါ
သည်။ သူ့စကားထဲမှ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ဆိုသည့်အတွက် ဇော်များ

လေလားဟူသော သိချင်စောဖြင့်....

“ဧည့်သည်တွေက အများကြီးလား...ဘယ်သူတွေလဲဟင် မအုံးရင်”
မအုံးရင် စကားကြွယ်ရသည့်အထဲ ကျွန်မကိုလည်း မြင်တွေ့ဖူးသူ ဖြစ်
နေပါ၍ ကျွန်မ၏ စုမေးသော စကားများကို သူကဝမ်းသာဟန်ဖြင့်...

“ရန်ကုန်က လာကြတာ နှစ်ယောက်ပါ။ ဒီမှာတစ်ယောက်က ရောက်
နေတယ်...ကိုလွမ်းမိုးတဲ့၊ လူကခပ်ချောချောပဲ။ အဲသူ့အမေနဲ့ သူ့ဦးလေး...
ပါ...”

“သူ...သူတို့ အဲ...အဲဒီ ဧည့်သည်တွေ ခုဒီမှာ ရှိနေသေးလားဟင်”
မအုံးရင်၏စကားကြောင့် လာမိသည်မှာ မှားလေပြီဟူသောအသိဖြင့်
ကျွန်မတုန်တုန်ရိရိ ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ထပြန်ပြေးချင်သည့်စိတ်လည်း
ချက်ချင်းလိုပင် ပေါ်ထွန်းရပါပြီ။

“မရှိဘူး မမရဲ့...ကျွန်မရောက သူတို့အသိ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွား
ကြပါတယ်”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဟင်...ဇော်...ဪ အဲဒီကို ကိုလွမ်းမိုး ဆို
တာပါ ပါသွားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့ညနေလောက်မှ ပြန်ရောက်မလားမသိဘူး။ ကျွန်မ
ရောကတော့ သိပ်မှမဝေးဘဲ စောစောပြန်ရောက်ချင်လည်း ရောက်မှာပဲ”

ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်တော့၊ ထပြီးပြန်ပြေးရ ကောင်းမလား။ ဆက်
ပြီးနေရကောင်းလေမည်လား၊ ဇော်တို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိလျှင်လည်း ကျွန်မ
ခက်ရချေမည်။

ဒါထက် ဦးဘုန်းရှိန်နှင့် တွေ့လျှင်ကော ကျွန်မဘာစကားပြောရ ပါ
လိမ့်။ ကျွန်မကို ဒေါ်ခင်လေးမြင့်လာ၍ ဦးမြင့်မောင်အတွက် စကား ကမ်း
လှမ်းခြင်းကိုလည်း ဦးဘုန်းရှိန်မသိဘဲ ရှိမည်မဟုတ်။ သူတို့ အကြံတူ
ဉာဏ်တူများ ဖြစ်ပါလျှင် အန္တရာယ်တွင်းအတွင်းသို့ ကျွန်မအဆင်ခြင်မဲ့
ဆင်းခဲ့လေပြီ ဟူသော အတွေးများဖြင့် ကျွန်မ ဗျာများနေမိစဉ်...

“ဪ...ညီမရေ...အပေါ်ကိုကြွနိုင်ပါပြီ လာပါ”
လှေကားကွေ့မှ ဒေါ်ခင်လေးမြင့် လှမ်းခေါ်ပါ၍ ကျွန်မမှာ မပြေး
သာ မငြင်းသာတော့ပါဘဲ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့်

လှေကားထစ်အတိုင်း တက်လာခဲ့ရပါသည်။

တိုက်ကြီးက အပေါ်ထပ်တွင် သာ၍လှပသစ်လွင်သည်။ ဘုရားစင်
ရှေ့ရှိ တစ်ယောက်ထိုင် ကော်စောလေးပေါ်တွင် စိပ်ပုတီးကိုင်၍ ထိုင်နေပါ
သော အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်မ
မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အသားအရေက စိုပြည်ဝင်းဝါ၍ ကျန်းမာပျိုနုဆီရှိသည်။ သူ့မျက်နှာ
သွင်ပြင်ကအိုမင်းကြောင်း ပြနေပါသော်လည်း မျက်နှာက စိုပြည်ကြည်လင်
လှသည်။ တရားရှင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မေတ္တာဓမ္မတေးများ အစဉ်လိုက်စား
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသူတို့၏ ကျက်သရေမျိုးကို ဆောင်နေသည်။ ဦးဘုန်း
ရှိန်၏ မျက်နှာသည် လောဘ၊ ဒေါသတို့ မကပ်ညီပါဘဲ မေတ္တာတရားတို့
ကိန်းဝပ်နေသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ကြည်လင်အေးမြလှပါချေသည်။ သူ့ကို
မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်မစိတ်၌ ကြည်ညိုရိုသေစိတ်၊ ယုံကြည် ကိုးစား
စိတ်များ ပေါက်ပွားပေါ်ထွန်းခဲ့ရပါ၍...

“ဘာဘာနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးခွင့်ပြုပါလို့ သမီး ပထမ တောင်း
ပန်ပါရစေ”

ကျွန်မစကားနှင့်အတူ ဦးဘုန်းရှိန်ကိုလည်း ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ခင်
လေးမြင့်ထံသို့လည်း မျက်လုံးဝေမိပါသည်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က ကျွန်မ
စကားကြားရသည်နှင့် အံ့ဩခြင်းနှင့် မနှစ်ခြိုက်ခြင်းစသော ခံစားမှုနှစ်ခု
ရောထွေးသွားပုံရသည်။

“မြင့်...မြင့် ခဏအောက်ဆင်းနေလိုက်ပါ။ လှေကားတံခါးတွေ
ပိတ်သွား”

ဦးဘုန်းရှိန်က တည်ငြိမ်အေးငြိမ်းသောအသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြော
သည်။

“အို...ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပေါ်မှာ သူစိမ်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အစ်ကိုကြီးကို စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“မြင့်...မြင့်စကားပြောတာ ချင့်ချိန်မှု တယ်နည်းတာကိုး... ကဲကဲ...
သွားစမ်းကွယ်”

ဦးဘုန်းရှိန်သည် ဤအိမ်တွင် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ဘုန်းတန်ခိုး

အရှိန်အဝါ ရှိပုံရပါသည်။ အသက်ထက်ဝက်နီးပါးမျှ ငယ်ရွယ်သော ဇနီးသည်သည် ဤအဘိုးကြီးအား လွန်ဆန်ပုံပုံမရ။ ဖေဖေ၏အဖြစ်နှင့် ကွာခြားလှပါကြောင်း ကျွန်မစိတ်တွင် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က မပြောရဲသော်လည်း စိတ်မကျေနပ်မနပ်နှင့် ဆင်းသွားတော့သည်။ အမှန်က သူသည် ကျွန်မဝတ်လာသည့် စိန်နားကပ်ငယ်လေး၊ မြန်မာ့စိန် ကွင်းထားသည့် လက်စွပ်၊ နှစ်ဘတ်သားရှိ ယိုးဒယားကြိုးနှင့် ရာဒီယိုခံရိုင်းလေးများကို သူတစ်ခုချင်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသည် သူတို့အိမ်သို့ လိမ်ညာရန်ရောက်လာသူ မဟုတ်ပါကြောင်း သူသိသော်လည်း ကျွန်မတို့နားတွင်နေချင်၍ တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ပြောကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။

“ကဲ မိန်းကလေး ဘာနဲ့ ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲကွယ်”

“ဘာရယ်...သမီးစိတ်မှာ မရှင်းလင်းရတဲ့ အချက်လက်တွေ ချောက်ချားရတဲ့ အချက်လက်တွေက အနန္တပါပဲ။ ဒါတွေအားလုံးကိုလည်း ဘာကို မြင်မြင်ချင်း ကြည့်ညှိရိုသေတဲ့စိတ်နဲ့ သမီးဖွင့်ပြောပြလိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို မတင်ပြခင် သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကြိုတင် သိထားခြင်း ရှိ မရှိ အရင်သိပါရစေ။ သမီးဟာ ရန်ကုန်အင်းယားလမ်းသွယ် စိတ္တသုခမြိုင်က ဦးသုခနဲ့ ပထမဇနီး ‘ဒေါ်ရင်အေး’တို့ရဲ့ သမီးချောချောခင် ပါ...”

“အို...မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် လိုက်လာတယ်လား...ဒါဖြင့် ဘာတောင် ရှာစရာမလိုဘူးပေါ့။ ဘာကလည်း လူသာကျန်းမာပေမယ့် ခူးဒုက္ခပေးနေလို့ အိမ်ထဲက လွဲလို့ ဘယ်မှလမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့သမီးဖေဖေသုခရော...ကျန်းမာရဲ့လား။ သမီးနဲ့ရော တွေ့ကြသေးလား”

“မကျန်းမာလှသေးပါဘူး ဘာ...ပြီးခဲ့တဲ့ လထဲကတော့ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုရောက်သွားချိန်က...ဖေဖေဟာ ဘာရဲ့နာမည်တစ်လုံးကိုတော့ သူမှတ်မိတယ်။ ‘ဦးဘုန်းရှိန်’ ဆိုတာကို တွေ့အောင်ရှာပါတဲ့။ ဒီနာမည်က လွဲလို့ ဘာမှမမှတ်မိလေတော့ သမီးလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာပျံ့မလဲ ဘာ...”

“အေး...ခုတော့ရော”

“တော့...ဇော် အဲ ဟို ဖေဖေသား...ဪ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ရဲ့

သား မောင်လွမ်းမိုးဆီက ကြားသိရတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ သမီးသိချင်တာက ဖေဖေနဲ့ဘာတို့ချင်း ဘာတွေကတိရှိပြီး ဘယ်လိုကိစ္စများတွေ ဆောင်ရွက်ထားကြပါသလဲ။ ပြီးတော့ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ဆိုတာတွေ သိလိုလှပါတယ် ဘာရင့်”

“ဪ ဘာမှမသိရှာပဲကိုး။ ဒါထက် သမီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိသလား... ချစ်သူရှိနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ စကား ကမ်းလှမ်းထားတာတွေများရော ရှိနေပြီလား”

“ရှင်...”

“သက်ဆိုင်လို့ မေးတာပါ သမီးချောချောခင်”

“ဘာလို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သမီးမလိမ်ရဲပါဘူး။ အိမ်ထောင်တော့ မရှိပါဘူး။ ကန်တော့ပါရဲ့ ဘာရယ်...ဟို...ဟိုဥစ္စာ...ချစ်သူတော့ ရှိနေပါပြီ။ စေ့စပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းတာလည်း အခုလောလောဆယ်မှာ နှစ်ဦး ရှိပါတယ်”

“အေး...အေး သာဓုကွယ်...ငါ့သမီးကိုမြင်ကတည်းက ဘာဘာ အကဲခတ် မိပါတယ်။ မုသာဝါဒကျင့်သုံးရမှာကို ဝန်လေးမယ့် မိန်းကလေးထဲကပဲ ဖြစ်မယ်။ အကျင့်သီလ ကောင်းရမယ်လို့။ ကဲ .1.ဆက်မေးမယ် အဲဒီသမီးရဲ့ချစ်သူနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းခံရသူတွေဟာ အဲဒီ စိတ္တသုခမြိုင်က နောက်တိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေလား”

“စေ့စပ်သူတစ်ဦးကတော့ မပတ်သက်ပါဘူး... ကိုလွင်ဦး ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာပါ တခြားပါ။ နောက်စေ့စပ်သူနဲ့ သမီး... သမီးရဲ့ ချစ်သူကတော့ ပတ်သက်နေပါတယ် ဘာရယ်”

“ဟုတ်ပြီ...မကြောက်နဲ့ မရှက်နဲ့ ဘာဘာကိုမှန်တာပြောစမ်း...အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဦးဘုန်းရှိန်က စိတ်ဝင်စားခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကိုယ်ပါလှုပ်ရှား၍ အသံနှုန်းကိုဖြင့်၍ မေးလိုက်သည်။ ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၍ မေးမြန်းမှုက ကျစ်လျစ်သည်။ အကွက်ကျ၍ ထောင့်စေ့သည်။ မေးရန်လာသော ကျွန်မက ဖြေချည်းနေရသည်။ ကျွန်မမှာ တရားခံတစ်ယောက်လို မလွန်ဆန်နိုင်၍ တရားခွင့်တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးနေရသည့် ပုံမျိုးမဟုတ်။ ရှက်ရွံ့ စိုးကြောက်မိပါသော်လည်း အားကိုးထိုက် ဖွင့်ပြောထိုက်သူ

တစ်ယောက်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေရသူဟူသောအသိဖြင့် ကျွန်မ မထိန်ချန်ချင်တော့။

“မနေ့က ညနေကမှ ဒီက ဘာရဲ့ဇနီး ဦးဆောင်ပြီး လာစေစပ်ပါ တယ်။ တိုက်တစ်လုံးနဲ့ အစုံတင်ပါမယ်တဲ့။ သမီးထက် အသက်ထက်ဝက် လောက်ကြီးတဲ့ စိတ္တသုခမြိုင်က ဖေဖေယောက်ဖ ဦးမြင့်မောင်နဲ့တဲ့”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း...တောက်၊ က နောက်တစ်ယောက်ကရော ပြော မရှက်နဲ့”

ဦးဘုန်းရှိန်က တက်ခေါက်ပြီး အားတက်သရော ဆက်မေးသည်။ ကျွန်မမှာ နှလုံးသားများကိုဆွဲခါပြီး ခံလိုက်ရသလို ခံစားနေရာက တုန်ရီ လှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့်...

“တစ်ယောက်က...သမီး... ချစ်...ချစ်...သူက ဇော်”

“အို...တယ်လည်း အကြံပက်စက်ကြတဲ့ ဟာတွေပါလား”

“ရှင်...ဘာ”

“မယူနဲ့ မကြိုက်နဲ့သမီး... ငါ့သမီးကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ကြဘူး။ ဘာ ဆီမှာအပ်ထားတဲ့ သမီးရဲ့ပစ္စည်းတွေ ခုကာလတန်ဖိုးနဲ့ဆို ငါးသိန်းဖိုး လောက်ကို မက်ကြလို့ကွဲ့။ ကြည့်စမ်း ကံသီပေလို့...ငါ့သမီးကံကြီးပေလို့ ဘာဘာဆီ အချိန်မီရောက်လာရတာ”

“အို...”

ကြားရသော စကားကြောင့် ကျွန်မ၏မျက်စိများပြာခိုက်သွားသည်။ ထိုင်နေရသည်ကိုပင် မခိုင်ချင်၊ ယိုင်လဲလို့ခိုလူး၍ ငိုပစ်ချင်စိတ်များ ပေါက်ခဲ့ ရပါလေပြီ။

“သူ...သူ...ဇော်ကတော့ ဒီလိုဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ဘာဘရယ်...၊ ဒါတွေအားလုံး သမီးဘာမှ နားမလည်ပါဘူး”

“အေး...ဘာရှင်ပြမယ်။ သမီးရဲ့ဖေဖေဟာ အစက ဒီလောက် စီးပွား မရှိဘူး။ လက်လုပ်လက်စားသမားပဲ။ အဲဒီကနေ သမီးမေမေနဲ့ အတူရှာရာက စီးပွားတိုးတက်ပြီး အဲဒီတိုက်ကြီး ဝယ်တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီလိုနေရင်း သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်... ကလေးတစ်ယောက် မအေ ချောဆွေလတ်ကို ယူလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မရင်အေးက သမီးကို

လက်ဆွဲဆင်းသွားတာ သမီးမှတ်မိမှာပေါ့...။ သမီးမေမေက သိပ်စိတ်ကြီး တယ်...အိမ်ထောင်ရေးမှာ သစ္စာမဲ့ရင် သားသမီးတွေ ဒုက္ခရောက်တာ ပေါ့လေ။ သမီးမေမေက သုခရဲ့ ပစ္စည်းကို အဆိပ်တွေလို သဘောထား တယ်တဲ့...မယူဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ ခဏခဏပြောပါတယ် ဘာ”

“အေး...အဲဒီလို နေရာက...ဆွေဆွေလတ်က မဟန်တော့ ခင်မာစန်း ဆိုတာကို ယူပြန်တော့ ပိုဆိုးတယ်။ သူ့မန်နေဂျာသိုက်ထွန်းနဲ့ ဘာလိုလို ဖြစ်တယ်...ဒီတော့မှ သုခက နောင်တသိပ်ရသွားတယ်။ သူ့စိတ်မချမ်းသာ တော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူ့သမီးကြီး ချောချောခင်အတွက်လည်း ပူလှချည် ရဲ့ ဆိုပြီး ဘာဘုနဲ့တိုင်ပင်တာ...အမှန်တော့ သမီးပေါ်မှာ သုခဟာ ဖခင် စိတ် အပြည့်ရှိပါတယ်...အပျော်ကျူးရာက မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန် တာ”

“ခုတော့ ဖေဖေဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းနေပါပြီ”

“အေး ဘာကြားတယ်၊ ဒီတော့ ဘာဘုနဲ့ သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်ပြီး သမီးအတွက်ကြံခဲ့ကြတာ။ ဟိုတုန်းက ရှိသမျှငွေတွေကို သူ မယားတွေ မသိအောင် စိန်တွေ ရွှေတွေ ဝယ်ထားတယ်...နီလာလည်း ပါတယ်၊ စိန်က များတယ်။ အဲဒါ ဘာဘုက မော်လမြိုင်မှာလည်း နေတယ်။ ဘာဘုရဲ့သိက္ခာကိုလည်း သူယုံကြည်တော့... သမီးလက်ထပ်တဲ့အခါ လက်ဖွဲ့ ပေးပါဆိုပြီး မှာလိုက်တယ်...ဒါကို သူမေ့သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အို...ဘာဘရယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးအတွက် စေတနာတွေထားလှ ချည့်လားရှင်”

“အေး မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ ဘာမှာလည်း သားတစ်ယောက် ရှိတယ် စစ်ဗိုလ်၊ တောင်ကြီးမှာ။ သူ့အမေဆုံးပြီး ဆယ်နှစ်ကြာမှ ဘာမှာ ပြုစုမယ့် လူမရှိဘူးဆိုပြီး သားကပါ သဘောတူလို့ မြင့်မြင့်ကို လက်ထပ် ခဲ့ပေမယ့်... သားအတွက် သူ့အတွက် ပစ္စည်းသီးသန့်ခွဲထားပေးတယ်။ မိန်းမဆိုတော့ လောဘများတယ်ကွယ်...အင်း အခုကိစ္စလည်း မြင့်မြင့် ပယောဂ မကင်းဘူး ထင်တယ်”

“သမီးနားမလည်ဘူး ဘာ”

“ဇော်ရယ်...မမချောဘက်ကသာဆိုရင် ဒီရတနာတွေနဲ့ ဇော်ကို မလဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုရတနာမျိုးနဲ့မှ မလဲနိုင်လောက် အောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ခဲ့ ကြင်နာခဲ့ရတဲ့ မမချော ရယ်ပါကွယ်...။ ဇော်ဘက်ကတော့ အကြံပက်စက်လှချည့်လား။ ရက်စက် လှချည့်လားဇော်။ ဒီကဖြင့် ကိုယ့်ကိုမြတ်နိုးလှပြီထင်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ ထားလိုက်ရတဲ့ မေတ္တာတွေ ကရုဏာတွေ... တော်ပါပြီဇော်... တော်ပါပြီ ကွယ်။ မမချော မင်းအကြံကို ကြောက်တယ် ရွံတယ်...မုန်းတယ်”

“မငိုနဲ့သမီး၊ မငိုနဲ့ကွယ်... သမီးချစ်သူဆုံးရှုံးရလို့ ငိုတယ်ဆိုတာ ဘာဘာနားလည်ပါတယ်...ကိုယ့်ဘက်က မေတ္တာပေးပေးမယ့် သူလိုချင်တာ က ပစ္စည်းဖြစ်နေပြီလေ။ သမီးတရားနဲ့ဖြေကွယ်...လောကမှာနေရင် ဒီလို သောကတွေနဲ့ ပွေလိမ်နေမှာပဲ။ ရင့်ကျက်အောင်ကြိုးစား-ကြိုးစား။ ကဲ ကဲ တိတ်...သမီး ဘာဘာလောတာ သူတို့မသိကြရင်ကောင်းမယ်... မြင့်မြင့် က သမီးကိုမသိဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်မခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါပြီ။

“သမီးကို ဘာဘာစိတ်ချတယ် ယုံတယ်...ဒါပေမဲ့ ဘာမှာ ဝတ္တရား ရှိတယ်၊ အစ်ကိုလိုခင်ပြီး သုခကယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပ်ထားခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို ဘာဘာလွယ်လွယ်ကူကူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်ချင်တဲ့ စိတ် ကြောင့်သာ ပြောရမှာ...သမီး ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘာရယ်...ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“သမီးဟာ သုခရဲ့သမီးဖြစ်ကြောင်း ဘာဘာကို သက်သေတစ်ခုခုပြပါ။ ဥပမာ သမီးရဲ့ ဖခင်အမည်ပါတဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ် မှတ်ပုံတင်ကတ် တွေယူပြီး သမီးဘာဘာဆီ လာခဲ့ပါဦး။ အဖော်တစ်ယောက်လည်း ခေါ်ခဲ့... သမီးမေမေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အကြီးအကဲထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပေါ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် ဘာ”

“ပစ္စည်းတွေ သမီးလက်ကို ပြန်အပ်လိုက်တော့မယ်လေ”

“အို...”

“မအိုနဲ့ သမီး...အသက်သွေးခဲ အမြဲမရှိဘူး။ ဘာဘာအသက်ရှင်တုန်း

သမီးကိုယ်တိုင်ရဲ့ လက်ကိုအပ်ချင်တယ်...သုခဆီလည်း အကြောင်းကြား လိုက်ပါ။ သူ့ဘာဘာကို မေ့နေတယ်ဆိုတာ ဘာဘာ ခုမှသိရတယ်... စိတ် မကောင်းပါဘူး။ မြင့်မောင်နဲ့ ဆွေဆွေလတ်တော့ မနက်ဖြန်ရထားနဲ့ ပြန်ကြ ဖို့ လက်မှတ်တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ။ လွမ်းမိုးဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ နေခဲ့ မယ် ထင်ပါရဲ့...ဒီကောင်က အရေးမကြီးပါဘူး။ သမီးခုလိုညာနေပိုင်းပဲ လာခဲ့ ဘာဘာစောင့်နေမယ်။ ကဲ...ကဲ...သွားတော့...မျက်ရည်တွေသုတ် စိတ်အေး ချမ်းသာပါစေကွယ်”

ကျွန်မ ဦးဘုန်းရှိန်ကို ဦးနှိမ်၍ ရှိခိုးမိပါသည်။ မျက်ရည်များ စဲအောင် သုတ်နိုင်ပါသော်လည်း ကျွန်မ၏ရှိုက်သံသဲ့သဲကိုမူ ထိန်းချုပ်ရန်ခက်ခဲလှပါ ချေသည်။

ဦးဘုန်းရှိန်၏လက်ဝယ်ရှိ ငါးသိန်းခန့် တန်မည့်ပစ္စည်းများကို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်ရမည့်အရေးသည် ကျွန်မ၏တစ်ဘဝလုံး အသည်းတစ်စုံလုံးနှင့် လဲလှယ်လိုက်ရသည့် ပမာရှိပါချေသတည်း။

“ဪ...ဇော်...ဆိုတဲ့ လောဘသားလေးရယ် ရက်စက်လှချည်လား ကွယ်”

တသနေပေသည်ဟူသည့် သဘောမျိုး လောက်သာ ယူဆပြီး နှုတ်ဆက်
ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပါတော့သည်။

x x x x

ဦးဘုန်းရှိန်ထံမှ ကျွန်မပိုင် ငါးသိန်းဖိုးခန့်သော ပစ္စည်းများကို ရယူ
ရေးကိစ္စက ရှိပါသေးသည်။ ယနေ့ညနေပိုင်း၌ သူ့ထံလာရန် ချိန်းဆို
ထားပါသော်လည်း ဇော်နှင့်ပတ်သက်၍ ရင်နာရခြင်းအထွေထွေများကြောင့်
ယင်းကိစ္စကို ဒုတိယထားမိသည်။ ယခုအချိန်ထိဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတိုင်ပင်
ရသေး။ ဦးဘုန်းရှိန်ထံသို့ မည်သူ့ကို ခေါ်သွားရမည်မှန်းလည်း မသိသေးပါ။
မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောသင့်သည်လား၊ ဖွင့်မပြောသင့်သည်လား ဆိုသည်များ
ကိုလည်း ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်။

ညကလည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်၊ ကျွန်မငိုနေမိသည်။ ယနေ့မနက်
မောင်စန်းလွင်ကို လွှတ်၍ ဇော်ကို ခေါ်ခိုင်းပြန်တော့လည်း မရှိတော့ သူ
ပြန်သွားလေပြီ။

မေမေ့ကို ကျွန်မနေမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်၌သာ ခွေ
နေမိပါသည်။ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့် ရှိမည်ထင်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ စာပို့သမား
၏အော်သံကြောင့် ကျွန်မအိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရာမှလူးလဲ ထကြည့်မိသည်။
စာပို့သမားမဟုတ်၊ ကြေးနန်းရုံးမှ လုလင်ဖြစ်ပေသည်။ ရန်ကုန်မှ ကြေးနန်း
ဆို၍ ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးယူပြီးဖွင့်ကြည့်မိရာ...

“ဦးသုခဆုံးပြီ”

သိုက်ထွန်း

အို...မြတ်စွာဘုရား၊ ဖြစ်ရလေ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်။
စေတနာရှင်ကြီးဖေဖေ့ကို သမီးသနားလိုက်ပါတီတော့”

ကျွန်မမှာတစ်ယောက်တည်းပြောခိုရာ သံကြိုးစာကို မှိတွယ်ရာလို
လုံးချေဖက်တွယ်ရင်း ရင်ပွင့်မတတ် ပိုမိပါသည်။ ဆယ်နှစ်သမီးမှစ၍
ကွဲကွာလာသည့်အတိုင်း တောက်လျှောက်နေခဲ့ရလျှင် အကောင်းသာ။

အခန်း (၁၄)

“မမချော...ဇော် မရှိတော့ဘူး၊ အခန်းပြန်အပ်ပြီး သူ့အမေတွေနဲ့
ရန်ကုန်ပြန်လိုက်သွားပြီတဲ့”
“ဟင်...”

အရေးရှိတော့ မောင်စန်းလွင်ပင် ပြေးခေါ်ခိုင်းရသည်။ ဈေးကြီးမှ
မောင်စန်းလွင်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းပြီး မောင်စန်းလွင်
ရောက်လာသည်နှင့် ဇော်ထံလွှတ်ရသည်။ အပြတ်ရှင်းရန် ဖြစ်ပါ၏။ မျှော်
လင့်နေမိပါသော်လည်း သူကပြန်သွားလေပြီ။ ရင်၌ဟာ၍ နာကြည်းခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်းတို့က လျှံကဲလာသည်။

“အေးလေ...ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောပေါ့ မောင်စန်းလွင်ရယ်”
မှန်ပါသည်။ ကျွန်မပြောသည့်အတိုင်းပင် ပြီးပါလေပြီ။ ဇော်နှင့်
ပတ်သက်၍ ပြီးဆုံးပါလေပြီ။

တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါသာ ဖူးပွင့်လာလေသည့် ကျွန်မ၏ချစ်ပန်းငုံ
လေးကို ဇော်သည် ဖွဲ့ခြွေနှင်းချေရက်ခဲ့သည်။ မကြာမြင့်မီကမှ တွေ့ကြုံရ
လေသည့် ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်နှင့် အထိအတွေ့များက
အစဉ်းစားအဆင်ခြင်ညာဏ်နည်းလှစွာဖြင့် မိုက်မိုက်မဲမဲ ချစ်ခဲ့မိလေသူ မိန်းမ
မိုက်တစ်ယောက်၏ ရင်ကွဲနာကျခန်းကို ကြားရလေသူတို့ပင် နှလုံးနာ၍
မုန်းစရာဖြစ်လေမည်လားပင်။

ကျွန်မ၏ရင်၌မှ နာကြည်းပါသော်ငြားလည်း အသည်းနှလုံးကို ခွဲယူ
ထုတ်နုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်သို့ပင် ရင်မှာနာကျင်လွန်းလှပါတီသည်။

၆၂၂ ဝမ်းလွင်တို့ အမြင်က ကျွန်မချစ်သူပြန်သွားသဖြင့် လွမ်းဆွတ်

ယခုလထဲ၌ပင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ အကွက်ဆင်၍ တွေ့မြင်ကြုံဆုံခွင့် ရခဲ့ရာမှ...

“သ...မီး...ကြီး

ဟူသောအားကိုးတကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည့်အသံကို ယခုပင် ကျွန်မ၏ နားနားကပ်၍ ခေါ်နေသည့်နယ် ပြန်လည်ကြားယောင်လာပါ၍ ရင်နှင့်လှပါသည်။ ဖေဖေ၏ နောက်ဆုံးနေ့ဝင်ချိန်အဖြစ်ဆိုးကို သနားကြင်နာရလွန်းပြီး ယူကျုံးမရ ရှိလှပါတိသည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်မအတွက် ဖခင်မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ပစ္စည်းများပုံတိုက်ပေးခဲ့ရှာသည်။ ဖေဖေ၏ နောက်ဆုံးစာပေအတွင် မျက်နှာလေးမျှမြင်ခွင့်ရလျှင် မြင်ချင်ပါသည်။

“အို...သမီး မိချောလော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ သမီးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ စိတ်မချတာနဲ့ မေမေပြန်လာတာ”

“မေမေ...မေမေရယ်။ ဖေဖေ...ဖေဖေဆုံးပြီတဲ့ မေမေရဲ့။ သမီး သနားတယ်...သမီး ဖေဖေကို သိပ်သနားတာပဲ မေမေရယ်...”

မေမေက ကျွန်မကိုဖက်ထားရင်းက ကျွန်မလက်မှ ကြေးနန်းစာရွက်ကို ယူဖတ်သည်။ ဝေးလွန်းသော အတိတ်ဆီကို မျှော်ကြည့်နေရာသလို မေမေက အတန်ကြာငေးငိုင်နေပြီးမှ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း...

“ဪ ကိုသုခ...ကိုသုခ ရှင့်အပေါ်မှာ အင်မတန်မှ မြတ်နိုးပြီး ကိုးကွယ်မတတ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မကို ဖယ်ထုတ်ပြီး မယားအသစ်တွေနဲ့ ပျော်မြူးနေခဲ့ပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ...ရှင့်ချစ်သူတွေက ဥပက္ခာပြု ထားခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ကိုသုခရယ် ကောင်းရာ သုဂတိရောက်ပါစေလို့ပဲ ကျွန်မအမျှဝေရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ရှင်”

မေမေက တစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးညင်ညင်ပြောနေရာက မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာတော့သည်။

“မေမေ သမီး ဖေဖေအသုဘကို သွားပါရစေလား နော်”

မေမေက မျက်ရည်များ မကျစေရအောင် မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်သွင်းရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးမှ...

ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးက လောဘသားတွေချည်းပဲ။ စိတ္တသုခ

မြိုင်မှာ မေတ္တာဆိုတာ ဆိတ်သုဉ်းပြီသမီး။ အဲဒီအိမ်ကြီးကို သမီး မသွားသင့်တော့ဘူး...သမီး လိုက်သွားရင် အမွေလိုချင်တယ်ထင်ပြီး ဘယ်သူကမှ ကြည်ဖြူကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီး သမီးအတွက်တောင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ အဲဒီ အပူငွေတွေကို သူတို့ကလည်း ပေးချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေကလည်း မလိုချင် လိုက်တာမှ တို့သားအမိ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားနေကြတာ မြိုးလို့ဝေလို့ပါလေ။ သမီးဖေဖေမှ မရှိတော့တဲ့ နောက်... အဲဒီဟာတွေနဲ့ မဆက်ဆံသင့်တော့ဘူးလို့ မေမေထင်တယ် သမီးလေးရယ်”

မေမေပြောမှ ကျွန်မသတိရပါပြီ။ ဖေဖေကို နောက်ဆုံးကြည့်မြင်လိုစိတ် ရှိပါသော်လည်း ဖေဖေကမသိနိုင်တော့။ အရာအားလုံးကို ထားရစ်စွန့်ခွာခဲ့လေပြီ။ အထူးသဖြင့်က ကျွန်မ ဇော်နှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့။ သူတို့နှင့်လည်း ကြီးစွာသောပြဿနာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း မေမေ မရိပ်မိရှာ။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ် အရင်တစ်ခါ မေမေတားလျက်နဲ့ သမီး သွားခဲ့လို့ ရင်နာဝရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ”

မေမေ ဘယ်လိုယူဆမည်မသိ၊ ကျွန်မရင်မှ အစိုင်အခဲတို့ ပဲ့ကြွကျပါလေပြီ။ ယခု ကျွန်မ ရရှိသောကြေးနန်းက ညက ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်း ဖြစ်၍ ဖေဖေမနေက ဆုံးလေမည်။ မနက်ဖြန်ပင် သပြီလ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ထံသို့လည်း အကြောင်းကြားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့သုံးယောက်လုံး ညနေငါးနာရီလောက်တွင် စိတ္တသုခမြိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်ပေတော့မည်။ ကျွန်မက ဇော်ထံသို့စာရေး၍ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတော့မည်။ ဇော်၏ အကြံပက်စက်မှုများကို သိရှိရလေပြီမို့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ တစ်ခန်းရပ်လို ဇာတ်လမ်းတိုက လိုက်ကာချ၍ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ပါလေပြီ ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့နှင့် လိုရင်းကိုသာ ရှင်းရှင်းရေးလိုက်ပါတော့မည်။ ကျွန်မ၏ခံစားမှုဝေဒနာပိုင်းကို မဖွဲ့နွဲ့မတင်ပြလိုတော့ပါ။

တတိယမြောက်ညအဖြစ် ကျွန်မအိပ်၍မပျော်ပြန်တော့။ သနားစရာ ဖေဖေ၏ရုပ်သွင်နှင့် ဖေဖေ၏ကြီးမားသော စေတနာဖြင့် ဖန်တီးပေးခဲ့မှုများကို ကျွန်မမှာ တသသတွေးရင်းက မိုးစင်စင်လင်းသည့် တိုင်

အိပ်၍မပျော်နိုင်၊ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက်သာ...။ တစ်ချိန်တည်းလိုပင် ကျွန်မဘဝအတွက် ချစ်သူနှစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီတကား...။

x x x x

ကျွန်မ ကြေးနန်းရိုက်၍ ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် အန်တီစုရော အန်တီထွေးပါ ရောက်လာကြပါသည်။ မနက်ဖြန်တွင် ဖေဖေအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး၍ အမျှဝေပါမည်။ မေမေကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူစွာ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်နေပါ၏။

ဪ...ပေါင်းသင်းလာသည့် သံယောဇဉ်ကြွင်းလေးများက ကျန်ရစ်သေးသည် ထင်သည်။ တမလွန်ရောက်သည့် ချစ်ခဲ့ဖူးသူအတွက် နောက်ဆုံးတာဝန်ကျေပွန်ရှာလေသည်။

“ကဲ...ချော...ပြောစမ်းပါဦးအေ၊ ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တော့ တို့များ ဘုမသိဘမသိနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ”

“နေပါဦး... မေမေဟင်းချက်နေရာက ထွက်လာမှပြောမယ်၊ အန်တီတို့နဲ့ပါ တစ်ခါတည်း တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“တကယ်ပဲ ညည်းကလည်း ကြာတယ်အေ...ဟေး မမရင်အေးဟင်းအိုးကို ဟိုဘက်အိမ်က ကလေးမနဲ့ထားခဲ့ပြီး လာခဲ့ပါဦး”

အပျိုကြီးဒေါ်ရင်စုက မစောင့်နိုင်တော့ပါ၍ မေမေကို လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သူတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် ဆုံမိသည်နှင့် ကျွန်မက ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုသည့်အမည်ကို ဖေဖေရှာခိုင်းရာမှ အစပြု၍ ဦးဘုန်းရှိန်၏ ဇနီးက ဦးဆောင်ကာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဦးမြင့်မောင်နှင့် လာရောက်စေ့စပ်ရာမှ ကျွန်မက အကြောင်းရှိလေပြီဟူသော အတွေးများနှင့် ဦးဘုန်းရှိန်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပုံများကို အသေးစိတ် ပြောပြပြီး...

“အဲဒီ ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုမှာ ဖေဖေက သမီးလက်ထပ်တဲ့နေ့ကျမှ လက်ဖွဲ့ပါ။ အခုနေပေးရင် မေမေက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ရွှေစိန်နဲ့ နီလာတွေ အပ်ထားတယ်။ အဲဒါ သူနဲ့တွေ့တဲ့နေ့က မနက်ဖြန်လာယူဖို့ ချိန်းထားတာ...ခုဆို တစ်ပတ်ရှိပြီ။ ဖေဖေဟာလေ...သူရဲ့ နောက်ဆုံးချိန်ပိုင်းမှာ

ဆင်းဆင်းရဲရဲနေသွားရှာပြီး သမီးအတွက် ငါးသိန်းဖိုးလောက် ချန်သွားရှာတယ် မေမေရယ်။ အဲဒါ...”

“ငါးသိန်း...”

“ဟယ်...ငါးသိန်းတောင်”

အန်တီနှစ်ယောက်က ရင်ဘတ်များကို ဘမ်းခနဲနေအောင် ပုတ်ကြပြီး တအံ့တညံ ပြောကြသည်။ မေမေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေရာမှ...

“ဪ...ဒါကြောင့် ဒီဆွေဆွေလတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမယုတ်ဟာ ဒီအထိ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကိုး။ သူ့သားနဲ့ နီးစပ်အောင် လုပ်ထားတယ်...ဒီက မိန်းမမိုက်က ကျိုကွမိထိ လိုက်လည်သတဲ့လေ... ဒင်းတို့ချင်းကလည်း အဆက်ပြတ်သွားပုံရတာနဲ့ ငါလည်း ငြိမ်နေလိုက်တာပါ”

သားသမီး၏လှုပ်ရှားမှုကို မိဘလောက်သိသူမရှိနိုင်။ မေမေ၏ ပါးနပ်မှုကို ကျွန်မအံ့သြကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိရပါသည်။ မေမေကပင်ဆက်လက်၍...

“ပြီးတော့...မြင့်မောင်ဆိုတာ ဒီကောင်မမောင်မှန်းလည်း အစက မသိပါဘူး။ တိုက်တင်တောင်းမယ် ပစ္စည်းတွေတင်တောင်းမယ်ဆိုလို့ ငါဖြင့် ငါ့သမီးချမ်းသာစေချင်တာနဲ့ အဟုတ်မှတ်ပြီးလိုက်စုံစမ်းတော့မှ လားလား...တို့ဈေးထဲက ကိုကျင်နားရဲ့တိုက်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားနဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြောတာကိုး...ညည်းအဖေထားခဲ့တဲ့အမွေရမှ သူတို့က ဝယ်မှာလေ... ဘယ်လောက်မကောင်းတဲ့ ဟာတွေလဲလို့။ အဲဒီမြင့်မောင်တို့ မောင်နှမက အရင်က ယိုးဒယားရွှေချောင်းနဲ့ ဘတ်ကြိုးတွေ မြန်မာပြည် သယ်ရောင်းတယ်။ အခုမြန်မာပြည်တံဆိပ်တုံးနဲ့ ရာနှုန်းပြည့် ရွှေချောင်းတွေကို ယိုးဒယားပြန်ရောင်းနေတဲ့ကောင်”

“အမလေး မမကြီးကလည်း စုံထောက်ကျနေတာပဲဟယ်... တကယ်ပဲ”

အန်တီထွေးက တအံ့တညံဩဝင်ပြောသည်။ ကျွန်မက...

“ကဲ...ဒီတော့ ဦးဘုန်းရှိန်ဆိုမှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ မေမေ ပြောသလို လောဘရှိလျက်နဲ့ ခွဲဝေပေးရတဲ့ အပူပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာနဲ့ထားခဲ့တဲ့ အအေးပစ္စည်းပါ မေမေရယ် သမီးယူသင့်မယ်

ထင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း မဆုံးဖြတ်ရဲလို့ အန်တီတို့ကိုခေါ်ရတာ... မေမေ့ အကြောင်းက သိတဲ့အတိုင်း မထင်ရင် ဆူရုံမကဘူး ထတောင်ရှိက်တာ”

“အလိုတော်...ကိုယ့်အဖေထားခဲ့တာ ယူရမှာပေါ့”

“အေးပေါ့...နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး...ကဲ မရင်အေးအမိန့်တော်ချ၊ ကျွန်မတို့တော့ အခုပဲ ပြေးယူလိုက်ချင်ပြီ”

အန်တီစုနှင့် အန်တီထွေးတို့က အားတက်သရော ပြောကြသည်။ မေမေကလည်း မျက်ဝန်းများ တောက်ပလာရာက...

“အေးလေ...အခုသူလည်းသေပြီ၊ သူ့သမီးအတွက်သူ့စေတနာနဲ့ ထားခဲ့တာကို ငါက ဘာကန့်ကွက်စရာရှိလဲ။ ငါ့သမီးလေးချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ မောင်လွင်ဦးနဲ့တောင် ပေးစားချင်လိုက်တာ-နင်တို့တူမက ငြင်းနေလို့။ ကဲ အခုတော့ တို့သားအမိအတွက် စင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းဟာ တို့ဆီပဲ တစ်နေပြန်ရောက်လာတာပါပဲလား တရားကျဖို့တယ်ကောင်း။ ဟိုမယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ တိုက်ကြီးက လွဲလို့ ဘာမှသိပ်မရှိဘူးတဲ့။ မရင်ထွေးတို့လည်း စိတ်ပူမနေနဲ့...ဦးဘုန်းရှိန်က ဒါထက်ဆယ်ဆလောက် ချမ်းသာတယ်...သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့ ဘုရားလူကြီးတစ်ယောက်ပါ ငါသိပါတယ်”

“အို ဘာပဲပြောပြော...ကျွန်မတို့တော့ စိတ်မအေးဘူး၊ အခုပဲ သွားယူမယ်...တူဝရီးသုံးယောက်သွားကြမယ်”

“သဘောပဲ ကြွကြွ...ကြွကြွ”

“ဪ...မမ...ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်တည်း ရှိကြဇာ၊ မမစုကလည်း ကျွန်မရုံးသွားတော့ အိမ်တောဝန်ယူရလို့ ကျွန်မနဲ့နေရတော့ မမက သီးခြားဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ဦးသုခရှိတဲ့ မြေမှာ မနေဘူးဆိုလို့ မခေါ်ဝံ့တာ...အခုတော့မရဘူး၊ ရန်ကုန်လိုက်ရမှာပဲ”

“အေးပေါ့...မလိုက်လို့မရဘူး၊ မလိုက်ရင် သူ့သမီးရတဲ့အမွေ တို့ကို စိတ်မချလို့ပဲသာမှတ်”

“ကျုပ်ဆိုင်နဲ့ အိမ်ကရော”

“အို အကုန်ရောင်းမယ်...ရန်ကုန်မှာ တိုက်ဝယ်နေကြမယ်၊ ကဲ...တူမလေး...ချော အဝတ်စားလဲ ခုပဲသွားကြမယ်ကွယ်”

တူမလေး သူဌေးလောင်းဖြစ်ရတော့မည်အရေးကို အဒေါ် နှစ်ယောက်က ပျော်ရွှင်နေပုံကြည့်သည်။

ကျွန်မမှာမှ ချစ်လှစွာသော ဖေဖေ၏စေတနာကို ရင်နှင့်စွာ လက်ခံရခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေမည်တည်း။

ဟု မေမေနှင့်ညီမများ တိုင်ပင်ကြလေသည်။

ပစ္စည်းများကိုမြင်ရစဉ်၌ မေမေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ဖေဖေနှင့် သွေးမစပ်ပါဘဲ ဖေဖေအပေါ်တွင် မေတ္တာမဲ့နေကြပါသော ကျွန်မ၏ အဒေါ်များကမူ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းပန်းတသာ ရှိနေကြပေသည်။

ကျွန်မကမူ...

အရည်အသွေးကောင်း၍ အလုံးကြီး အလုံးကောင်းများကို စုပေါင်း၍ တစ်ကိုယ်စာဖွဲ့စည်းထားပါသော စိန်တစ်ဆင်စာကို မြင်ရစဉ် ရင်၌ နာကျင်၍ ဖေဖေအတွက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ငိုကြွေးမိပါသည်။ ရွှေကလည်း နှစ်ဆယ်သားကျော် အစိတ်သားခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ နီလာတာကွက် အကောင်းစားတစ်ဆင်စာနှင့် အလုံးလွတ်များ၊ မြနှင့် စိန်နှင့် ပတ္တမြားစသော စိန်လက်စွပ်ကွင်းလေးများလည်း ပါရှိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်း၍ ကြုံကြိုက်လေတိုင်း ကျွန်မအတွက် ဝယ်ခြမ်း၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“ဖေဖေရယ်...ဖေဖေသမီးကြီးအပေါ် မေတ္တာထားနိုင်လှချည့်လားရှင်၊ သမီးအတွက် ဒီလိုသာ ပစ္စည်းတွေရှိမှန်းသိရရင် သမီးရောင်းချပြီး ဖေဖေကို အစွမ်းကုန်ကုမှာပေါ့။ ခုတော့သစ္စာကြီးပြတ်နေကြတဲ့ မေမေနဲ့ ဖေဖေရဲ့အလယ်မှာ သမီးဟာ ဘာမှမပိုင်နိုင်ခဲ့ဘူး...ဖေဖေအတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါကြောင့်...လောဘအိုး အယုတ်တမာတွေကြားမှာ ငါ့အဖေဟာ ဆေးသေသေချာချာကုခွင့်မရ...အစာငတ်ရေငတ်နဲ့သေရတာ-။ ဖေဖေရယ် ဖေဖေကို သမီးကြီးသနားလှချည့်ရဲ့”

ကျွန်မနှုတ်မှ တဖွဖွပြောရင်း ငိုငိုရင်း ပြောမိပါသည်။ မယားငယ်များ၏ အပြုအငြင်ခံ ကိုယ်တိုင်အဆင်းရဲခံပြီး ကျွန်မအတွက် ပေးထားရစ်ခဲ့ပါသော ဤပစ္စည်းများကို ကျွန်မ မမက်မောသည်မှာ အမှန်။ ဖေဖေဆင်းရဲခံ၍ စိတ်နာချင်သလိုလိုပင် ရှိမိပါ၏။ ဘာကိုမှ ကျွန်မအသေးစိတ် ယူမကြည့်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သိမ်းဆည်းစရာရှိသည်များကိုသာ သိမ်းဆည်း၊ ရောင်းသင့်သည်ရောင်း၊ ပေးကမ်းသင့်သည်များကို ပေးကမ်းပြီးလေပြီ။ ယူငင်စရာတို့ကိုလည်း ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်၍ မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်မ

အခန်း (၁၅)

လူ့ဘဝ၏ ကံတရားလှည့်စားမှုကား မယုံနိုင်စဖွယ် ဆန်းကြယ်လှပါသည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိနဲ့ယောက်မှာ မော်လမြိုင်ဈေးကြီးတွင်းမှ ကုန်ခြောက်သည်ဘဝဖြင့် မှန်မှန်လေး စားပတ်နေထိုင်၍ ကိုယ့်ဘဝကို ရောင့်ရဲကျေနပ်ခဲ့ကြပေသည်။ ယင်းသို့ရှိနေခိုက် စိတ္တသုခမြိုင်မှ အခေါ်တော်ရောက်ပါသဖြင့် ကျွန်မရန်ကုန်မြေသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ရန်ကုန်ကအပြန်တွင် ကျွန်မဘဝအတွက် မြောင်းဆန်အောင် ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို အဖြစ်အပျက်များက တစ်ခဏ၌ပင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ရပါသည်။

ယခုကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းကြပါတော့မည်။

ရုံးအမှုထမ်းဖြစ်သော အန်တီထွေးက ကြာကြာနေခွင့်မရ၊ ဦးဘုန်းရှိန်ထံမှ ရတနာများယူပြီး နောက်တနေ့ခြားတွင်ပင် ပြန်သွားရပေသည်။ မော်လမြိုင်တွင် အပျိုကြီးအန်တီစုက နေရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိ၏ ပြောင်းရွှေ့ရေးကို ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးနေပါသည်။

ကျွန်မတို့သားအမိအား ရန်ကုန်မှ ညီမများက အတင်းလာခေါ်၍ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သွားကြမည်ဟုသာ ကျွန်မတို့က သတင်းလွှင့်သည်။ ရရှိလာသည့်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ အပြင်က မကြားသိစေရလေအောင် ကျစ်ကုပ်ထားရသည်။ ဦးဘုန်းရှိန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်မှလွဲ၍ ဇနီးဖြစ်သူကိုပင် အသိမပေးပါဟု ကတိပေးရှာသည်။ ယင်းပစ္စည်းမှာ ကို ရန်ကုန်ရောက်လေမှ ထုခွဲသင့်သည်ကိုထုခွဲပြီး အခြေချမည်

တို့သားအမိနှင့် အန်တီစုတို့သည် မော်လမြိုင်မြေကို အပြီးတိုင်စွန့်ခွာ၍ ရန်ကုန်တွင် အခြေချရန် ပြောင်းရွှေ့ပါတော့မည်။

သည်အစီအစဉ်များအားလုံး ဆယ်ရက်ခန့်သာကြာပါ၏။ မေမေ ကိုယ်တိုင်က လေးငါးသိန်းတန် ပစ္စည်းများပိုက်ပြီး မနေရဲတော့သလို ရှိသည်။ သည်အတွင်း ကျွန်မ၏အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်တစ်ခုလည်း ပြီးဆုံးခဲ့ပါ သည်။

မင်နှင့်ရေးသည်မထင်၊ နှလုံးသားမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နှင့် ရေး လိုက်ရသလိုပင်။ ရင်၌နာကျင်ပင်ပန်းလှပါတ်။ နာကြည်းခြင်းအဟုန်က ကြီးမြင့်လှပါသော်လည်း စာထဲတွင် ခံစားနေရသလောက် ရေးဖွဲ့မနေ တော့ပါ။

ဇော်သည် ကျွန်မအား မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ပါကြောင်း ကြို တင် သိနှင့်ပါလိမ့်မည်။ သို့စဉ်လျက် ကျွန်မအား ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထိတွေ့ မှုများနှင့် ရင်းနှီးအောင် သိမ်းသွင်းယူသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမေတ္တာကို ရယူနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်သည်။ သည့်နောက်တွင်မှ ကျွန်မကို လက်ထပ် ယူကာ ကျွန်မ၏အမွေပစ္စည်းများကို အပိုင်စီးမည်။ ကျွန်မကို သူ့ရင်ခွင်မှ ကန်ထုတ်ဖို့ ကြံကောင်းကြံလိမ့်မည်။ ဇော်သည် လူလည်၊ ကျွန်မနှင့် မောင် နှမ မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်မအတွက် ပစ္စည်းများရှိကြောင်းကို သူသိ နှင့်နေရာမှ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍ အကြံကြီးခဲ့သူသာ ဖြစ်လေမည်။ ဇော်နှင့်ကျွန်မ ပြေလည်မှု ရနေသည်ကို သူမေမေ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့် ဦးမြင့်မောင်တို့က သိကြမည်မထင်။ ယင်းကြောင့်သာလျှင် ဦးမြင့်မောင် နှင့် လာရောက်စေ့စပ်ကြောင်းခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူသော အကြောင်း အရာကို အကျဉ်းချုံး၍ရေးသည်။ အညာခံလိုက်ရသော ကျွန်မ၏ခံစားမှု ကိုလည်း တိုတိုနှင့်ပင်ရေး၍ ဇော်ထံသို့ ရေစစရီလုပ်ကာ ပို့အပ်လိုက်ရပါ သည်။

ယင်းစာကို စောစောကြို၍မထည့်ဝံ့၊ မနေ့ကမှ ထည့်ရသည်။ ကျွန်မတို့ရန်ကုန်မရောက်မီ ယင်းကိစ္စကို သူတို့တစ်တွေသိနှင့်သွားပါလျှင် တစ်နည်းနည်းနှင့်လာရောက်၍ အန္တရာယ်ပေးနိုင်လေမလားဟူ၍လည်း စိုးကြောက်မိပါသေးသည်။ မော်လမြိုင်တွင်က ကျွန်မတို့ မိန်းမသားချည်း။

ရန်ကုန်တွင်ဆိုလျှင် အန်တီထွေးတို့ မိသားစု၌အစ်ကိုများရှိ၍ ယောက်ျား များ ရှေ့ကမားမားရပ်မည့်သူများ ရှိလေသည်။ သည့်အတွက် ကျွန်မ ရန်ကုန် ရောက်ပြီးလောက်မှ ကျွန်မ၏စာက သူတို့လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိ နိုင်ရန် ချိန်ကိုက်၍ ပို့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်က တစ်မြေတည်းတွင်ပင် မနေလိုပါဟု မေမေစိတ်အနာ ကြီး နာခဲ့ပါသော စိတ္တသုခမြိုင်ကို ကျွန်မလည်းမေမေနည်းတူ စိတ်အနာ ကြီး နာခဲ့ရပါပြီ။ ယင်းအိမ်အကြောင်းနှင့် ဇော်၏သတင်းများကို နားမှ လေသံ ကျွန်မ မကြားလိုတော့ပါ။

သည်လိုနှင့်ပင် ဇော်သည်လည်းကောင်း၊ မော်လမြိုင်သည်လည်း ကောင်း၊ ကျွန်မ၏ ဘဝနှင့် ပို၍ ပို၍ ဝေးသွားရလေတော့မည်တကား။

x x x x

ပစ္စည်းစုံနှင့် အိမ်ထောင်ပြောင်းလာကြပါသော ကျွန်မတို့ သား အမိနှင့် အန်တီစုတို့အားကြိုဆိုသူ အန်တီထွေးတို့မိသားစု ငါးယောက် လုံးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲလွန်းစွာဖြင့် ဆွေဆွေ ခုန်မတတ် ရှိနေကြပေသည်။ ရထားနှင့်ပါလာသော ပစ္စည်းများကို အစ်ကိုတင်ထွန်းမြိုင်ရဲ့သားတွေက ဦးစီးထုတ်ယူသည်။ အန်တီထွေး၊ ချိုသက်မွန်တို့က ကျွန်မတို့၏ လက်ဆွဲ ပစ္စည်းများကိုသယ်ယူ၍ ကျွန်မတို့ကိုဆွဲခေါ်ကာ ဘူတာရုံမှ ထွက်လာကြ သည်။ မိုးပြာရောင် ဇန့်ပါတ် ဗောက်(စ)ဝက်ပွန်းကားလေးကို မှီလျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်၍ စောင့်မျှော်ကြိုလင့်နေပါသော ကိုလွင်ဦး...။

“ကိုစိုးရနဲ့သားတို့က ပစ္စည်းတွေ သယ်လာကြလိမ့်မယ်။ ကိုစိုးရ ရုံးက ဒတ်ဆန်းကားတစ်စီး ဆွဲလာတယ်...အန်တီထွေးတို့ တူဝန်းငါးယောက် က မောင်လွင်ဦးရဲ့ကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်ချော”

ကျွန်မဘာမျှမပြောသာ။ ကိုလွင်ဦး၏မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ။ မျက်ဝန်းချင်းမဆုံတွေ့ရပါဘဲနှင့် ကားထဲသို့ ငုံ့ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတော့သည်။ မေမေကို ဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် ရှေ့ကထိုင်စေပြီး အန်တီဒေါ်ရင်စု၊ ဒေါ်ရင်ထွေး၊ ကျွန်မနှင့်ချိုသက်မွန်တို့က နောက်မှထိုင်ကြသည်။ ကားပေါ် မှ အန်တီထွေးတို့ ညီမသုံးယောက်က စီစဉ်နေပေသည်။ ကျွန်မနှင့်

ကိုလွင်ဦးကတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေကြသည်။ လူကြီးများနှင့်လည်း ဝင်မပြော၊ ကျွန်မတို့ချင်းလည်း ဘာမှမပြောမိကြပါဘဲနှင့် အန်တီထွေးတို့ နေထိုင်ရာ ကန်တော်ကလေး ၁၂၄ လမ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါတော့သည်။

“ဟဲ့...မောင်လွင်ဦးက တို့ကိုသက်သက်လာကြည့်ရောတာ... စကားလေးဘာလေး သွားပြောလိုက်ပါဦးတော့လား မိချောရဲ့”

အဖျိုကြီးဒေါ်ရင်စုက ဟောကလွတ်သည်။ သူတို့တစ်စုလုံး နောက်ဖေးတွင် အိမ်ရှေ့၌ ကိုလွင်ဦးတစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်မလည်း မနေသာတော့ပါသဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ရပြီ။

“ချောတို့ကို တကူးတကန်လာကြည့်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ကိုလွင်ဦး”

“မလိုပါဘူးချော...ကိုယ်တစ်ခုပဲပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ သန့်စင်တဲ့ စေတနာမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါပါဘူး။ မထားတော့ပါဘူး ဆိုတာတော့ ချောယုံပါကွယ်”

ကိုလွင်ဦးက တိုးတိုးညင်ညင်ပြောသော်လည်း သူ့အသိက ရင်မှလာသောစကားများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိနားလည်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုလွင်ဦး၏ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်မ မတွေ့သိနိုင်။ စကားစပြတ်ပြီး ပြိုင်တူငေးလျက် တွေးလျက်...

“ကိုယ့်ဆိုလိုရင်းကို ချောနားလည်လားဟင်”

“ရှင်...”

“ကိုယ့်စကားကို ချောသဘောပေါက်မှာပေါ့နော်”

“ဟင်အင်း ချော ဘာမှနားမလည်ဘူးကိုလွင်ဦး”

“ဒီလိုပါချော...ကိုယ်ဟာချောဆီက မေတ္တာတောင်းခံစဉ်က ချောရဲ့ အလှနဲ့ နူးညံ့တဲ့စိတ်သဘော၊ ရိုးသားတဲ့ သိက္ခာရှင်မလေးအဖြစ်နဲ့ မက်မောတို့ယ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပါ...တခြား ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ကသာ ပေးဆပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ချောက ကိုယ့် မေတ္တာကိုယုံပေမယ့် မတုံ့ပြန်ခဲ့ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ချောရယ် ကိုယ်တောင့်တတိုင်း ဖြစ်မလာတာနဲ့ ရှိရင်းစွဲမေတ္တာဟာ ပျက်ရရှိတဲ့လားကွယ်။ ကိုယ့်ရင်မှာ ထူထည်ကြီးမားစွာနဲ့ပဲ ချောကိုမေတ္တာထားလျက်...မြတ်နိုးလျက်ပါ။ ဒါပေမဲ့

ဒီစကားတွေကို ကိုယ်နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲ ပြောပါ တော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ့်မေတ္တာကို အညစ်အကြေးမခံချင်လို့ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်တယ်ထင်မှာစိုးလို့ပါပဲ”

“ရှင်...ကိုလွင်ဦးပြောတာ ချောသဘောကို မပေါက်သေးပါဘူးကိုလွင်ဦး”

“ချောက သူ့ငွေမကလေး ဖြစ်လာပြီပဲကွယ်”

“အို...”

“ကိုယ့်ကို အန်တီထွေးက သူတို့မိသားစုလိုပဲ သဘောထားတာ ချောအသိပါနော်”

“ဒါတော့ ထည့်ပြောဖို့တောင်မလိုပါဘူး ကိုလွင်ဦးရယ်။ ချောရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အမွေဟာဆိုရင် ကိုလွင်ဦးတို့ရဲ့ အစွန်းအဖျားလေးလောက်ရှိမှာပါ။ ချောလောဘမရှိဘူး၊ ရမ္မက်မကြီးဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုတောင် ချောစိတ်နာသလိုပါပဲ။ ချောရဲ့ အဖေဟာ ခင်းဆင်းရဲနဲ့ သေသွားရလို့”

“ကိုယ့်ကိုဒီလိုထင်ရင်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်ချော။ ကိုယ်တကယ်ပဲ ဝမ်းသာလှပါတယ်ကွယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ကိုယ်လာနေကျအိမ်မို့ ချောခွင့်ပြုရင်ဖြင့် ကိုယ်ခါတိုင်းလိုပဲ ဝင်ပါရထွက်ပါရစေ၊ ချောကိုလည်း ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ရတဲ့တိုင် ခုလိုတော့ ဆက်ဆံခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်နော်”

“ကိုလွင်ဦးပြောတာ အားလုံးကို ချောတစ်ခုမှ ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်စရာမရှိပါဘူးရှင်”

+ + + +

အချိန်တို့သည် ရေတွက်၍ မမီနိုင်လောက်အောင်ပင် ကုန်လွယ်လွန်းလှချေသည်။

ကျွန်မတို့သားအမိ ရန်ကုန်သို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးလတာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါလေပြီ။

ဦးလေးဦးစိုးရနှင့် အန်တီထွေးတို့ဦးဆောင်ကာ အပူတပြင်းဖန်တီးမှုများကြောင့် ယခုအခါတွင် အားလုံးနေသားတကျ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အခြေကျ၍နေရသည်မှာ တစ်စစ အဆင်ပြေလာ စိတ်ချမ်းသာလာခဲ့ပါပြီတည်း။

ကန်တော်ကလေးပိုင်း၌ပင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို ရှစ်သောင်း ခွဲ နှင့်ဝယ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်က အပေါ်တစ်ထပ်လုံး နေပါ၏။ အောက်ထပ်တွင် အန်တီထွေးတို့မိသားစုအား လခခနစ်ဆယ် ကျပ်ဖြင့် စပေါ်မဲ့ငှားရမ်းထားလိုက်သည်။ သူတို့၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး ကိုလည်း ရောင်းချလိုက်ပါသဖြင့် ငွေပိုငွေလျှံ ထွက်လာပါ၍ ဝင်ငွေပိုရရန် လုပ်ငန်းလေးများ တည်ထောင်ကြမည်ဆိုသည်။

“ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာ အစကတည်းက ရှင်းရှင်းလုပ်ထားမှ တော်ကာကျတယ်သမီး... ပေးချင်သပ်သပ်ပေး၊ ချေးငှားချင်သပ်သပ် ချေးငှား၊ ဒွေးရောယှက်တတ်နေလိုက်ကြရင် နောက်ပိုင်း ပြဿနာတက် တတ်တယ်၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ မုန်းသွားတတ်ကြတယ်သမီး။ အခုလို သီးသန့်စီ ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရှည်နေလို့ဖြစ်တယ် မုန်းစရာ မကျေနပ်စရာလည်း မရှိဘူးပေါ့”

မေမေ၏စိတ်ကူးများ ဆုံးဖြတ်ချက်များက ကောင်းမွန်သင့်မြတ် လှပါချေသည်။ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြရပါသည်။

“စေတနာဟာ သံသရာမဆိုင်းပါဘူး...လောကတင် အကျိုးပေး တာတကယ်ပဲ။ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း ထိုက်မှစားရတာ တို့သားအမိကြည့်... မေမေဟိုတုန်းက ပင်ပန်းခံပြီး သန့်သန့်စင်စင်ရှာဖွေထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဆုံးပြီးမှတ်တာ...ခုတော့ မေမေတို့ သားအမိဆီပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်”

“ဖေဖေရဲ့ စေတနာလည်း ပါပါတယ် မေမေရယ်”

“အင်း...မေမေမေငြင်းပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း အာဇာတမထား ထိုက် တော့တာမို့ မေမေနေ့စဉ် သူ့အတွက်မေတ္တာပို့ အမျှဝေပါတယ် သမီးရယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်မေမေရယ်...သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ညဘက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် အမြဲပြောဆို ဆွေးနွေးနေကျအတိုင်း အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပျိုကြီးအန်တီစုက အောက်ထပ်မှ တက်မလာသေး။ သူက ကျွန်မတို့အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်သည်။ စားတော့ အပေါ်ကြိုအပေါ်၊ အောက် ကြိုအောက်။

“သမီးကို မေမေပြောစရာရှိသေးတယ်”

“သမီးကိုများ စကားပလွင်ခံနေရသေးလားလို့”

“မေမေတို့လက်ထဲမှာ အတွင်းပစ္စည်းလေးတွေတော့ အတော် ရှိနေပြီ မော်လမြိုင်က ဆိုင်နဲ့ အိမ်ရှေ့ရောင်းတာရော၊ သမီးဖေဖေရဲ့ စေတနာ နဲ့ ထားခဲ့တာတွေရောပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ မေမေတို့ သမီးတို့အတွက် တစ်သက်စာဖူလုံမယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး သမီး”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ပစ္စည်းသင်္ဘော လူသင်္ဘောဆို... မေမေပဲ ပြောပြောနေပြီးတော့”

“အေး...လူက အရင်သင်္ဘောသွားရင် ကောင်းတာပေါ့ ပစ္စည်းက အရင်စွန့်ခွာသွားရင် မခက်လား။ မေမေအတွက်က အရေးမကြီးတော့ဘူး၊ မေမေက ကျလူဖြစ်နေပြီ...ခုနေမေမေ သေသွားရင်တောင် ငါ့သမီးအတွက် အသေဖြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အာ...မေမေကလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ...သမီးဝမ်းနည်း အောင် ပြောနေတာလား၊ ဒီရောက်လာတာ ညီအစ်မတွေနေရလို့ မေမေပဲ အားရှိတယ် စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆို”

“အေး.....အခုတော့ ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ မေမေမရှိရင် သမီးဟာ မရင်စုလို ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူက ညီမအရင်းဆိုတော့ကပ်လို့ ကောင်းတာပေါ့ ကွယ်...ငါ့သမီးလေးမှာက လုံးချင်းတစ်ယောက်တည်း”

“မေမေရယ်...”

သားအမိနှစ်ယောက် ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိနေရာမှ မေမေက အနာဂတ်တစ်ခုကို မျှော်ငေးသလို မှုန်မှုန်မှေးမှေးတွေးရင်းက ပြောကြား နေပါ၍ ကျွန်မစိတ်မလန်းနိုင်တော့။

နဂိုကမှ ဖေဖေအတွက် လွမ်းဆွတ်တသနေရသည့်အပြင်၊ ရင် ထဲတွင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်လောက်အောင် ဝင်ရောက်မွှေနှောက်၍ ဖွဲ့ခြွေသွားခဲ့လေသူ “ဇော်” ကြောင့်လည်း ကျွန်မဘဝက လန်းလန်း ဆန်း ဆန်း မဖြစ်နိုင်သေးပါဘဲ၊ နှမ်းနှမ်းလျှလျ ရှိနေရသော အချိန်မျိုးတွင်မှ မေမေက စကားစလာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“သမီးကို မေမေစကားတစ်ခုပြောချင်တယ်၊ လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့သမီးဘက်က လက်ခံနားထောင်ပါစေဆိုတဲ့

ဆုတွေတောင်းပြီးမှ မေမေပြောမှာပါ”

မေမေ၏ ဦးတည်ချက်လေးနက်မှုကို ကျွန်မ မှန်းဆနိုင်ပါပြီ။ မေမေခင်းသောလမ်းအရှည် အတိုင်းအတာကိုလည်း ကျွန်မမြင်ခွင့်ရခဲ့ပါပြီတည်း။

“မောင်လွင်ဦး တစ်ယောက်တည်းကပဲ အစကတော့ သမီးကို သဘောကျတာ၊ သူ့မိဘများက သားရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်ကြလို့သာ၊ သိပ်ပြီးတော့ဖြင့် သဘောမတူဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ အခုတော့ ငါ့သမီးမှာ အခြေနဲ့ အနေနဲ့ တိုက်ကိုလည်း သမီးနာမည်နဲ့ ဝယ်ထားတယ်ဆိုတော့။ သူတို့လည်း သဘောကျလာကြပုံရတယ်။ ဒါအပြစ်မဆိုထိုက်ဘူး... မိဘဆိုတာ ဒီလိုပဲသမီး။ မနေ့ကပဲ အောက်ထပ်ကို သူ့မိဘနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်လာကြတယ်။ မေမေနဲ့ပါ ခေါ်တွေ့တယ်။ သူတို့သားကို တခြားမိန်းမနဲ့ ပေးစားဖို့ စကားကမ်းလှမ်းကြပေမယ့် မောင်လွင်ဦးက ချောချောခင်မှ ချောချောခင် ဖြစ်နေလို့ လာပြီးတောင်းပန်တာပါတဲ့”

ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

“မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေရင်လည်း မတင့်တယ်ဘူး။ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ မှီခိုနေရပြန်တော့လဲ... အိမ်ရှင်များရဲ့ နောက်က...။ တစ်ခါ အိမ်ထောင်ပြု ပြန်ရင်လည်း လင်ယောက်ျားမကောင်းရင် တစ်သက်လုံး ဒုက္ခနဲ့ပဲလုံးထွေးနေရပြန်ရော။ ဒီတော့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ ဘဝရပ်တည်ရေးဟာ အင်မတန်မှခက်ခဲတယ် သမီး။ ငါ့သမီးရဲ့ ပညာကလည်း ခုခေတ်မှာ မစားလောက်တဲ့ ပညာမျိုး။ ဒါကြောင့် သမီးကို မေမေစိတ်မချနိုင်တာပေါ့”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောနိုင် မေမေကသာဆက်ပြန်သည်။

“ဒီတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ထောင်မပြုလည်းဘဲ မနေသင့်ဘူး။ ပြုပြန်ရင်လည်း မတော်လူတွေနဲ့တွေ့ရင် ပိုဆိုးပြန်ရော။ ဒီတော့ လျော်ကန် သင့်တော်သူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ် ဆိုတဲ့ အပြေပဲရတယ်သမီး။ အဲဒီလို လျော်ကန်သင့်တော်သူကို ရွေးရာမှာလည်း သမီးတို့လို့ ငယ်ရွယ်စိတ်ရှိသူတွေဟာမေတ္တာတို့ နှလုံးသားတို့ ဦးစားပေးပြီး လူငယ်လူရွယ်တိုင်း ရွေးချယ်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဒါတွေဟာ မှားတယ်ဆိုတာ

အသက်ကြီးလာလေ အတွေ့အကြုံများလာလေ သိလာရလေပါပဲ သမီး”

အသက်မကြီးသေးပါဘဲ အတွေ့အကြုံများသေးပါဘဲနှင့် မှားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်မကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့လေပြီကော...။

“ချစ်သူဘဝမှာသာ မေတ္တာတို့ နှလုံးသားတို့ အကြိုးဝင်ချင် ဝင်မယ်...ရှေ့တန်းတင်ထားတတ်ကြတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ပိုင်းကျလာတော့ ဒါတွေဟာ ဒုတိယအဆင့်မှာ ဖြစ်သွားတယ်။ နေထိုင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေက ရှေ့ကခံလာပြန်တယ်သမီး။ ဒါတွေအားလုံး အဆင်ပြေပြီးတော့ ကိုယ့်လင်သားသစ္စာမရှိပြန်ရင် ဘယ်လောက်ဒုက္ခ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ မေ့မေ့ကိုကြည့်ပါ။ ဒီတော့...”

မေမေက အားတက်သရောပြောနေပါ၏။ ကျွန်မ မေ့မေ့ကို မကြည့်မြင်၊ နားတွင်သာကြားနာ၍ အသည်း၌မှတ်စွဲနေမိပါတော့သည်။ မေမေက သူ့စကား မှန်ဦးသို့ မရောက်သေးပါ၍ ဆက်ပြန်သည်။

“မောင်လွင်ဦးဟာ မေမေတို့လူကြီးပိုင်းရဲ့ မျက်စိနဲ့ပဲကြည့်ကြည့်... သမီးတို့လို အသည်းစကားနှလုံးစကား ပြောကြတဲ့အရွယ်ပိုင်းကပဲ ကြည့်ကြည့် ဘယ်နေရာများ အပြစ်ဆိုစရာ ရှိသလဲကွယ်။ မိဘဘက်ကရော ပညာအရည်အချင်း၊ စိတ်နေစိတ်ထား၊ အားလုံးမေမေသဘောကျတယ်။ မောင်လွင်ဦးနဲ့ သမီးကိုသာ ပေးစားခွင့်ရပြီးသွားရင် မေမေဘဝ အတွက် အားလုံး ပြည့်စုံပြီ။ စိတ်အေးပြီ။ အဲဒီတော့...မောင်လွင်ဦးရဲ့ ပြဿနာကို စဉ်းစားရာမှာ မေမေအတွက်ပါ ငါ့သမီးလေး ထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးပါလို့ မေမေကပဲ သမီးကို ပြန်ပြီးတောင်းပန်ပါရစေတော့ သမီး...ချော”

မေမေ၏ရှည်လျားသော စကားများက ကျွန်မ၏ စဉ်းစားဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသည်းနှလုံးကိုလည်းကောင်း စိုးမိုးပါလေပြီ။

‘ငါဟာ ဖေဖေတုန်းကလည်း...ဘာကိုမှ လုပ်မလေးနိုင်ခဲ့လို့ ဖေဖေလည်း သေသွားရော ငါလည်း နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့ရတော့တာပဲ။ အခုလည်း မေမေက သူ့အတွက်စိတ်ချမ်းသာမှု အပိုင်းပါထည့်ပြီး စဉ်းစားခိုင်းနေပြီ။ ပြီးတော့ ငါ့စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိလို့ တစ်ကြိမ်လည်း ရင်ကွဲ မတတ် ခံစားခဲ့ရပြီ။ မှားခဲ့ပြီးပြီ။ မထူးတော့ပါဘူးလေ မထူးတော့ပါဘူး။ မေမေစကားကိုပဲ လိုက်နာတာဟာ... အမှန်

ဆုံးဖြစ်မှာပါ။ မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ကချစ်လို့ လက်ထပ်ရခြင်းထက်...ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ရခြင်းက ပိုပြီးမှန်ကန်လိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ သူခကို ရရှိနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်...”

“အို ဒါပေမဲ့...ကိုလွင်ဦးဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်ဦးသူ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ဇော်နဲ့ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ငါဖြင့်ပြောပြမှ ကောင်းမယ်ကွယ်...။ သူလက်ခံနိုင်ရင်လည်း မေမေတို့ စီစဉ်ချင်စီစဉ်ပါစေတော့...”

“ဒီမှာ...မေမေ”

“ဟင်”

“သမီး ကိုလွင်ဦးနဲ့ နည်းနည်းလေး ဆွေးနွေး ပါရစေဦးနော်။ အဲဒီလို ဆွေးနွေးပြီး ပြေလည်ကြပြီးရင်...မေမေ့စကားကို သမီးနားထောင်ပါတော့မယ် မေမေရယ်နော်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ငါ့သမီးလေး...ဒါပေမဲ့ ဘာတွေများ သွားပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆွေးနွေးနေဦးမှာလဲကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်...သမီးတို့ လူငယ်အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြမှာပါ...ပြေလည်ဖို့ များပါတယ်လေ။ ကိုလွင်ဦးလာရင်သာ သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

“အင်း...မနက်ဖြန်ညနေပိုင်း မောင်လွင်ဦးလာခဲ့ဖို့ မေမေ တင်ထွန်းမြိုင်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ...မေမေ”

x x x x

အခန်း (၁၆)

စိတ္တသူခမြိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြီးဆုံးလေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိခြင်းမှာ ယခုအခါတွင် လုံးလုံးလျားလျားမှားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ညီမလေး ချိုသက်မွန်တို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ကြပါသည်။ အန်တီစု ပါသည်လည်း ရှိသည်။ မပါသည်အခါလည်းရှိပါ၏။ ကျွန်မမှာ မော်လမြိုင်တွင်နေစဉ်က ဈေးရောင်းဝယ်ခြင်းနှင့် အိမ်တွင်းမှုကိစ္စများကို မအားနားလက်မလည်နိုင်အောင် လုပ်နေခဲ့ရာမှ ယခုရန်ကုန်ရောက်သည့် အခါတွင် မင်းသမီးတစ်ပါးပမာ တိုက်တွင်းအောင်းနေရပါ၍ ညောင်းမည်ဆိုပြီး မေမေ၏ခွင့်ပြုချက်အရ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ ရှိပါသည်။

ယနေ့တည်ဆောက်ဆဲ ကရိုက်ခန်းမ ရှိရာဘက်မှ သဘာဝ သမိုင်းပြတိုက်ရှိရာဘက်သို့ ကျွန်မနှင့် ချိုသက်မွန်တို့ နှစ်ယောက်ဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လျှောက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ယင်းလမ်းအတိုင်းပင် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ ညနေ ၆နာရီပင် မထိုးသေးပါသော်လည်း ဆောင်းရာသီမို့ အမှောင်ရိပ်ပင်သန်းစပြုနေပြီ။ လူသွားလူလာလည်း ကျဲသွားပြီမို့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် လာမိကြသည်။

ကျွန်မတို့က ကန်ဘက်လမ်းမှ လျှောက်လာကြပါ၏။ အလယ်တွင်ပိုင်းခြားထားသော လမ်းဟိုမှာဘက်မှာ လေးဘီးကားအစိမ်းလေး တစ်စင်း၊ ကွေ့မောင်းပြီး ကန်တော်ကြီးထောင့်မှပြန်လှည့်၍ ကျွန်မတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်သို့ မောင်းလာနေပါကြောင်း ကျွန်မသတိထားမိသည်။

ကျွန်မတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်သည်နှင့်ပင် ကားက ထိုးရပ်ပြီး ကိုင်းနက်ပါဝါမျက်မှန်တပ်ထားပါသော အသက်လေးဆယ်နီးပါးအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးဆင်းလားသည်။ သူ့ကို ကျွန်မမြင်တွေ့ဖူးသလို ရှိပါသော်လည်း ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်မရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရ။ ဤမျက်နှာကို မြင်ဖူးခဲ့သည်ကဖြင့် အမှန်။

“ချောချောခင်မဟုတ်လား...မော်လမြိုင်ကလေး”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း တော်ပါသေးရဲ့...ကျွန်တော်နဲ့ အမှတ်မထင်ဆုံရတာပဲ။ အရင်တုန်းက ချောချောခင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ခဲ့ဖူးတာ၊ မျက်နှာကိုတော့ ဓာတ်ပုံမှာ မြင်ဖူးတယ်။ တူပါတယ်လို့ ထင်လို့ ကားကိုပတ်ပြီး မောင်းခိုင်းခဲ့တာပါ...ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမြင်ဖူးရင် မှတ်မိတတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ ဒီနေရာမှတော့ တကယ်တန်ဖိုးရှိနေပြီပေါ့”

“ရှင်...ကျွန်...ကျွန်မကတော့ မမှတ်မိသလိုပဲ”

“ကျွန်တော် ကိုသိုက်ထွန်းပါ...စိတ္တသုခမြိုင်က သိုက်ထွန်းပါ”

“အို...”

စောစော က စိုးရုံရာမှ ယခုအခါ ကျွန်မကြောက်ရွံ့သွားခဲ့ရပါပြီ။ ယင်း ဦးသိုက်ထွန်းဆိုသူသည် ဖေဖေ၏မန်နေဂျာလုပ်နေရာမှ ဖေဖေ၏ တတိယဇနီးအား ခိုးယူပေါင်းသင်းနေခဲ့သည့်သူ၊ ရွှေစင်သူခနှင့် မေခင်သူခတို့က သူတို့၏အိမ်သို့ ခေါ်သွားစဉ်က ဒေါ်ခင်မာစန်း၏ အိပ်ခန်းတွင်း၌ ဒေါ်ခင်မာစန်းနှင့် ယှဉ်တွဲရိုက်ကူးထားခဲ့သော ဦးသိုက်ထွန်း၏ဓာတ်ပုံကို ကျွန်မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရလာမိသည်။ ထိုစဉ်က အံ့ဩစိတ် ခံပြင်းစိတ်နှင့် အသေအချာကြည့်မိခဲ့ရာမှ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မမှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ချောချောခင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ရှိပါတယ်...စိတ္တသုခမြိုင်ကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ။ ဟိုမှာ စန်းရော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နဲ့ပါ ဆုံပြီး ညှိနှိုင်းကြရအောင်”

“အို မဟုတ်တာ...ကျွန်မအဖေသေနေမှ ကျွန်မ စိတ္တသုခမြိုင်နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်နေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှလည်း

မကြည့်ချင်ဘူး ဆက်ဆံစရာလည်း မလိုတော့ဘူး”

ကျွန်မက ကြောက်ရွံ့စိတ် ဒေါသစိတ်များဖြင့် အသံများက ကျယ်လောင်၍ တုန်လှိုက်နေပေသည်။

ရှေ့မှ ရပ်နေပါသော ဦးသိုက်ထွန်းကိုကွေ့ဝိုက်၍ ကျော်တက်ရန် ကျွန်မ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ညီမလေးချိုသက်မွန်ကလည်း ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်မလက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“နေပါဦးလေ ချောချောခင်...ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းဒေါသကြီးနေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဆွေးနွေးနေတာပါနော်... ချောချောခင်အတွက် ရပိုင်ခွင့်တွေပါ ရှိနေတာပါ...နောက်မှ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်မှာပါ”

“အို မလိုဘူး...မလိုဘူး...ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“ဒီလို ရုတ်ရုတ်သံသံ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ချောချောခင်...သိုက်ထွန်းကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး...ဟေ့ စိန်တိုး...”

ဦးသိုက်ထွန်းက ဒေါသနှင့် ဟိန်းဟောက်ရင်း ကားတွင်းကလူကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုစိန်တိုးဆိုသူက ကားထဲက ဖျတ်ခနဲ ထွက်လာပြီး ကျွန်မတို့ရှေ့တွင်လာရပ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်ထွက်ရန် မလွယ်သည်နှင့် ဘေးဘီဟိုဟိုသည်သည်သို့ အကူအညီ ရလိုခြင်းဖြင့် ကျွန်မက ပြူးပြူးပြာပြာ ကြည့်မိသည်။

“ဆရာ ဟာမတွေက မဟန်ဘူးနော်”

“အေး လုပ်”

“ကဲ...ကားပေါ်တက်မလား၊ မတက်ဘူးလား... ဒီမှာ ဓားတွေလား...တစ်ခါတည်း ကပ်ထိုးပစ်လိုက်မယ်”

“အမ(လဲ)လေး မမချော”

စကားသံတွေက ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကိုစိန်တိုး ဆိုသူက ဓားဖြင့် ချိန်ရွယ်၍ သူ့ကိုယ်နှင့်ကွယ်ကာ ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ထောက်လိုက်သည်။ သူက အသံအုပ်၍ အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်ပါသဖြင့် ကျွန်မဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ သူ့ ရုပ်က တကယ်လုပ်မည့် ဟန်မျိုး အင်အားချင်း ပြိုင်၍လည်း နိုင်မည်မဟုတ်။ ချိုသက်မွန်က တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကျသွားမတက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါ၍ သူ၏

အင်အားကို ယူ၍လည်းမဖြစ်တော့။

“ကဲ...တက်စမ်း ကားပေါ်...သွား”

ဦးသိုက်ထွန်းအသံနှင့်အတူ ဓားမြှောင်ထိပ်ဖျားက ကျွန်မ ဝမ်း ဝိုက်သို့ ခပ်စူးစူးလေး ဖိထောက်လာသဖြင့် ကျွန်မလည်း ကြောက်ရွံ့မိပါ သည်။ နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်ရုံမက ခူးများပါ ညွတ်ခွေကျမတတ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေလေပြီ။

“စိန်တိုး မင်းနောက်က ချောချောခင်နဲ့ထိုင်၊ ကောင်မလေး ရှေ့က ထိုင်ခိုင်း...ငါမောင်းမယ်...၊ မင်းဓားနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုထိန်းထား...”

ကျွန်မ ကားနောက်ခန်းကို ကုန်းဝင်နေစဉ် ဦးသိုက်ထွန်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘေးမှ စိန်တိုးဆိုသော ဓားကိုင်လူဆိုးက ဝင်ရောက်၍ ကပ်ထိုင်သည်။ ကျွန်မတစ်သက်တွင် သည်မျှ ကြောက်ရွံ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် မရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး။ နှလုံးသားလွင့်စဉ်ကျသွားလေပြီထင်သည်။ ချိုသက်မွန်က ကားပေါ်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ငိုတော့သည်။ ကားထွက် လာပြီ။

“အို...ကျွန်... ကျွန်မ...တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

ဦးသိုက်ထွန်းက မဖြေသေး။ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ရှေ့မှ အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်းဘက်သို့ ဂရုထားပြီး ချိုးနေရ၍ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့၏အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှမမြင်ကြလေရောသလား...၊ မြင်ကြလျှင်လည်း လမ်းလျှောက်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အသိကား ကြုံနှင့်တွေ့၍ လိုက်သွားကြသည်ဟု ထင်ကြမည်။ ဓားနှင့်ထောက်ခေါ်သည်ကိုလည်း မည်သူမျှမြင်မည်မထင်။ ကြည့်လည်း မကြည့်ကြ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၍ ကရုဏာတရားကင်းကြရုံမက ဆိုးသွမ်းသူများ အနိုင်ကျင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်သည့်တိုင်အောင်လည်း မကူညီဝံ့ကြသော အဖြစ်မျိုးပင်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်မှာ လူဆိုးများ၏ လက်တွင်းသို့ လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်သွားခဲ့ရပါပြီ။

“အမှန်က အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်တကယ် စိတ်ညစ်သွားပါတယ် ချောချောခင်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားရလို့ပါ။ ဒီမှာ နှစ်ယောက်လုံးကိုပြောလိုက်မယ်... မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ချော

ချောခင်ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် တကယ်လိုအပ်နေခဲ့လို့ပါ။ ဆွေးနွေးပြီး ရင် ပြန်ပို့ပါမယ်။ စိတ်ချပါချောချောခင် ကျွန်တော် လူဆိုးဓားပြ မဟုတ်သလို မုဒိမ်းသမားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးသိုက်ထွန်း စကားများကို ကျွန်မ ကြားပါသော်လည်း နားမဝင်မယ့်။ လုပ်လုပ်ခုန်သော ရင်အစုံကိုဖိရင်း ရှေ့တွင် ရင်ဆိုင်ရလေမည့် ပြဿနာကို စိုးရွံ့ ကြောက်လန့်စွာနှင့်ပင် ငြိမ်၍လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

+ + + +

အမှန်ပင် စိတ္တသုခမြိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါလေပြီ။

‘အို...ဇော်ရှိနေမှာပဲ၊ သူနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဆုံး။ ပြီးတော့... ဦးမြင့်မောင်ရော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နဲ့ပါ တွေ့ချင်စရာ တွေ့လိုက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မတွေ့ချင်ဘူး ... ဒင်းတို့နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ သူတို့လောဘဇောတိုက်ပြီး လိုက်နေကြတဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါရသွားပြီဆိုတာ သူတို့သိကြရောပေါ့။ သူတို့တစုတဝေးကြီး ငါ့ကိုဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ မသိဘူး။ ဒုက္ခပါဘဲနော်... ဘုရား...ဘုရား ...ဘုရားကယ်တော်မူပါ’

ကျွန်မရင်တွင်း၌ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ...ချောချောခင် ဆင်းပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း တကယ်ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်နေတဲ့လူလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာ... ဒီကမိန်းကလေးလည်း မကြောက်နဲ့နော်၊ ဦးလေးတို့က ဆွေးနွေးရုံပါ။ ကဲ စိန်တိုး... ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်သွားခေါ်၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့လို့၊ လာချောချောခင် ... မမှောင်ခင်ပြန်နိုင်အောင် အမြန်စကားပြောကြပါစို့”

ကျွန်မမှာ ဤနေရာမှနေ၍ ပြဒါးရှင်လုံးဆိုသည်ကို ငုံ့ခွင့်ရပြီး မြေလျှိုး၍သော်လည်းကောင်း၊ မိုးပျံ့၍သော်လည်းကောင်း ထွက်ပြေးချင်လှပါပြီ။

မတွေ့ချင်လွန်းသော လူပေါင်းစုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတော့မည်။ ဖေဖေအား လွမ်းဆွတ်သတိရသော ပေဒနာတို့ကလည်း ရင်မှာလျှံလာတော့သည်။

ဧည့်ခန်းနေရာတွင် ဆိုဖာတစ်စုံ မရှိတော့။ ထမင်းစားပွဲမှ ကုလား ထိုင်ရှည်များ ထားရှိသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ရေဒီယိုဂရမ်၊ တယ်လီဖုန်းစသည်တို့ လည်း ယခင်ကလိုရှိမနေ။

“ချော...ချောခင်၊ အို ချောချောခင်ကို မောင်သိုက်ထွန်း ရအောင် ရှာလာနိုင်တယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

ကျောဘက်ဆီမှ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၏ အသံကြောင့် ကျွန်မ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မမျက်စိကိုပင် ကျွန်မ မယုံနိုင်တော့။ လွန်ခဲ့သည့်လေးလခန့်မှတော့ ရသော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်နှင့် ယခုဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့က အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ကွာခြားနေလေပြီ။ ယခင်က ဆိုးဆေးနှင့် နေခဲ့ရဟန်တူသော ဆံပင်၊ ပားက တစ်ခေါင်းလုံးလောက်နီးနီး ဖြူနေပြီး အရင်ထက်များစွာ ပိန်သွားသည့်ပြင် အခြယ်အသလည်း မရှိပြန်သဖြင့် မျက်နှာက အိုမင်းယိုယွင်းလှချေသည်။ အဘွားကြီးမှ တကယ့်အဘွားကြီး၊ ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်၊ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကိုသာ တအံ့တဩငေးကြည့်နေမိစဉ် သူက...

“ချောချောခင်တို့ မော်လမြိုင်ကပြောင်းသွားပြီလို့ ကြားတယ်။ ဒီကအကြောင်းတွေလည်း ကြားမှာပေါ့”

“ရှင်... ကျွန်... ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

“ကိုကို...သူခ ဆုံးတာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ သိပါတယ်”

“မောင်မြင့်မောင် အဖမ်းခံရပြီး သားပြန်မလာတဲ့အကြောင်းတွေ ရော သိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မဘာမှမသိဘူး”

“သားလေးအဖြစ်ကိုလည်း ပြောပါရစေဦး”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က ကောင်းစွာကျန်းမာဟန်မတူ။ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေပါသော လက်များဖြင့် ကျလာသော မျက်ရည်ကို သုတ်သည်။ ‘ဇော်’ ဆိုသည့် လူဆိုးလေးအကြောင်းကို သတင်းအစနဖြင့် ကျွန်မမတင်းတိမ်နိုင်တော့။ သိလိုစိတ်ပြင်းပြရပါပြီ။

“ကဲ... ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၊ သူတို့ကို အချိန်မီပြန်မပို့နိုင်ရင် အားလုံး

မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ သူနဲ့စာရင်းရှင်းမှ ပြီးမယ့်ကိစ္စကိုသာ အဓိကထားပြီး ပြောကြရအောင်ပါ”

“မောင်... မောင်သိုက်ထွန်းပဲ ပြောပြပေးပါကွယ်”

“ဒီလိုပါ ချောချောခင်၊ တိုတိုပြောရရင်တော့...”

ကျွန်မနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တို့ စကားပါသော စကား လမ်းကြောင်းကို ဦးသိုက်ထွန်းက ဖျက်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ရဲ့ ဦးဆောင်ညွှန်ပြသူ ကိုမြင့်မောင်ဟာ မော်လမြိုင်မှာပဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငွေကြေးနည်းနည်းနဲ့ ဖဲဝိုင်းမှာ ဖမ်းမိသွားတယ်။ ဒီတော့ သူ့နောက်ကြောင်းကို လိုက်ရာက... အဲဒီ အခေါက်က ပါသွားတဲ့ ရွှေချောင်းတွေပါ မိတယ်။ ဒီကရွှေ တခြားပြည်ကို ထုတ်တာတော့ ယုတ်မာလွန်းတယ်လေ၊ တိုင်းပြည်အတွက်ပါ ရင်နာရင်လေးစရာပဲ။ ဒီတော့ ဒီအမှုနဲ့ ဖမ်းမိသူကိုမြင့်မောင် လွတ်လာဖို့ဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလိမ့်ဦးမယ်”

“ဪ... ဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘူး”

“အဲဒီအခေါက်က ရှိသမျှ ရင်းလိုက်ကြတော့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ဆီမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်တော့ဘူး။ မြင်တဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းတွေတောင် ရောင်းချပြီး နေရတယ်လေ။ ဒီတော့ ဟောဒီစိတ္တသုခမြိုင်ရဲ့ စရိတ်နဲ့ တာဝန်ကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း မထမ်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကလည်း တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်မှာလည်း ဒီလိုပဲ ကြည့်ပြီးဖန်တီးနေရတယ် ...ကားက ကျွန်တော်ကောင်လေးကားပါ။ ကဲ...ဒီတော့ အပြတ်ပြောရရင် ဟောဒီ စိတ္တသုခမြိုင်ကြီးကို ရောင်းမှဖြစ်မယ်၊ ထုခွဲလိုက်တဲ့သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သဘောတူတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရာတဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်မရပေမယ့်... အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ကူညီနေရပါတယ် ဒီတော့...”

“ပြောပါလေ”

“ဒီစိတ္တသုခမြိုင်ဟာ ဦးသုခနာမည်နဲ့ ရှိနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးသုခရဲ့ ဇနီးသုံးဦး ဆိုင်မယ်ဆိုပါတော့။ ဒေါ်ရင်အေးနဲ့ ကွာရှင်းထားတယ်

ဆိုပေမယ့် ချောချောခင်ရဲ့ ဝေစုရထိုက်သေးတယ်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က သားသမီးမရှိပေမယ့်... သူကလက်ရှိဇနီး၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ချောချော ခင်ရဲ့ ညီမလေးတွေရှိတာ ချောချောခင် အသိပဲ။ ဒါကြောင့်အကောင်းဆုံးရဲ့ တရားအမှုတဆုံး ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ထားပါတယ်။ ဒီတိုက်ကြီးကို ရောင်းပြီး သုံးပုံအညီအမျှ ဝေယူကြမယ်လေ... သဘောတူ တယ် မဟုတ်လား ချောချောခင်”

ကျွန်မ စကားမပြန်မီ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။

“ဒီက နှစ်ဦးကတော့ ပြေလည်ပါပြီ... ချောချောခင်ကို မတွေ့နိုင် တာနဲ့ ဝယ်မယ့်လူရှိလျက်နဲ့ မရောင်းရသေးတာပါ... သုံးသိန်းကျော်တော့ ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီဆွေမှာလည်း မောင်မရှိ သားမရှိနဲ့ မကျန်း မာဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့... ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ဘဝပါပဲ။ ချော ချောခင်ရယ်”

ဦးသိုက်ထွန်း စကားအပြီးတွင် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က အင်အား မဲ့လေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။ နာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဖေဖေကို ပစ်ထား ခဲ့သည့် ဝဋ်တွေ လည်လေပြီဟု သိလာရသော်လည်း ကျွန်မဝမ်းမသာပါ။ အထီးကျန် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကို ကရုဏာပင် သက်မိပါသေးသည်။ ဘာမှ မသိရှာသော ချိုသက်မွန်က မျက်လုံးလေးလည်လျက် အသံလာရာဘက် များသို့သာ လိုက်ကြည့်နေပေသည်။ သူတို့၏ စီမံကိန်းကြီးကို ကြားရ ပြန်တော့လည်း အမှန်ပင် အန္တရာယ်ပြုမည့်သူများ မဟုတ်ကြပါဟု သိလာ ခွင့် ရခဲ့ပါပြီ။ စိတ်၌ အနည်းငယ်ပင် အကြောက်ပြေစပြုပါပြီ။ ကျွန်မက...

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မအမေနဲ့လည်း တိုင်ပင်ပါရစေဦးလေ... ကျွန်မ အကြောင်းပြန်ပါမယ်”

‘ငွေတစ်သိန်းကျော်ရမယ့် ကိစ္စမို့ ချောချောခင်ရဲ့ အမေကလည်း ငြင်းမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ...အမြန် ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ကြရအောင်ပါ။ အခု လို ကာယကံရှင် သုံးဦးဆုံတုန်း တစ်ခါတည်း စကားအပြတ်ပြောကြရ အောင်ပါ...’

“ကောင်းပါပြီလေ... ဒါ ကျွန်မရပိုင်ခွင့်ကို ရှင်တို့က တမင်ခေါ်ပေး

တာပဲ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ မေမေကတော့ လောဘ သက္ကာယ မရှိ ဘူး။ တကယ်လို မေမေက လက်မခံချင်ဘူးဆိုလည်း ကျွန်မက ဖေဖေ အတွက် လှူဒါန်းပြီး အမှုအတမ်းဝေရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ဦးသိုက်ထွန်း... ဒီခြံရောင်းချရေးအတွက် ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေရှိရင် လူကြီး လူကောင်းဆန်ဆန် တွေကြဆုံကြတာပေါ့ရှင်နော်”

“ချောချောခင် လက်ခံတာကို ဝမ်းသာပါတယ်... ကျွန်တော်ရဲ့ ရမ်းကားမှုအတွက်ကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ရုတ်တရက်မို့ အခုလို ဖြစ် မြောက်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြံဆောင်ရတာမို့ ချောချောခင် ခွင့်လွှတ် စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အထူးပဲ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ထားပါတော့လေ... မေခင်နဲ့ ရွှေစင်တို့ နေကောင်းကြရဲ့လား။ ကျွန်မညီမလေးတွေနဲ့ ကျွန်မသိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်... ခုတော့ အချိန်မရှိဘူး”

ဦးသိုက်ထွန်းနှင့်ကျွန်မ ပြေလည်မှုရကြပါပြီ။ စိတ်ကတော့ မကြည်နိုင်ပါ။ ဒေါ်ဆွေလတ်က...

“ကဲ ချောချောခင် ဒီလိုသဘောတူရင် နောက်ရက်မှ ဆက်သွယ် ပြီး ရောင်းဝယ်ရေး ကိစ္စလက်မှတ်ထိုးကြတာပေါ့... အခုတော့ ချောချောခင် နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်သေးတယ် မောင်သိုက်ထွန်း”

“ကောင်းပြီ ...ကျွန်တော်သူတို့ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကားထဲကပဲ စောင့် နေပါ့မယ်။ ချောချောခင်တို့ကို ကိစ္စပြီးရင်သာထွက်လာခဲ့ကြပါ”

ကျွန်မခေါင်းညိတ်ပြုရပါသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်တွင် ‘ဇော်၏ အကြောင်း’ မှလွဲ၍ တခြားပြောကြားစရာစကားရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ က ယင်းအကြောင်းရာကို ချိုသက်မွန် မသိစေချင်ပါ၍ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းထောင့်ကို ကုလားထိုင်များ ရွှေသွားကြရပြီးမှ ချိုသက်မွန်နားလာ ကာ...

“ညီမလေး မကြောက်နဲ့တော့နော်... မမချော သူနဲ့ ခဏစကား ပြောလိုက်ဦးမယ် ဒီမှာမြင်နေရတယ်”

“ခုနကတော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပဲ။ အခုတော့မကြောက်တော့ ပါဘူး... မမချော ငွေတစ်သိန်းကျော် ထပ်ရမယ် ဆိုလို့ မွန်ပျော်လိုက်တာ”

ကျွန်မက ချိုသက်မွန်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါဘဲ ပခုံးလေး

ကိုပုတ်ပြီးသာ ဒေါ်ဆွေဆွေလတ် ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ချိုသက်မွန်နှင့် မြင်နေရပါသော်လည်း တီးတိုးပြောလျှင် မကြားသာ...။

“ချောချောခင်ရယ်... သားလေးအဖြစ်ကို... ယူကြီးမရလွန်းလို့ပါ ကွယ်”

“သူ...သူ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် အန်တီဆွေ”
ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က မျက်ရည်သုတ်ပြီး...

“အန်တီဆွေကလွဲလို့ ဒီပြဿနာကို မောင်မြင့်မောင်တောင် မသိ ပါဘူး...ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဆွေးနွေးပါစေတော့ကွယ်။ ချောနဲ့ ဇော်တို့ရဲ့ ပြဿနာအားလုံးကို အန်တီဆွေ သိပါတယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ချော... သားလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိရှာပါဘူး ကွယ်။ အမှန်က အန်တီတို့ မောင်နှမ လောဘထွက်ပြီး ဦးဘုန်းရှိန်ဆီက ဒီပစ္စည်းတွေကိုလိုချင်လွန်းလို့ ချောချောခင်ကို အရဖမ်းတာပါ။ သားအဖ ချင်း ဘာပြောကြမလဲ သိချင်လွန်းလို့... မောင်လှအေးကို ချောင်းခိုင်း၊ မောင် မြင့်မောင် သူငယ်ချင်းကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခိုင်းနဲ့ ကြိုလိုက်ကြတာ။ ဒီအထဲမှာ ခင်လေးမြင့်က ပါတယ် သူ့ဆီက သတင်း စပြီးရတာပေါ့။ မောင်သိုက်ထွန်း လည်း သိတာပဲ... သူက ချောချောခင်ကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ အန်တီတို့ သတင်းကို ဖော်မယ်လို့ လုပ်သေးတယ်ဆို”

“အင်း...”

“ဒီလိုနဲ့ ချောချောခင် ရန်ကုန်ရောက်လာပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်သွား တော့ အန်တီတို့လည်း ကြိမ်ကြိရာကြိပြီး မောင်မြင့်မောင်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တာပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို အကြံပေးသူကတော့ ဦးဘုန်းရှိန်ရဲ့ ဇနီး ခင်လေးမြင့်ပဲပေါ့။ သူက ချောချောခင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံမြင်ဖူးသား... ဒါပေမဲ့ သူက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်...အိမ်လာသွားတာ ချောချောခင်မှန်း မသိလိုက်ဘူးတဲ့ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီဆွေ ...ဇော်အကြောင်း...”

“အင်းပြောပါ့မယ်... ပစ္စည်းဆိုတာ ထိုက်မှ စားရတာပါလားလို့ ခုတော့ တရားရပါပြီ... ဘာကိုမှ မမက်မော၊ လောဘမတက်တော့ပါဘူး။ ဒီခြံလေးရောင်းပြီးရင် ကြွေးမြီလေးဆပ်ပြီး သားလေးရှိတဲ့အရပ်ကို သွား

ခေါ်ချင်တယ်”

“အခုဇော်က ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မရောပိုင် မွန်ရွာ ကျွဲဝမ်းမှာတဲ့၊ အမှန်တော့ သားလေးရဲ့ အဖြစ်ဟာ တကယ်ရင်နာစရာပါချောချောခင်ရေ။ သူ့အစက ဘာမှ မသိရှာ တာအမှန်ပါ။ အစ်မအရင်းဆိုပြီး ချစ်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ကိုကိုသူခကိုလည်း သူ့အဖေလိုပဲ ထင်နေတာ... အန်တီတို့က ပိတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွေးက ပြောတယ်လေ...သူ့ဦးလေးလောက် ကိုကိုသူခကို သူမချစ်ဘူး။ ဒီလိုနေကြ ရင်း ချောချောခင်ရောက်လာရောဆိုပါတော့။ သားနဲ့က အသက်ကလည်း ကွာတော့ မရည်ရွယ်မိတာအမှန်ပါပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ချောချောခင်နဲ့ဇော် ရင်းရင်း နီးနီးနေကြရာက ချောချောခင်ပြန်သွားတော့... သားလေးမှာ မနေတတ် ရှာဘူး၊ ငိုတောင်ငိုတယ်ကွယ်”

ကျွန်မရင်၌ ဝန်ထုပ်တစ်ခုတင်ပေးလိုက်သလို ရှိရပါပြီ။

“ဒီလိုနဲ့ သူမနေတတ်ဘူး၊ မော်လမြိုင်လိုက်မယ် ဖြစ်တော့မှ အန်တီဆွေက စိတ်ဆိုးပြီး အစ်မအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မတော်ဘူးလို့ ပြောမိတော့မှ ဇာတ်ကြောင်းတွေပေါ်တာပါ။ အဲ...နောက်နေ့လည်းကျရော မော်လမြိုင် တိတ်တိတ်လစ်တာပဲ။ ငွေများများပါမသွားလို့တောင် ဦးဘုန်း ရှိန်တို့ဆီမှာ ယူသုံးလို့ မှာရသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မသိပါတယ်”

“မော်လမြိုင်မှာ ချောချောခင်နဲ့ ပြေပြေလည် ရှိကြတာ အန်တီ ဆွေက နောက်မှ သိလာရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ချောချောခင် ဦးဘုန်းနိုင် ဆီ ရောက်ရာက အန်တီဆွေတို့နဲ့ ရောပြီး အထင်လွဲခံလိုက်ရရှာတာပါ။ အမှန် က သားလေးဟာ ဘာမှ မသိဘူး၊ ဒီပြဿနာထဲမှာ ဘာမှ မပါဘူး ဆိုတာ ယုံပါကွယ်။ သူ့ချောချောခင်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ရှာတာပါ... ဒီအကြောင်း တွေဟာ အမှန်ပါ... အန်တီဆွေ သေရပါစေရဲ့လို့ ကျိန်ပါ့မယ်”

“အို... အန်တီဆွေရယ်... ချော...ချော...သူ့ကိုသိပ်ပြီး စိတ်နာနေ မိတယ်”

“အဲဒါကို တောင်းပန်မလို့ပါကွယ်...အဲဒီညက ကိုကိုသူခဆုံးပြီလို့ ဖုန်းလာလို့ နောက်နေ့သူပါခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့ကြတာ။ သူမော်လ

မြိုင်ပြန်မလို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီဆွေ နေမကောင်းတာနဲ့ သူ့ကိုအတင်းထားထားရတာ မကြာပါဘူး... ချောချောခင်ရဲ့စာ ရောက်လာတော့တာ ပါဘဲ။ အဲဒီတုန်းက ငိုလိုက်တာလေ... အန်တီဆွေဖြင့် မကြည့်ရက်နိုင် အောင်ပါပဲ။ မကြာခင်မှာပဲ ရှင်းပြခွင့်ရအောင် ဆိုပြီး မော်လမြိုင်လိုက်သွားတော့ ချောချောခင်နဲ့ လွဲသွားကြပြီ။ သူလည်း လက်လျှော့ စိတ်လျှော့ပြီး အဲဒီမွန်ရွာလေးမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားသိရတာပါပဲ”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်၏ စကားများက ကျွန်မ၏ ရင်ကို လှိုင်းထန်စေခဲ့ပါပြီ။

“ဒါကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို အခုသိရပြီမို့... သားလေးပေါ်မှာ ထားလက်စ မေတ္တာအတိုင်း ဆက်လက်ထားရှိပါ။ ချောချောခင်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ပြန်ခေါ်ပေးပါလို့... အန်တီဆွေ ချောချောခင်ရဲ့ ခြေသလုံးကို ဖက်ပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ် သမီးရယ်”

ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်က လှိုက်လှဲသော စကားသံနှင့် အပူတပြင်းလောင်မြိုက်စွာ ငိုကြွေးရှာပါသည်။ ကျွန်မမှာ ကျောက်ရုပ်အသွင် ပြောင်းသွားသည်သို့ပင် လူက တည့်မတ်တောင့်တင်းသွားမိသည်။ အကြည့်က တစ်နေရာတည်းသို့ စူးစိုက်ရင်း မျက်တောင်ပင်မခတ်မိတော့။ လှုပ်ရှားလွန်းသော နှလုံးသားမှ မျက်ရည်များ တွန်းပို့နေသည့်ပမာ ကျွန်မ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပူတို့ သွန်ကျခဲ့ရပါလေပြီ။ ရင်တွင်း၌လည်း...

“ဖြစ်ရလေဇော်... မောင်လေးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မမချော အဆင်ခြင်နည်းလို့ နှစ်ယောက်လုံး အသည်းကွဲဖို့ ဖြစ်ကြရပြီကောကွယ်”

ကျွန်မရင်မှာသည်သို့ မြည်တမ်းမိရင်း... နှုတ်က...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီဆွေရယ်... ချောတကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းလှပါတယ် ...လွန်ခဲ့ပြီ... လွန်သွားပြီ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ ဟင်”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်ကပဲ ဇော်နဲ့အကြောင်းတွေ ဝန်ခံပြီးလို့ ခွင့်လွှတ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ‘ကိုလွင်ဦး’ ဆိုသူနဲ့ ချောစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပါပြီ... ရှေ့လဆန်းမှာ လက်ထပ်ဖို့ မင်္ဂလာရက်တောင် ရွေးပြီးပါပြီ။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းက ကြော်ငြာပြီးပြီ... လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းလည်း မကြာခင်

မှာပဲ သတင်းစာအစောင်စောင်မှာ ဖတ်ကြရတော့မှာပါ ...ဇော်လည်း တွေ့မှာပါပဲလေ”

“ဪ... ငါ့သားလေး... ဘယ်လောက်များ ခံစားလိုက်ရရှာမလဲ ကွယ်။ မကျန်းမာနေတော့ သတင်းစာလည်း မဖတ်မိပါဘူး ချောချောခင်ရယ်။ တို့သားအမိအဖြစ်က ဆိုးလှချည့်လားကွယ်...”

“ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းကို ပြောင်းလွှဲလို့မှ မရတော့ပဲ အန်တီဆွေရယ်... ရင်မှ ဝေဒနာ အရပ်ရပ်တွေကို အချိန်အခါတွေကပဲ ကုစားပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့သာ မျှော်လင့်ရတော့မှာပဲပေါ့ရှင်ရယ်...”

မျက်ရည်များစွာကို သုတ်သိမ်းပြီး ငိုရှိုက်နေရှာပါသော ဒေါ်ဆွေဆွေလတ်ကို နှုတ်ဆက်လျက် ကျွန်မတို့ စိတ္တသုခမြိုင်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့ရပါချေပြီ။

အပြန်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က နောက်မှ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေလတ် ဆွေးနွေးနေခြင်းမှာ နှလုံးသားပြဿနာဖြစ်ပါကြောင်း လူပါးလူနပ် ဦးသိုက်ထွန်းက သိရှိပါလိမ့်မည်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ စကားမမ၊ ကျွန်မအိမ်ရှေ့သို့အရောက် ပို့ခိုင်းရသည်။ နောက်ထပ်ဆက်သွယ်ခြင်း ပြုပါရစေဟု ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်လည်ထွက်သွားကြတော့သည်။

“အစ်ကိုလွင်ဦး ရောက်နေပြီ...”

ကိုလွင်ဦး၏ ဗောက်(စ်)ဝက်ဝှန်းကားကလေးကို ကြည့်ပြီး ချိုသက်မွန်က ပြောသည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး အခုအကြောင်းအရာတွေကို မပြောကြပါစို့နဲ့ ကွယ် အသိတွေ့လို့ နောက်ကျသွားတယ်လို့သာ ပြောရအောင်ပါနော်...”

ချိုသက်မွန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မအပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

‘ဟော... ချောပြန်လာပြီ... ကိုတောင်စိတ်ပူပြီး ခုပဲလိုက်တော့မလို့ အန်တီစုနဲ့ ချောမေမေက ကိုကို ဒီကစောင့်နေဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကန်တော်ကြီးဘက် လိုက်သွားကြတယ်။ ချော မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင်... ကိုကို ပြောပါဦးအချစ်ရယ်”

“ကို...”

“ဟင်...ချော”

“ချောကို ခွင့်လွှတ်တယ်နော်”

“မွန်မြတ်တဲ့ ချစ်မေတ္တာဆိုတာ အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်လို့ ...ကိုယ် ချောကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောပြီးပါပြီလေ...ခုဘာဖြစ်လာလဲ၊ ချော ဘာဖြစ်လာလဲဟင်...မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပါလား ချောရယ်... ကို ရင်ထိတ်လိုက်ပါဘိတော့”

“မထိတ်ပါနဲ့ကို...ပြီးပါပြီ အရာအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ကိုကိုယ် ဝန်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်းထက်ပိုပြီး ချောဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ...ဒါပေမဲ့ ကိုရေ”

“ပြောပါ...ကို ချောလေး”

“လူရုပ်သွင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွင်မကဘူး...နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှုခံစားမှုတွေကိုပါ အပြစ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်စတမ်းဆိုရင်ဖြင့် အဲဒါတွေကိုပါ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ...ချော ...ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ ...နော် ...ကို”

“ချောရင်မှာ ဘာတွေခံစားလာခဲ့ရလို့လဲကွယ် ...ချောစိတ်ချမ်းသာမယ့် ...ချောဘဝ သာယာအေးချမ်းမယ်ဆိုရင် ကိုဟာအရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ်။ နောက်ဆုံး ချောအတွက် ဆိုရင် ချောကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပေးပါ့မယ်။ ချောစိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်တဲ့အရာကိုသာ ရွေးပါလေချော...”

“မဟုတ်ပါဘူး ကို...ဒီလောက်ကြီးအထိ မဟုတ်ပါဘူး...။ နှလုံးသားခံစားမှုချည်းသက်သက်သာ တွက်ချက်ပြီး လူ့ဘဝဖွဲ့စည်းလို့ မရပါဘူးဆိုတာ ချော သဘောပေါက်ပါတယ်။ ချောဘဝမှာ မေမေ့ကိုလည်း ထည့်တွက်ရဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုရဲ့ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခြင်းကသာ အရာအားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ချော ယုံကြည်နားလည်ပါပြီ... ကိုရယ်...”

“ကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချောလေးရယ်...ကို တကယ် ဝမ်းသာပါပြီ ကွယ်...”

“ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်တို့မျက်ရည်ဟာ သူတစ်ပါးအတွက် နောက်ဆုံး ကျရခြင်း မျက်ရည်လို့ ချောကတိပေးပါတယ်။ နောင်ချောရဲ့ တစ်သက်ဘဝလုံး...အို...ချောရဲ့ မျက်ရည်ကိုပါ ကိုပိုင်ဆိုင်ပါပြီ... ချောကိုသာ မျက်ရည်ကျခွင့် မပေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကိုဟာ ချောဘဝအတွက် တကယ် အားကိုးဘိုက်သူ တစ်ယောက်ပါလို့ ချော ယုံကြည်ပြီးသားပါ ကို... ပြီးတော့”

ချောကို...ကို...ချစ်လည်း ...ချစ်ပါတယ်တဲ့ရှင်...”

ကို ရင်ခွင်သည်သာ ...ကျွန်မ အတွက်ထာဝရ ငြိမ်းအေးရာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ဖြစ်ချေလေမည်သာ...။

✱

ပြီးပါပြီ။
ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)
၁၂-၁၂-၁၉၇၄